

Hoàng Hậu Xấu Xí

Contents

Hoàng Hậu Xấu Xí	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	15
4. Chương 4	23
5. Chương 5	31
6. Chương 6	37
7. Chương 7	43
8. Chương 8	50
9. Chương 9	58
10. Chương 10: Hồi Cuối	64

Hoàng Hậu Xấu Xí

Giới thiệu

Mấy năm gần đây, lừa gạt tương đối nhiều, ngay cả tôi cũng nhận qua rất nhiều điện thoại, tin nhắn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-hau-xau-xi>

1. Chương 1

“Vu Kính là con quạ đen, Vu Kính xấu xí, Vu Kính không ai muốn, Vu Kính.”

Một đám trẻ con quay quanh một chỗ, trong miệng không ngừng hát vang bài đồng dao, vui vẻ quay quanh một vòng tròn.

Bên trong vòng, một bé gái năm tuổi ôm đầu ngồi chồm hỏm trên bùn đất, khắp người đều là cỏ dại, nước bùn, thoát nhìn rất bẩn thỉu, mà trên người bé còn phát ra mùi là lạ giống như là vừa từ chuồng heo lăn lộn rồi đi ra ngoài, làm cho mọi người đối với bé càng sinh lòng chán ghét.

“Vu Kính ngốc, mày thật là xấu xí, mày căn bản không phải là con của phụ thân, tất cả mọi người đều nói mày là do mẫu thân mày dang dúi với người đàn ông khác sinh ra!”

“Không sai, không sai, Vu Kính là đứa bé xấu.”

“Không phải, Kính Nhi là do phụ thân sinh ra.” Nàng mới không phải là đứa bé xấu.

“Gạt người, mày đáng vẻ xấu xí như vậy, tuyệt đối không phải là do phụ thân sinh ra, cũng không phải là muội muội của chúng ta.” Bọn họ mới không có muội muội xấu xí như vậy!

“Kính Nhi là con của phụ thân, Kính Nhi là con của phụ thân.” Mẫu thân rõ ràng nói nàng là con của phụ thân.

“Đúng mới là lạ, Kính Nhi là đứa bé xấu.”

“Vu Kính là đứa bé xấu, Vu Kính là đứa bé xấu.”

Bài đồng dao lại một lần nữa vang lên.

“Không phải, không phải.” Vu Kính vừa khóc vừa phủ nhận.

Lúc này, từ hành lang cách đó không xa một nha hoàn vội vàng chạy tới, kêu lên: “Thiếu gia, các tiểu thư, lão gia đã trở về.”

Tất cả mấy đứa trẻ lập tức cao hứng chạy đến vây quanh bên cạnh nha hoàn.

“Phụ thân về rồi?”

“Đúng vậy, lão gia còn mang về rất nhiều đồ muốn tặng cho thiếu gia và các tiểu thư!” Nhìn thấy dáng vẻ cao hứng của thiếu gia và các tiểu thư, nha hoàn cũng theo đó lộ ra nụ cười, sau đó nàng tinh mắt nhìn thấy một bóng dáng màu đen hướng sảnh trước chạy đi, lập tức xông lên phía trước ôm lấy nàng. “Kính Nhi tiểu thư, nàng không thể đến đại sảnh được.”

“Tại sao?” Nàng cũng muốn gặp phụ thân mà?

“Lão gia có mang một ít khách quý về, muốn nàng lập tức trở về ‘Lan Uyển’ tìm Dư phu nhân.” Ai! Tiểu thư thật là đáng thương, nếu bộ dạng của nàng dễ nhìn một chút, cũng sẽ không bị đối xử không công bằng như thế này rồi.

Vừa nghe những lời này, khuôn mặt nhỏ nhắn của Vu Kính lập tức trầm xuống, không có một chút dáng vẻ tức giận nào lại làm cho người khác gần như lầm tưởng nàng chỉ là một bức tượng đá màu đen.

“Xấu xí, mày đi chỉ làm cho phụ thân thêm mất thể diện, tránh ra!” Hơn Vu Kính hai tuổi, Vu Phù Dung dùng sức đẩy nàng ra.

Sau khi bị đẩy ngã trên mặt đất, Vu Kính không có nói một lời, chỉ ngồi dưới đất, nhìn đám ca ca, tỷ tỷ của nàng vui vẻ rời đi.

“Phụ thân vào cung lần này có gặp cái gì chơi hay không?”

“Ngu ngốc, phụ thân là đi tham gia đại lễ kế vị của tân Vương (Vua mới), lại không phải đi chơi.”

“Đại ca, tân Vương có hung dữ hay không?”

“Hung dữ? Nếu là chọc Vương tức giận, người cho dù có mười cái đầu cũng không đủ để bị chém.”

Vu Kính ngồi ở một góc khuôn mặt buồn bã, ôi. Tại sao.

“Thế nào?” Một giọng nói êm ái giống như làn gió thu dịu dàng truyền vào trong tai Vu Kính, một mỹ phụ (phụ nữ xinh đẹp, duyên dáng) ngồi xổm xuống trước mặt nàng, đưa tay giúp nàng lấy đi nhánh cây cùng lá khô ở trên người, trên tóc xuống.

Vu Kính nâng đôi mắt long lanh nước chống lại ánh mắt đẹp quen thuộc thì nước mắt ứa khuất lập tức tràn mi.

“Mẫu thân, Kính Nhi muốn phụ thân, tại sao phụ thân không gặp Kính Nhi? Phụ thân có phải không thích Kính Nhi hay không?”

“Kính Nhi. . . .” Dư phu nhân ôm nữ nhi vào trong ngực thật chặt, đối với sự bi thương của nữ nhi không nói nên lời, tâm giống như bị lưỡi dao sắc bén cắt cho một nhát hết sức đau đớn.

“Kính Nhi thật ngoan thật ngoan, nhưng mà tại sao phụ thân vẫn không nhìn Kính Nhi lấy một lần? Kính Nhi muốn phụ thân!” Nàng muốn giống như ca ca tỷ tỷ được phụ thân yêu thương.

“Kính Nhi, mẫu thân thực xin lỗi con, tất cả đều là lỗi của mẫu thân.” Nàng không nên để con gái chào đời, nếu như năm năm trước. . . . Không, nàng tại sao có thể có cái suy nghĩ tàn nhẫn kia, Kính Nhi là tất cả của nàng không phải sao? Năm năm qua tướng công (ông xã) thật sự không để ý đến nàng nữa, nàng vẫn còn có Kính Nhi yêu thương nhất ở bên cạnh.

“Mẫu thân, không khóc, Kính Nhi không cần phụ thân nữa, Kính Nhi có mẫu thân là tốt rồi, mẫu thân đừng khóc. . . .” Vu Kính cuống quýt lau đi nước mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn, cũng kéo y phục của mình vì mẫu thân lau đi nước mắt trên mặt.

“Kính Nhi, có trách mẫu thân sinh ra con hay không, để cho con chịu khổ?”

Vu Kính mãnh liệt lắc đầu. “Kính Nhi không khổ, Kính Nhi có mẫu thân là tốt rồi, Kính Nhi muốn vĩnh viễn ở cùng mẫu thân một chỗ.” Nàng dùng sức ôm lấy mẫu thân. “Kính Nhi yêu mẫu thân nhất trên đời.”

Đúng, nàng không cần phụ thân, cũng không cần bất luận ai khác, chỉ cần có mẫu thân là tốt rồi.

“Kính Nhi, Kính Nhi. . . .” Bên ngoài Lan Uyển, Dư phu nhân cao giọng gọi.

Nhưng qua một lúc lâu, nàng vẫn không thấy bóng dáng nữ nhi. “Đứa nhỏ này thật là không biết lại đi chơi ở đâu rồi?” Nhớ tới nữ nhi nghịch ngợm hiếu động của mình, khuôn mặt xinh đẹp của Dư phu nhân không khỏi nổi lên nụ cười thỏa mãn cứng chiu.

Cùng lúc đó, ở sau lưng phủ Vu tướng quân, trong rừng trúc cao ngút một bóng dáng nho nhỏ dính đầy bùn đất trên người đang truy đuổi một con động vật trắng như tuyết đang nhanh chóng chạy trốn.

“Ly Ly, chậm một chút. . . .” Không biết mẫu thân đang gọi mình, Vu Kính như một trận gió đuổi theo bằng hữu (bạn thân) cách đó không xa — một con hồ ly trắng như tuyết rất hiếm thấy.

Vốn là hai người bọn họ đang chơi đùa, cũng không biết vì sao, hồ ly trắng đột nhiên chạy trốn, giống như nhìn thấy cái gì chơi càng vui hơn.

Ha ha, nàng thật là mong đợi!

Cũng không biết đã chạy bao lâu, sức khỏe luôn luôn tốt như Vu Kính rốt cuộc cũng chạy không nổi nữa.

Nếu còn tiếp tục chạy như vậy nữa chân của nàng nhất định sẽ hỏng mất!

“Ly Ly, tỷ chạy hết nổi rồi. . . . Nghỉ ngơi, nghỉ ngơi một chút. . . .” Hô, nàng không biết đã chạy bao lâu.

Di, nơi này là nơi nào?

Từ nhỏ đến lớn, cho dù là trong phủ hoặc ngoài phủ, nàng gần như đã đi hết, không có nơi nào là không quen thuộc, nhưng là nhìn rừng cây ẩm thấp trước mặt này xem ra thật xa lạ, nàng thậm chí có thể khẳng định mình chưa từng tới nơi này.

Thật tốt quá, nàng lại phát hiện một chỗ có thể chơi đùa, chạy lâu như vậy, dọc theo đường đi cũng không nhìn thấy một người nào, chứng tỏ nơi này rất vắng vẻ kín đáo. . . . Hắc hắc, thật là một nơi chơi đùa lý tưởng!

“Còn phải tiếp tục chạy sao?” Nhìn Tiểu Hồ Ly bên cạnh cắn vạt áo muốn nàng đi mau, Vu Kính mệt mỏi không muốn đứng dậy.

Nhưng là, Tiểu Hồ Ly vẫn chưa từ bỏ ý định cắn vạt áo, muốn nàng đi tới.

“Được rồi, đừng cần, đợi lát nữa y phục cũng bị em cắt rách thì hay rồi.” Nàng đã mười sáu tuổi, nếu còn mặc y phục rách rưới, nhất định sẽ bị mẫu thân cười nàng là tiểu hài tử (con nít), nàng bắt đầu đi đứng dật dờ đi theo phía sau nó.

Chạy thêm một lúc nữa, đột nhiên một hồi tiếng động xào xạc truyền vào trong tai, kèm theo một cỗ mùi tanh nồng bay vào trong mũi Vu Kính, nàng đột nhiên sợ hãi hét lên một tiếng, mà chạy ở phía trước Tiểu Hồ Ly nghe thấy cũng lập tức xoay người chạy trở lại.

Vu Kính cả người như bị đóng đinh tại chỗ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ áy náy làm sai.

“Ly Ly, làm sao bây giờ? Tỷ. Tỷ dẫn lên con rắn nhỏ rồi.”

Nàng chậm rãi giơ chân lên một con rắn thật nhỏ bị giẫm bẹp trên mặt đất.

Tiểu Hồ Ly cúi đầu, ừng ực một tiếng, Tiểu Rắn hôn mê đã vào trong bụng nó, tiếp theo lại một bộ dạng không có gì tiếp tục chạy lên phía trước.

Vu Kính thở dài, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục chạy ở phía sau nó, trong chốc lát, nàng la lên một tiếng.

“Làm sao bây giờ? Rất nhiều rắn bị tỷ đạp bẹp!” Tại sao dưới chân đều là rắn? Như vậy nàng làm sao cũng không tránh khỏi việc giẫm lên chúng. Vu Kính lúng ta lúng túng nhìn Tiểu Hồ Ly trước mặt.

Tiểu Hồ Ly lại cắn làn váy nàng, một bộ dạng muốn nàng dừng động tới rắn dưới chân.

“Tốt nhất phía trước có cái gì hay để chơi, nếu không tỷ nhất định lột da hồ ly của em làm mũ đội.” Đạp bẹp nhiều rắn như vậy, không biết bọn chúng có chết hay không? !

Lại chạy thêm một đoạn đường, sau khi đạp bẹp rất nhiều rắn, Vu Kính rốt cuộc không cách nào chạy tiếp nữa.

“Có lắm hay không? Như thế nào lại có nhiều rắn như vậy?” Nàng giống như con khỉ bám vào thân cây, phía dưới cơ hồ toàn bộ đều là rắn khiến cho người khác không nhìn thấy mặt đất, nếu không phải trên người nàng một mùi vị đặc trưng, sợ rằng nàng sớm đã bị lũ rắn phía dưới cắn bị thương.

Đột nhiên, Tiểu Hồ Ly cắn nàng một cái.

“Ly Ly, không cần cắn móng của tỷ!” Đau quá! “Tỷ biết bọn chúng không dám đến gần tỷ, nhưng là tỷ cũng như vậy không dám đứng giữa bầy rắn nha!” Chỉ là nhìn như vậy thôi cũng đã rất kinh khủng rồi, bỗng dưng, nàng nghe thấy âm thanh nhánh cây bị gãy.

Phanh! Đáng thương cho cái móng nhỏ của nàng thân mật tiếp xúc với mặt đất đầu tiên, không thể tránh khỏi việc lại đè bẹp mấy chục con rắn không kịp né tránh.

Không nghĩ tới cây này so với chân nàng còn to hơn, nhưng lại không thích hợp để leo trèo.

Sau đó, trong tai nghe thấy một hồi tiếng mắng chửi rất nhỏ cùng với một số âm thanh kỳ quái, nàng tò mò xoa lấy cái móng té đau, hướng nơi phát ra âm thanh đi tới, chỉ thấy càng ngày càng có nhiều rắn giống như nổi cơn điên toàn bộ hướng cùng một nơi đi tới.

Thấy thế, Vu Kính lập tức trốn vào sau một thân cây.

Nơi này tại sao có thể có người?

“Đáng chết! Những con rắn này rõ ràng là bị thứ gì làm cho chạy tới nơi này.” Một tên nam tử (thanh niên) mắng to.

Vu Kính tò mò ghé đầu, sợ hãi nhìn trộm mấy nam tử cách đó không xa đang vung kiếm chém mấy con rắn.

Một, hai, ba, 4, 5, 6, 7. Có bảy nam nhân, bọn họ làm sao có thể cùng lũ rắn ở chỗ này chơi đùa vậy? Lại còn nhiều rắn như vậy. . . ! Không đúng, bọn họ không phải là đang chơi, mà là đang giết rắn!

Tại sao tàn nhẫn như vậy, bọn họ.

“Người nào?”

Có người phát hiện nàng. Vu Kính cả kinh, không chút nghĩ ngợi xoay người bỏ chạy.

Một cái roi da thật dài lướt qua người nàng, trong nháy mắt quần lên hông của nàng, tiếp theo một cổ lực đạo liền kéo nàng về phía sau, ngã ngồi trên mặt đất.

Thật là đau!

“Tiểu tử thú! (Thằng nhóc thú)! Những con rắn này là do ngươi đuổi tới?”

Vừa mới tóm lấy váy nam tử của “Hắn” liền nghe thấy được mùi hương trên người “Hắn”, lập tức lại ném “Hắn” trên mặt đất.

Tiểu tử này trên người tại sao lại có phát ra mùi hương kỳ lạ như vậy? Lại có thể khó người như thế, vốn là không ngừng hướng chỗ bọn họ đi tới, bầy rắn đột nhiên giống như bị cái gì ngăn cản, tất cả đều dừng lại không tiếp tục đi tới, thậm chí không dám đến gần bọn họ.

Lần này, bọn họ có thể xác định những con rắn này là do “Hắn” xua đuổi tới.

Nhìn xem! “Hắn” vừa mới đứng giữa bầy rắn lại không bị con rắn nào cắn bị thương, những con rắn này cũng bởi vì có “Hắn” đứng ở đây mà không dám đến gần nữa, nói “Hắn” cùng những con rắn này không liên quan, ai sẽ tin chứ?

Vu Kính mãnh liệt lắc đầu, trên người mặc dù vừa đau vừa tê, lại vẫn không ngừng lui về phía sau.

Mẫu thân nói không thể để cho người khác nhìn thấy nàng.

“Nghĩ muốn chạy sao, đừng mơ tưởng!” Nhìn ra ý đồ của “Hắn”, một tên nam tử không để ý mùi hương kỳ quái trên người “Hắn”, đưa tay bắt được “Hắn”.

Mùi hương này —— oh, để cho hắn chết đi!

Vu Kính sợ hãi gật đầu, an tĩnh không giãy giụa, nhưng kỳ thật toàn thân mỗi dây thần kinh cũng đang đề phòng.

“Người nào sai người tới?” Một người nam tử hỏi.

Vu Kính gương mặt mờ mịt.

Sai khiến?

“Nghe không hiểu sao? Ai muốn người xua đuổi bầy rắn tới đây?” Nhìn thấy cách ăn mặc này của “Hắn”, chẳng lẽ bọn họ đã lọt tới một vùng đất mới chưa được phát hiện sao?

Vu Kính mãnh liệt lắc đầu, không có, nàng không có xua đuổi bầy rắn tới đây, “Nhìn bộ dạng sợ hãi rụt rè của ngươi, nhất định là ngươi!”

Nếu không phải làm việc trái lương tâm, “Hắn” hà tất phải sợ thành bộ dáng này, thật giống như bọn họ tùy thời sẽ giết “Hắn” vậy.

Từ nhỏ đến lớn, mẫu thân thường xuyên dặn dò nàng không thể xuất hiện ở trong đám người, nếu là có người, nhất định phải vội vàng tránh đi nơi khác, nếu không làm như vậy nàng cùng mẫu thân sẽ chết.

Bọn họ nhìn chằm chằm nàng như vậy, mẫu thân có thể bị nàng làm hại hay không?

“Ngươi bị câm?” Người nọ kỳ quái hỏi, “Hắn” thế nào lại không phát ra bất kỳ tiếng nói nào.

Vu Kính nhìn về phía Tiểu Hồ Ly. Ly Ly, cứu mạng!

Mọi người theo ánh mắt cầu cứu của “Hắn” nhìn sang, chỉ thấy một con hồ ly tuyết trắng xinh đẹp hiếm thấy đang trốn ở phía sau cành cây khô không xa, hèn nhất đối với cầu cứu của “Hắn” làm như không thấy.

Ánh mắt cầu cứu của nàng bị cắt đứt, một tấm áo bào xanh đập vào trong mắt nàng, sau đó cảm của nàng liền bị nâng lên trên.

Vu Kính thấy hiện ra trước mắt nàng là bộ dáng tương đối hấp dẫn, nàng vẫn cho là không có người nào có thân thể so với phụ thân cường tráng hơn, không nghĩ tới tướng mạo người này so với phụ thân còn làm nàng không thể dời mắt.

“Người tên gì?”

Giọng nói trầm thấp mê người của nam nhân vang lên, một cảm giác kỳ lạ lướt qua trái tim nàng, trên người nàng phát ra mùi hương lạ khó ngửi giống như hoàn toàn không ảnh hưởng tới giác quan của hắn, chỉ thấy trông mắt đen sắc bén như chim ưng kia ngay cả một cái chớp mắt cũng không có chỉ chăm chú nhìn chằm chằm nàng.

“Kính. Kính Nhi.” Dưới khí thế áp bức người như vậy, Vu Kính cẩn thận mở miệng.

Trừ mẫu thân ra, hắn là người duy nhất dám đến gần nàng, hắn không cảm thấy trên người nàng mùi hương làm cho người khác rất khó chịu sao? Hắn là ai?

Trừ tướng mạo ra, trên người hắn cũng có phẩm chất đặc trưng giống như phụ thân. Không, hắn thậm chí còn phát ra khí thế bức người hơn cả phụ thân, khí thế hoàn toàn tự nhiên này cùng với tướng mạo mê người của hắn, khiến nàng không nhìn được cứ nhìn chằm chằm hắn.

Sau khi nghe được câu trả lời của nàng, nam nhân liền cau mày.

Giọng nói này, dường như là một cô gái.

“Làm sao nàng sẽ đến nơi này?” Nam tử không nhanh không chậm cất lời hỏi nàng giống như muốn thôi miên người.

Không biết trả lời như thế nào, Vu Kính theo thói quen nghĩ quay đầu sang nơi khác, nhưng mặt của nàng lại bị hắn giữ chặt, không thể động đậy, chỉ có thể ngửa đầu nhìn hắn.

“Là Ly Ly dẫn ta tới, ta không biết đây là đâu.”

Người này thế nào còn không buông nàng ra? Ánh mắt của hắn để cho nàng cảm thấy thật kỳ quái, giống như nàng hoàn toàn không có mặc y phục vậy, nàng không thích ánh mắt như nhìn thấu người khác của hắn!

“Nàng bao nhiêu tuổi rồi?” Nam tử đột nhiên tiến lại gần nàng, hành động này của hắn cũng khiến những người đi theo sợ choáng váng, nhưng hắn cũng không quản được nhiều như vậy.

Nàng thoát nhìn nhỏ đến mức chỉ cần hắn nhẹ nhàng dùng sức là có thể bóp vỡ nàng, mà trên khuôn mặt nàng không nên xuất hiện biểu tình sợ hãi như vậy. Cẩn thận nhìn lên, sẽ phát hiện đôi mắt của nàng rất đẹp, so với bất kỳ một ngôi sao sáng nào hắn đã nhìn thấy còn muốn sáng lạng mê người hơn.

Hắn đột nhiên đẩy ra mái tóc rối bời đang che phủ ở trên mặt nàng.

Hành động này khiến những người bên cạnh kinh ngạc cứ ngỡ rằng họ lại xuất hiện ảo giác, miệng thậm chí cũng quên khép lại.

Đôi mắt giống như sao trời chiếu sáng của nàng phản phát như một loại châu báu quý giá nhất thế gian hấp dẫn ánh mắt của hắn, trái ngược với dáng vẻ bề ngoài của nàng là một đôi mắt đẹp làm cho người ta rất ngưỡng mộ, dường như cũng không hoài nghi tại sao trời cao đối với nàng ưu đãi cùng tàn khốc như vậy; mà ngón tay sau khi tiếp xúc với làn da của nàng cũng là ngoài ý muốn trơn mềm như vậy, làm người ta yêu thích không buông tay.

Trái tim đột nhiên xuất hiện một hồi rung động, đây là chuyện gì xảy ra?

“Chủ nhân, đã nha đầu (cô gái hoang dã) này giao cho thuộc hạ là được, ngài”

Lãnh mâu chợt phóng tới khiến nam tử đang lên tiếng kia ngoan ngoãn im lặng.

“Nói.” Đôi mắt sắc bén tựa như nhìn con mồi, chớp cũng không chớp.

“Cái gì?” Muốn nàng nói cái gì?

“Nàng năm nay bao nhiêu tuổi? !”

“Mười sáu tuổi.” Hấn hỏi cái này muốn làm cái gì? “Ta. . . . Ta có thể trở về nhà không?”

Vu Kính khẽ giãy dụa, sợ mẫu thân không tìm lấy nàng sẽ lo lắng.

Về nhà? “Không được.”

“Tại sao không được?” Sắc trời đã không còn sớm rồi.

Hấn chưa trả lời câu hỏi của nàng, nhàn nhạt nhìn nàng một lát, sau đó mới thả nàng ra, cũng đối với những người bên cạnh ra lệnh: “Mang nàng hồi cung.”

“Nơi này là chỗ nào vậy? Ta không cần đợi ở chỗ này, ta muốn về nhà.”

“Cô nương, Vương muốn nô tỳ rửa sạch sẽ cho nàng, xin đừng làm khó nô tỳ được không?”

“Vương là ai? Ta không” Vu Kính chưa nói hết lời, chợt kinh sợ thét chói tai: “A! Không cần cởi y phục của ta. . . .”

“Cô nương, xin đừng phản kháng, bữa tối cũng sắp tới rồi.”

“Ta muốn về nhà!” Vu Kính không ngừng nói lớn.

“Cô nương. . . .”

“Nếu không trở về mẫu thân ta sẽ lo lắng!”

“Cô nương đợi lát nữa hướng Vương nói lên yêu cầu, hiện tại Vương muốn nô tỳ giúp cô nương tắm rửa sạch.”

“Lát nữa về nhà ta sẽ tự tắm rửa, không cần làm phiền các người.” Trên tay các nàng cầm một vài thứ làm nàng hoảng sợ, những thứ kia sẽ không phải là muốn dùng ở trên người nàng chứ.

“Cô nương, xin đừng làm khó nô tỳ được không?”

“Ta không có. . . . Ta chỉ muốn về nhà. . . .” Mẫu thân, Kính Nhi thật là sợ nha!

“Đợi lát nữa cô nương có thể về nhà!” Cung nữ mới nói xong, đã nhìn thấy Vu Kính bắt đầu chạy trốn, “Tiểu Lệ, Tiểu Gia, hai người các người mau bắt nàng lại!”

“Không, các người đừng tới đây!”

“Đáng chết! Nàng làm sao giống như con khỉ chạy lung tung vậy!” Đuổi không kịp nàng, cung nữ không thể làm gì khác hơn là nghĩ biện pháp bao vây nàng. “Tiểu Gia, ngăn nàng lại!”

“Không cần —”.

2. Chương 2

Tiếng khóc sụt sùi đáng thương từ trong miệng Vu Kính truyền ra, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vương đầy nước mắt trong suốt long lanh, nàng đứng giữa đại sảnh, động cũng không động.

Nha hoàn cùng thị vệ đứng xung quanh nàng bỗng nhiên đồng loạt quỳ xuống, chỉ có nàng là vô tư không phát hiện hoàn cảnh xung quanh thay đổi, vẫn cứ tiếp tục khóc nức nở.

“Tại sao nàng còn chưa thay y phục?”

Giọng nói lạnh lùng kèm theo một tia không hài lòng truyền vào trong tai nàng, Vu Kính cũng không trả lời, vẫn tiếp tục thương tiếc cho cảnh ngộ của chính mình.

Người nói chuyện lông mày nhăn chặt, không vui nâng đầu đang cúi xuống của nàng lên.

“Đau.” Vu Kính kêu đau một tiếng, từng giọt nước mắt trong suốt không tiếng động lập tức rơi xuống trên tay hắn.

Đau?

Hắn nắm tay của nàng, không chút kiên kỵ kéo ống tay áo của nàng lên; một làn da đen như mực, phát ra nhàn nhạt một mùi kỳ lạ, nhưng cẩn thận nhìn lại, sẽ phát hiện “Người đầu, cho truyền ngự y, ngoài ra tìm cho ta cung nữ đã phục vụ nàng tắm rửa.” Hắn đột nhiên hạ lệnh.

Hắn không thể nào nghĩ được, mấy cái nô tài này cư nhiên phá hư một làn da trơn mềm, hoàn mỹ làm nó giờ đây loang lổ vết máu.

Khó trách hắn vừa đụng nàng liền kêu đau, không cần nhìn cũng biết toàn thân cao thấp của nàng nhất định bị mất đi một lớp da.

Nhìn khuôn mặt ngây thơ ngăm đen của nàng vương đầy nước mắt, hắn lại không khỏi cảm thấy.
Đau lòng.

Vu Kính trợn to mắt, hắn chính là Vương Thượng. Long Tiểu Thiên? Vương của Quốc gia này?

“Tôi muốn về nhà.” Mẹ, Kính Nhi thật là đau!

“Nàng không thể về nhà.”

“Tại sao?”

“Bởi vì nàng xuất hiện ở trong khu rừng kia.” Chỉ với điều này, hắn đã có đầy đủ lý do chém cái đầu nhỏ trước mặt này rồi.

“Kính Nhi là theo Ly Ly tới, những con rắn kia không phải là do Kính Nhi đuổi tới. Kính Nhi phải về nhà.”

Nàng khóc không ngừng, bộ dáng đáng thương lạ lẫm nhéo đau tim của hắn.

Long Tiểu Thiên khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ bé đen nhánh nhưng lại tinh tế của nàng.

“Sẽ không ai thừa nhận mình có tội.” Mặc dù trong lòng nhận định nàng chắc chắn không phải là cô gái có tâm cơ (ý là nói chị có âm mưu tiếp cận anh để đạt mục đích gì đó ó), nhưng lý trí vẫn nói với hắn, ngàn vạn lần không nên bị bộ dạng ngây thơ trong sáng của nàng lừa.

“Tội?” Tội gì? Nàng đã làm sai điều gì? .

Vu Kính quay đầu, vừa đứng lúc nhìn thấy một ông lão cùng với bốn cung nữ hầu hạ nàng tắm rửa đi tới.

Vừa nhìn thấy họ, nàng không khỏi sợ hãi trốn ở sau lưng Long Tiểu Thiên.

Nàng thấy người khác là sợ hãi, hơn nữa càng sợ các nàng ấy hơn, lúc này đây, không biết các nàng ấy lại muốn làm cái gì với nàng nữa?

Nhìn bộ dạng sợ hãi của nàng, Long Tiểu Thiên không khỏi cảm thấy càng thêm không vui.

Nhìn các nàng ấy hù dọa nàng thành cái dạng gì rồi.

“Bạch ngự y, ông xử lý vết thương trên người nàng trước đi.” Long Tiểu Thiên hạ lệnh.

Ông lão lập tức cung kính chữa trị cho Vu Kính.

“Còn các người.” Long Tiểu Thiên liếc mắt nhìn bốn cung nữ quỳ trên mặt đất. “Bốn Vương có hạ lệnh cho các người lột đi một lớp da của nàng sao?” Vừa nghĩ đến vết thương trên người nàng, tim của hắn giống như bị người nín lấy thật khó chịu.

“Nô tỳ đáng chết, chúng nô tỳ chỉ muốn tắm rửa sạch sẽ vết bẩn trên người cô nương ấy thôi, không ngờ nàng ấy nhất quyết không cho chúng nô tỳ chạm vào, cho nên mới.”

Long Tiểu Thiên đột nhiên đập bàn.

Vốn đã rất sợ hãi trong lòng cho nên bọn họ vừa nghe thấy âm thanh phát ra lập tức sợ tới mức toàn thân phát run.

“Các người cho rằng chỉ cần lột đi một lớp da là có thể làm cho nàng trắng hơn phải hay không?” Đầu óc của mấy người này chỉ dùng để trang trí thôi hay sao?

“Nô tỳ đáng chết!”

“Người đâu! Mang bốn cung nữ này. Đi?” Long Tiểu Thiên quay đầu nhìn thấy Vu Kính đang rụt rè kéo lấy vạt áo của hắn.

“Đừng trách họ, ta đã không sao rồi.” Mặc dù thân thể vẫn còn rất đau, nhưng nàng không muốn có người bởi vì nàng mà chịu trách phạt, hơn nữa họ làm như vậy cũng là vì muốn tốt cho nàng.

“Không có sao?” Long Tiểu Thiên khẽ chạm vết thương trên cánh tay của nàng, chỉ thấy nàng co rúm lại, thế nào cũng không phát ra một tiếng kêu đau. “Thật sự không có sao?” Hắn lại hơi tạo áp lực với vết thương của nàng, nàng vẫn là cắn môi lắc đầu, đáng thương đến nỗi chỉ chực chờ nháy mắt một cái là nước mắt sẽ rơi xuống.

“Bốn Vương có thể không trừng phạt họ, nhưng phải cho ta một lý do thích đáng.” Hắn một chút cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, giống như cảm giác nàng cho hắn, có chăng chỉ là khác nhau ở dáng vẻ bên ngoài với tấm lòng thiện lương của nàng.

Lý do?

“Họ chẳng qua chỉ là phụng mệnh làm việc, nhưng người lại không hề nói rõ muốn họ phải làm như thế nào, nếu như họ làm sai, người cũng có lỗi.” Như vậy mới công bằng.

Một bên từ ngự y đến thị vệ, cung nữ, tất cả đều len lén thở hốc vì kinh ngạc, hoảng sợ mà nhìn nàng.

Nàng có biết mình đang nói cái gì hay không? Cư nhiên dám can đảm chỉ trích Vương Thượng không đúng.

“Ý của nàng là, Bốn Vương trước tiên nên xử phạt mình mới đúng?” Xem ra, cô gái ngây thơ hiền lành này còn có một mặt nhanh nhẹn nhanh miệng như vậy.

“Thật ra cũng không cần phải như vậy, các người cũng là vì tốt cho ta, cứ xem như không có chuyện gì xảy ra có được hay không?” Như vậy là không có người nào sai, nên cũng không cần phải bị phạt rồi.

“Không tốt.”

Nghe vậy, Vu Kính lập tức suy sụp cúi mặt xuống.

“Mọi người đều nói Vương Thượng là thần, Kính Nhi cho là thần linh tất cả đều là người tốt, có tấm lòng từ bi, xem ra.” Căn bản cũng không phải như vậy, tất cả mọi người đều đang gạt nàng, hắn thậm chí còn hiểu lầm nàng xua đuổi bầy rắn tới làm hại bọn họ.

“Xem ra như thế nào?” Đừng tưởng rằng nàng nói nhỏ giọng hắn sẽ không nghe được.

“Xem ra. Xem ra nên nhân từ hơn mới phải!” Không biết nói như vậy, hắn có thể bộc phát lòng từ bi bỏ qua cho bốn vị tỷ tỷ kia hay không, hơn nữa còn đáp ứng để cho nàng về nhà?

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lấy lòng của nàng, Long Tiểu Thiên đột nhiên cảm thấy càng nhìn nàng càng không thấy nàng xấu xí, nhất là đôi mắt trong sáng lấp lánh như ánh sao kia, giống như có ma lực hấp dẫn người khác.

“Nàng đã nói như vậy, nếu như Bốn Vương còn trừng phạt mấy người các nàng không phải có vẻ quá vô tình hay sao?”

“Vương Thượng làm sao là người tàn nhẫn được, Vương Thượng là người nhân từ yêu thương dân chúng nhất.” Nói như vậy, bốn vị tỷ tỷ này đã không sao rồi. Nàng lại tiếp tục hỏi: “Ta lúc nào thì có thể trở về nhà?” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy cẩn thận, nàng chỉ sợ ý một chút liền chọc cho hắn mất hứng.

“Chỉ cần tra rõ nàng và những con rắn kia không có bất cứ quan hệ gì, là nàng có thể về nhà.” Bộ dạng nơm nớp lo sợ lo lắng người khác không vui của nàng khiến hấn đau lòng, Long Tiểu Thiên không khỏi hoài nghi nàng là như thế nào lớn lên.

“Vậy phải chờ bao lâu?” Nàng không để tâm hấn điều tra như thế nào, dù sao cuối cùng nhất định sẽ chứng minh nàng vô tội, nhưng nàng tương đối lo lắng mẹ không tìm được nàng phải làm sao bây giờ?

“Cho đến khi nào vết thương trên người nàng toàn bộ đều chữa khỏi.” Trên người nàng có quá nhiều điều bí ẩn làm hấn tò mò, hấn biết, trên đời không thể có người có làn da đen như thế được, nàng sinh ra đời, nhất định đã mang đến cho nàng cùng những người bên cạnh rất lớn sự tìm tòi.

Xem tình hình là không thể nào rất nhanh rời đi rồi, Vu Kính toàn thân cũng đau đến khó chịu, thật sự là rất muốn khóc.

Đột nhiên, bụng của nàng phát ra tiếng kêu ùng ục.

Long Tiểu Thiên cười hỏi: “Đói bụng?”

“Cái người không tim không gan, vô tình vô nghĩa này, ta không muốn để ý đến người nữa!”

Một thân y phục tím đi lại trong vườn hoa, Vu Kính tức giận trừng mắt Tiểu Bạch Hồ mấy ngày trước vứt bỏ nàng không để ý.

Nếu không phải nó mang nàng xông loạn vào rừng trúc xa lạ đó, nếu không phải nó cố gắng muốn nàng đi xem náo nhiệt, nếu không phải nó nhất gan chỉ núp ở một bên nhìn nàng bị mang về hoàng cung, nàng cũng sẽ không ở chỗ này, cũng sẽ không bị những vết thương này.

Nhìn nàng hiện tại đã thành cái hình dáng gì, trừ khuôn mặt ra, toàn thân chỗ nào cũng bị băng bó trong bao thuốc (chắc ý chị là chị bị quấn băng toàn thân ó mà), một ngày mà đã hù dọa mười mấy người chạy mất rồi.

Tiểu Bạch Hồ giống như biết sai, ngoan ngoãn ngồi ở trên tảng đá nghe nàng giảng dạy, vừa nghe đến nàng nói không để ý đến nó, lập tức phát ra tiếng kêu bất bình.

“Hiện tại mới kháng nghị, lúc trước nhìn thấy tỷ bị bắt sao không lên tiếng?” Nghĩ đến đây, nàng lại tức giận, lúc ấy nếu nó chịu ra ngoài nói giúp nàng, hiện tại nàng sẽ không ở chỗ này, còn không vô cớ chịu những nỗi khổ kia, nếu mẹ thấy nàng như bây giờ.

Nàng bỗng nhiên buồn rầu đứng lên.

“Ly Ly, tỷ thật là nhớ nhà, tỷ thật là nhớ mẹ; nhưng nếu bây giờ đi về, mẹ thấy vết thương trên người Kính Nhi, nhất định sẽ rất khổ sở. Đều là lỗi của em!” Nàng không muốn để cho mẹ khổ sở thương tâm.

“Ta nói là ai mà lại thú như vậy? Nguyên lai là cái tiểu nha đầu bần thỉu này.”

Một hồi hương thơm bay tới, Vu Kính kinh hãi (kinh ngạc + sợ hãi) xoay người, chỉ thấy bốn cung nữ vây quanh một cô gái xinh đẹp hướng phía nàng đi tới.

Vu Kính lập tức nắm lên Tiểu Hồ Ly cùng trốn.

“Trốn cái gì? Chúng ta chỉ cần nhắm mắt là có thể đoán được người ở chỗ nào rồi.” Tất cả bọn họ ai cũng bịt mũi nhìn chằm chằm nàng, thối chết! Con bé này rốt cuộc là yêu ma quỷ quái gì đầu thai, đáng dấp khó coi thì coi như xong đi, lại còn thối thành cái đức hạnh này.

Hai người cung nữ đảo mắt một cái, đơn giản bắt được Tiểu Hồ trốn sau lưng Vu Kính.

“Dung quý phi, trên tay nàng còn ôm một con vật nữa!”

“Hừm, đây là cái gì?” Thật là xinh đẹp, nàng chưa từng thấy qua con vật nhỏ nào xinh đẹp như vậy, thật giống như thần vật từ trên trời giáng xuống vậy. “Lấy ra đây, vật nhỏ xinh đẹp như vậy để cho người ôm thật đúng là lãng phí.” Tất cả đồ vật xinh đẹp trong cung nên do đệ nhất mỹ nhân như nàng có mới đúng.

Tiểu Hồ Ly hung ác nhe ra răng nhọn, nhanh như chớp vươn móng vuốt ra.

“A —— đau chết ta!” Đồ xấu xí kia cứ nhiên để cho sủng vật của mình ở trên tay xinh đẹp của nàng lưu lại vết thương khó nhìn như vậy.

“Dung quý phi, ngài có sao không?” Sau khi cung nữ thấy vết thương, kinh hãi kêu to: “Ai nha! Mau, mau tìm ngự y tới chữa thương cho Dung quý phi.”

Vu Kính nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, Ly Ly không thích người khác đến gần nó, ta. . . . Ta hướng người bồi thường không phải là được sao.” Cái này Dung cô nương không cần gấp gáp như vậy chứ? Nàng cũng bị Ly Ly cào bị thương, nhưng nàng như thế nào không cảm thấy đau? Chẳng lẽ da thịt cô nương này làm từ đậu hũ?

Cung nữ mắng to: “Người nói càn cái gì vậy, Dung quý phi bị súc sinh của người làm bị thương nặng như vậy, há chỉ một câu thật xin lỗi là có thể thôi!” Đồ xấu xí ghê tởm này, nàng rõ ràng nhìn có chút hả hê.

“Súc. . . . Súc sinh?” Nàng là chỉ Ly Ly? “Ly Ly không phải là súc sinh gì cả!” Nó là bạn tốt của nàng, là người thân, nàng không cho phép người nào nói như vậy về nó.

“Ánh mắt của người như thế là có ý gì? Có tin ta móc hai mắt của người hay không.” Một cung nữ khác hung ác cảnh cáo.

“Cùng nàng nói nhảm nhiều như vậy làm gì?” Dung Phán Phán đang cầm lấy tay bị thương, phần hận trừng mắt tiểu nha đầu xấu xí trước mắt này. “Người đâu, mang nàng xuống dưới đánh 50 đại bản cho ta!”

Nàng đã sớm muốn dạy dỗ dã nha đầu (cô bé quê mùa xấu xí) này rồi, kể từ khi nghe nói Vương Thượng đối với thích khách này đặc biệt tha thứ, mặt khác còn ra sức chiếu cố, nàng đã muốn tìm cơ hội thật tốt trừng trị nha đầu này rồi! Vương Thượng là của nàng, ai cũng không cho cướp đi, coi như là không có chút nào đáng về thù mị như dã nha đầu này cũng giống vậy, nàng không thể để cho bất cứ nữ nhân nào uy hiếp đến địa vị của nàng được.

“Người đâu, thế nào còn không có. . . . Công chúa điện hạ!”

Nhìn lên đã thấy ngăn ở trước mặt thị vệ, Dung Phán Phán cùng bốn cung nữ phách lối bên cạnh mặt nhất thời biến sắc, bộ dạng kiêu ngạo tự mãn vừa rồi cũng lập tức biến mất hơn một nửa.

Vu Kính trừng lớn mắt, “Công chúa điện hạ?” Nàng chính là công chúa điện hạ Long Thiên Vũ? Thế nào so với tưởng tượng của nàng lại hoàn toàn không giống như vậy?

Một thân nam trang, trên người không có châu báu gì làm đẹp, trên mặt còn dính chút vết bẩn, làm người ta kinh ngạc nhất chính là, nửa khuôn mặt trái của nàng giống như bị lửa đã thương đáng sợ kinh người.

Vu Kính trong lòng có chút khổ sở, nàng cho là cõi đời này không có người nào giống nàng xấu xí, bởi vì đáng dấp xấu xí, cho nên từ khi ra đời tới nay nàng liền không ngừng bị người khác ăn hiếp, ngay cả cha ruột cũng không chịu liếc nhìn nàng nhiều thêm một chút; có thể nghĩ được, công chúa điện hạ nhất định cũng là rất chặt vật mà lớn lên. Bất quá nàng còn có mẫu thân thương yêu, không biết công chúa điện hạ có người nào có thể để cho nàng ấy lệ thuộc hay không?

“Bất quá là một cái phi tử nhỏ nhỏ của Vương huynh nuôi ở hậu cung, lại dám ở chỗ này ra oai làm loạn, thấy Bồn cung cũng không biết phải hành lễ? Thế nào, muốn tạo phản phải không?” Long Thiên Vũ không vui liếc nhìn chủ tử Dung Phán Phán.

“Công chúa điện hạ, ngài làm sao đột nhiên sẽ đến nơi này?” Dung Phán Phán hết sức lo sợ hành lễ vãn an (chào hỏi), đồng thời cũng cảm thấy nghi ngờ. Nàng không phải là không muốn rời khỏi Thiên Hạc cung yêu quý của chính mình sao? Thế nào vào lúc này lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này?

“Thế nào? Bồn cung đi đâu còn phải bẩm báo với một cái phi tử nhỏ nhỏ như người hay sao?” Hừ! Nàng đã sớm không vừa mắt nữ nhân Vương huynh sủng ái này khắp nơi giường oai, vừa đúng nhân cơ hội này dạy dỗ nàng.

“Không, Dung Phán Phán không có ý này, xin công chúa tha tội.”

Ai cũng biết, Vương Thượng mặc dù cưng chiều Dung Phán Phán, nhưng so với muội muội của hân Thiên Vũ công chúa, nàng ngay cả một ngón tay cũng so ra kém nàng ấy, vì vậy chống lại Thiên Vũ công chúa,

Dung Phán Phán thói kiêu ngạo tất nhiên không còn sót lại chút gì.

“Bổn cung hiện tại nghĩ muốn đi dạo trong vườn này, các người ảnh hưởng đến mắt của Bổn cung.” Long Thiên Vũ trừng mắt đoàn người Dung Phán Phán trước mắt.

Hừ! Nếu so lời nói ngang ngược càn rỡ, trong cung ai cũng không bì kịp nổi nàng, bất kể nàng diện mạo như thế nào, Vương huynh thương yêu nhất cũng chỉ có một mình nàng, một phi tử nho nhỏ này.
Hừ hừ, bên kia nhanh chóng rút đi!

Thấy Vu Kính cũng muốn đi, Long Thiên Vũ tiến lên kéo nàng. “Đợi đã, người muốn đi đâu?” Càng tới gần, mặt của nàng cơ hồ muốn vụn vỡ mà biến hình. Trời ơi! Thật là mùi gì vậy trời.

“Kính Nhi không muốn ảnh hưởng đến mắt của công chúa.” Nàng làm sao dám kéo mình? Nàng không cảm thấy rất thối sao?

“Kính Nhi? Thật là cái tên dễ nghe.”

Dễ nghe? “Nhưng là phụ thân không thích, cha muốn Kính Nhi tùy thời nhắc nhở mình, muốn gặp người khác, chỉ có thể nhìn mình trong kính.” Phụ thân không thích nàng, điểm này từ khi nàng hiểu chuyện liền đã hiểu.

Thật đáng thương! Long Thiên Vũ đột nhiên kéo lấy hai tay của nàng, đến gần nhìn nàng, mặc dù nhìn nàng rất kinh khủng nhưng không sao không nhìn vào đôi mắt sáng lấp lánh của nàng.

“Người có đôi mắt rất xinh đẹp, hơn nữa, người một chút cũng không có xấu xí.” Nàng tin tưởng Vương huynh không phải là dạng người nông cạn, nhất định cũng nhìn thấu Kính Nhi không phải là người phạm, nếu không sẽ không mạnh mẽ nhốt nàng ở lại trong cung như vậy.

Nói như vậy, nếu hoài nghi nàng là thích khách mà dẫn trở về cung, nên nhốt ở trong tù thẩm vấn mới phải, mà không phải để cho nàng ở trong cung chạy loạn khắp nơi. Vương huynh làm sao làm như vậy, chẳng lẽ. Hắc hắc.

“A ——” tay của nàng đột nhiên bị một con hồ ly cào trầy.

“Ly Ly!” Vu Kính kêu lên, lập tức lùi một bước, cảnh cáo trừng mắt Tiểu Hồ Ly trong ngực.

“Hừ hừ, người dám cào ta.” Long Thiên Vũ không để ý lắm vẫy vẫy tay bị thương, một đôi mắt không đành lòng liếc nhìn Tiểu Hồ Ly trong ngực Kính Nhi, trên mặt tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười), giống như đang tính toán cái gì.

Mà vốn lộ ra rằng nanh nhọn phòng vệ Tiểu Hồ Ly không nhận được kinh hãi, cuối cùng dứt khoát hèn nhất trốn vào trong ngực Vu Kính tìm kiếm an toàn.

“Ách, công chúa điện hạ.” Vu Kính lo lắng không biết nàng có thể từ đó cùng Ly Ly đánh nhau hay không.

“Quân tử báo thù, ba năm không muộn; mà ta cho tới bây giờ thì không phải là quân tử, cho nên cũng không cần phải đợi ba năm!”

Tiểu Hồ Ly ngẩng đầu nhìn Vu Kính, một dáng vẻ muốn nàng vì nó “Liều mình chống đỡ”.

Vu Kính không phải là người ngoan tâm tuyệt tình (nhân tâm cự tuyệt), hơn nữa cho tới nay nàng đều rất coi trọng người bạn thân Ly Ly này.

“Công chúa điện hạ, thích không?” Vu Kính hai tay dâng lên Tiểu Bạch Hồ.

Long Thiên Vũ vui mừng gật đầu như bầm tỏi. “Thích, thích!” Nàng ấy muốn đem nó đưa cho nàng sao?

Không để ý Tiểu Bạch Hồ trên tay giây giữa phản đối, Vu Kính giao nó đến trên tay Long Thiên Vũ, “Như vậy ta hiện tại liền giao Ly Ly cho ngài nha! Ly Ly trở lại! Ly Ly!” Không nghĩ tới Ly Ly cứ vậy mà chạy trốn.

Long Thiên Vũ không khỏi than thở. Ai! Thật là đáng tiếc, bất quá nó bộ dạng hốt hoảng sợ hãi mà chạy trốn thật là đáng yêu.

“Ta quyết định, ta muốn người” Long Thiên Vũ đột nhiên tuyên bố, mắt không chớp nhìn Kính Nhi bên cạnh.

“Cái gì?” Nàng nói gì?

“Ta nói, ta muốn cùng Vương huynh yêu cầu cho người đi theo ta!”

Long Thiên Vũ mang theo nụ cười không có ý tốt, chăm chú nhìn Kính Nhi vẫn còn đang mù mịt.

“Muội muốn nàng làm đồ đệ của muội?” Long Tiểu Thiên chau lấy đầu lông mày, không khỏi suy đoán bảo bối muội muội đang định bày ra cái chủ ý quỷ quái gì.

Từ nhỏ đến lớn, nàng chưa bao giờ có cái suy nghĩ hướng con đường trở thành người hiền lành mà đi, lúc này mà muốn làm người tốt thì nhất định không có chuyện gì tốt.

“Không sai, muội phát hiện muội cùng Kính Nhi rất hợp ý với nhau, không thu nàng làm đồ đệ quả thực là lãng phí.” Hắc hắc, thông minh như Vương huynh chắc chắn đã đoán được nàng có tính toán khác; bất quá, cho dù huynh ấy có ngăn cản như thế nào cũng không thể, đồ nhi này nàng đã quyết định thu nhận.

“Đồ đệ?” Vu Kính khó nén tò mò, nàng không biết tại sao vị công chúa điện hạ này lại muốn thu nàng làm đồ đệ tử? ! “Công chúa điện hạ sẽ không phải là cái gì Vô Lâm Minh Chủ chứ?” Thật là giỏi!

“Không phải, không phải, bất quá trong lúc rảnh rỗi cũng thích động tay động chân, động não một tí thôi.” Bị một tiểu cô nương sùng bái, Long Thiên Vũ lập tức trở nên dương dương đắc ý.

“Sư phụ ở trên cao, xin nhận đồ nhi một lạy!” Thật tốt quá, như vậy nàng có thể tới không thấy người đi không thấy tiếng, Phi Thiên nữ hiệp rồi.

“Đứng dậy, đứng dậy, chúng ta vui vẻ là tốt rồi, những thứ lạy tới lạy đi kia ném sang một bên hết đi.” Nhìn nàng không phản đối, Long Thiên Vũ cao hứng giống như mèo mới vừa trộm được thịt vậy. “Từ hôm nay trở đi, con hãy theo ta hành tẩu giang hồ, xem con muốn cái gì cứ việc nói, sư phụ ta nhất định sẽ sai người bắt tới cho con.”

“Bắt? Hai” Thế nào giống như cường đạo vậy?

“Không không không, phải Dù sao chính là sẽ lấy được cho con là được, đừng nghĩ nhiều như vậy, chúng ta vui vẻ là tốt rồi.” Long Thiên Vũ tươi cười giả dối.

“Khoan đã.” Nhìn muội muội hưng phấn như vậy, nhất định là có vấn đề. “Thiên Vũ, muội không cảm thấy mùi trên người nàng sẽ làm muội không phải thoải mái sao?” Chẳng lẽ nàng không có chú ý tới?

“Vương huynh cũng có thể chịu được, Thiên Vũ dĩ nhiên cũng có thể.” Đây coi là cái gì, so với đại sự nàng muốn thu nhận đồ nhi, thì cái mùi kỳ lạ nho nhỏ này có cái gì, quả thật chính là mùi thơm ngào ngạt mê chết người thì có.

Long Tiểu Thiên than thở, xem tình hình này thì đừng hy vọng nàng thu hồi quyết định.

“Kính Nhi, nàng biết làm đồ đệ Thiên Vũ phải làm cái gì sao?” Hẳn hi vọng Kính Nhi có thể lý trí, đừng bị muội muội nắm mũi dắt đi.

“Không phải là tập võ sao?” Ừ, trước hết mời công chúa sư phụ dạy nàng một chút kinh công bay tới bay lui tốt lắm, như vậy nàng là có thể chạy trốn về nhìn mẹ. Nói đến mẹ. Nàng rất nhớ nàng nha!

“Tập võ?” Long Tiểu Thiên cười nhạo một tiếng, “Thiên Vũ ngay cả đánh con ruồi cũng sẽ làm chính mình vỡ đầu, muội ấy dạy được võ công mới là lạ.” Hơn nữa ngay cả một con ruồi đều muốn ở bên người muội ấy hai ngày mới bằng lòng rời đi, giống như là đang cười nhạo muội ấy ngu ngốc.

“Sư phụ không phải là Vô Lâm Minh Chủ?”

Long Thiên Vũ đứng thẳng vai, hay tay vòng trước ngực, vô lại nói: “Ta lúc nào thì nói mình là Vô Lâm Minh Chủ chứ?” Mới vừa nàng cũng không có thừa nhận.

“Vậy sư phụ làm cái gì?” Vu Kính không ngại học hỏi sư phụ, dù sao nàng chỉ có mẹ mà thôi, nhiều thêm một sư phụ cũng tốt, huống chi sư phụ này còn là một công chúa!

“Ta, ta là một Dược Vương!” Nói đến đây, Long Thiên Vũ cảm thấy rất kiêu ngạo.

“Là Độc Vương.” Long Tiểu Thiên không khách khí chỉ ra chỗ sai. “Thiên Vũ là cao thủ dùng độc, nàng nếu thật muốn làm đồ đệ của muội ấy, sẽ phải tùy thời chuẩn bị bị độc chết.” Mang danh là thu đồ đệ, trên thực tế là tìm người thí nghiệm. Nhìn mặt của muội ấy thì biết, tất cả mọi người đều cho đó là do muội ấy vô tình bị phồng nên bị hủy dung! Nhưng trên thực tế là do muội ấy tự mình thử độc nên kết quả mới như vậy. Bất quá muội ấy giống như còn chưa rút ra kinh nghiệm, lúc này lại suy nghĩ động đến trên người Kính Nhi.

“Vương huynh sẽ không phải là không bỏ được chứ?” Huynh ấy rõ ràng là không muốn Kính Nhi làm đồ nhi của nàng mà! “Không để cho Kính Nhi làm đồ đệ của muội, vậy Vương huynh tính toán thế nào an bài nàng?”

Phải biết, Kính Nhi ở trong cung là tứ cố vô thân (một thân một mình), không có thân phận không nói, còn là nghi phạm mưu sát Vương Thượng; chỉ với điểm này, đã có không ít người muốn động thủ thu lấy nàng, để bảo vệ an toàn của Vương Thượng.

“Chuyện này không nhọc muội phí tâm.” Ít nhất hẳn sẽ không để cho Kính Nhi đi thử độc.

“Vậy sao? Mới lúc này nếu không phải muội ra tay cứu giúp, thì hiện tại không biết Kính Nhi bị ái phi của huynh hành hạ thành cái dạng gì rồi? Hoặc giả đã sớm đi đời nhà ma nói cũng không chừng.” Một nước có địa vị cao quý thì Vương Thượng một ngày không biết có bao nhiêu quốc sự để lo, tự nhiên sẽ không chú ý tới “Chuyện nhỏ” trong hậu cung; hơn nữa bên cạnh Kính Nhi vừa không có người hầu, nếu như thực xảy ra chuyện gì cũng không có người cứu được nàng. “Ai, Kính Nhi thật đáng thương!”

Mặt Long Tiểu Thiên đột nhiên trầm xuống. “Dung Phàn Phàn tìm tới nàng? !”

“Đúng nha, còn chuẩn bị 50 đại bản “phục vụ” Kính Nhi!” Hắc hắc, lo lắng đi!

Nhìn thấy gân xanh của Vương huynh đều nhanh nổi lên, nói huynh ấy không có tư tâm với Kính Nhi. . . .
. . . Lừa gạt người sao?

“Ừm, công chúa là ân nhân cứu mạng của Kính Nhi. Sư phụ! Mệnh của Kính Nhi liền giao cho ngài.” Vu Kính không sợ độc của nàng, bởi vì những chất độc kia không gây thương tổn được nàng.

“Không được!” Trước khi tìm hiểu chuyện của Dung Phàn Phàn, Long Tiểu Thiên phản đối nàng đi thử độc.

“Không thành vấn đề, Kính Nhi từ nhỏ đã thử qua rất nhiều chủng độc dược, muốn độc chết Kính Nhi cũng không dễ dàng.” Nhìn đi, không phải nàng còn sống rất tốt sao!

“Con thử qua rất nhiều độc dược?” Long Thiên Vũ mau bị lòng hiếu kỳ này làm cho chết chìm.

“Ừm, mọi người nói.” Vu Kính vốn là đang cao hứng khuôn mặt đột nhiên trầm xuống, nhớ lại những chuyện đã trải qua để cho nàng cảm thấy một hồi đau lòng.

“Mọi người nói gì?” Nói mau nha, nàng tò mò chết rồi.

“Mọi người nói Kính Nhi không phải người, cho nên muốn độc chết Kính Nhi. Bất quá đừng lo lắng, có rất nhiều lý, Kính Nhi không phải là mỗi lần cũng uống được độc dược.” Nàng cười an ủi bọn họ, nhưng tựa hồ không còn kịp rồi.

Long Tiểu Thiên sắc mặt càng trở nên khó coi, “Mọi người là ai?” Một cô gái thiện lương như vậy lại có nhiều người muốn giết nàng?

“Mọi người phải Là ca ca và tỷ tỷ của Kính Nhi.” Bộ dáng Vương Thượng bây giờ thật là khủng khiếp!

Long Thiên Vũ không nhịn được hét lên một tiếng: “Ca ca và tỷ tỷ của con tại sao muốn giết con bằng thuốc độc? Có lầm hay không?” Kính Nhi bộ dáng này đã đủ bi thảm rồi, tại sao ca ca cùng tỷ tỷ lại còn không thương yêu nàng.

“Bọn họ nói là vì tốt cho Kính Nhi.” Làm sao bây giờ? Ngay cả công chúa cũng biến thành thật là khủng khiếp.

“Vì muốn tốt cho con?” Những lời nói láo này mà cũng nói được tất cả xuống địa ngục hết đi! “Com tin tưởng?”

Vu Kính lắc đầu.

“Cho nên Kính Nhi sau khi lớn lên liền tận lực tránh xa bọn họ.” Trước kia nàng sẽ khát vọng ca ca tỷ tỷ yêu mến, nhưng sau khi hiểu ra nàng cảm thấy, chỉ cần có mẹ cùng Ly Ly là đủ rồi.

Long Thiên Vũ tức chết, “Kính Nhi đừng sợ, hiện tại có bản công chúa cùng Vương huynh làm núi dựa cho con, ngày khác chúng ta cũng độc lại bọn họ xem như đáp lễ.” Nàng luôn luôn có oán báo oán, có cừu báo cừu, hơn nữa còn sẽ tăng gấp bội để hoàn trả.

“Kính Nhi không sợ nha.” Nàng còn muốn xin hai người bọn họ đừng nóng giận!

“Vì báo thù, chúng ta bây giờ lập tức trở về nghiên cứu độc dược. Vương huynh, Kính Nhi ta mang đi rồi, huynh tiếp tục làm việc đi!” Không đợi Long Tiểu Thiên ngăn cản, Long Thiên Vũ đã kéo Kính Nhi giống như bay lao ra khỏi ngự thư phòng.

3. Chương 3

“Sư phụ?”

“Đừng nói nhiều lời vô ích, cởi quần áo ra.”

“Cởi quần áo!”

“Đúng, bảo người cởi thì liền cởi đi.”

“Vì. Tại sao muốn cởi quần áo?” Vu Kính khổ sở nhìn Long Thiên Vũ.

Long Thiên Vũ nở nụ cười quỷ dị. “Hắc hắc he he.”

“Sư. Sư phụ? Người cười thật kinh khủng.”

“Ý con là, con không tin tưởng sư phụ sao?”

“Không, không phải là, chẳng qua là cởi quần áo là muốn làm cái gì?”

“Hắc hắc, đương nhiên là để cho ta.” Long Thiên Vũ đi tới gần phía nàng.

“A! Sư phụ người muốn làm gì?”

“Hắc hắc he he, con đã không tự mình cởi, ta dĩ nhiên tự mình động thủ giúp con rồi.”

Vu Kính bị dọa sợ tới mức chạy tán loạn bốn phía, “Không cần! Sư phụ.”

“Đừng trốn! Tin tưởng ta, ta sẽ nhẹ nhàng, sẽ không làm đau con, ngoan đứng lại đó!”

“Không cần, sư phụ người không thể làm như vậy!”

“Tại sao không thể? Ta là sư phụ, sư phụ lớn nhất con chẳng lẽ không biết? Ngoan, đừng chạy tới chạy lui nữa. Hô! Con cứ chạy trốn như vậy, xem ra ta không xuất ra bản lãnh thật sự thì không thể được!” Long Thiên Vũ đuổi đến mức thở hổn hển.

“Bản lãnh thật sự?”

“Không sai, ta lấy thân phận công chúa kiêm sư phụ, ra lệnh người dừng lại cho ta!”

“Không. Không cần nha. Sư phụ.” Vu Kính bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là khoanh tay chịu trời.

“Ngoan, ta sẽ nhẹ nhàng.”

Liên tiếp mấy ngày, Long Tiểu Thiên cũng không nhìn thấy Kính Nhi cùng muội muội, ngay cả phái người cho truyền hai người tới gặp mặt cũng bị to gan cự tuyệt; dùng đầu gối nghĩ cũng biết, nhất định là nha đầu Thiên Vũ kia lại giở trò quỷ.

Ban đêm, hần lẫn lộn khó ngủ.

Thay vì ở chỗ này suy nghĩ nhiều như vậy, chẳng thà tự mình đi qua nhìn một chút.

Vì vậy Long Tiểu Thiên cho cho những người đi cùng lui xuống, tự mình tiến về phía Thiên Hạc Cung.

Bởi vì Long Thiên Vũ không thích có nhiều cung nữ, thị vệ theo bên người, mà mọi người cũng sợ trở thành đối tượng thí nghiệm của nó, cho nên Thiên Hạc cung cũng không quá nhiều “Những người không có nhiệm vụ”.

Đến Thiên Hạc cung, nhìn thấy một căn phòng vẫn còn ngọn đèn dầu phát sáng, hần nghĩ nghĩ rồi cũng đẩy cửa đi vào.

Trong phòng không có ai, hướng bên trong đi tới, chỉ thấy sau tấm bình phong thả một thùng gỗ lớn. Long Tiểu Thiên nhìn thấy nước trong thùng gỗ phát ra nồng đậm mùi thuốc, nghĩ thầm: tám phần là Thiên Vũ lại làm cái gì kỳ quái.

Đây là cái gì?

Hần chú ý đến một cái ống trúc thật nhỏ nổi lên từ trong thùng nước thuốc, như có như không bọt bong bóng nổi lên theo ống trúc lúc chìm lúc nổi.

Hần tò mò đưa tay chặn lại ống trúc, ngoài ý muốn phát hiện ống trúc giống như là sống có thể động.

Chẳng lẽ thuốc này dưới nước.

Hoa Lạp (soạt) ——

“Hô! Thật là một tí nữa là không thể thở được rồi!” Là người nào lạnh chanh bịt kín ống trúc của mình vậy?

Long Tiểu Thiên trợn to mắt, không dám tin nhìn chằm chằm cô gái từ dưới thùng thuốc nổi lên.

Trong ánh lửa cùng ánh trăng chiếu rọi, trước mắt là thân thể tuyết trắng đẹp đến kinh người, mà ấn tượng nhất là khuôn mặt nhỏ nhắn khoảng chừng bàn tay càng xinh đẹp khiến người khác nghẹt thở; mà dưới đôi lông mi cong vút như lông vũ chớp động, là một đôi mắt đẹp kinh tâm động phách, cái mũi thon ở dưới môi anh đào làm nổi bật da thịt không tỳ vết, như cây tường vi nở rộ mềm mại ướt át.(huhu chị đẹp gì mà em không biết nói sao luôn, từ ngữ có hạn mọi người thông cảm)

Ngũ quan xinh đẹp tuyệt trần, tỉ mỉ giống như không thuộc về nhân gian.

Nhìn dung nhan tuyệt đẹp cùng thân thể hoàn mỹ của nàng, Long Tiểu Thiên đột nhiên cảm thấy dưới bụng một trận co rút nhanh chóng.

Ở trong chớp mắt này, tâm hồn của hần đã bị tiên tử xa lạ trước mắt bắt đi mất rồi.

Chỉ cần có thể lấy được nàng, muốn hần buông tha giang sơn hần cũng cam tâm tình nguyện.

Vu Kính vừa nhìn thấy nam nhân ở trước mắt, lập tức như bị người điểm huyết không thể động đậy.

“Người!” Tại sao trong phòng của nàng có nam nhân? Hơn nữa còn là Long Tiểu Thiên?

“Nàng là ai? Tại sao lại ở trong này?” Trời! Nàng thật là xinh đẹp, hần chưa từng thấy qua cô nương nào xinh đẹp như vậy, nàng thật là con người sao? Vẫn là trời cao còn thương hần ban cho hần tiên tử?

Long Tiểu Thiên không nhịn được vươn tay, muốn chạm vào khuôn mặt tuyết sắc của nàng.

Nàng có thể vừa đụng vào liền biến mất hay không?

Ánh mắt của hắn làm Vu Kính mê muội, chưa từng có người nhìn qua nàng như vậy.

“Ta là.” Giống như ý thức được cái gì, Vu Kính cúi đầu, “A!” Nàng phát hiện mình không có mặc y phục, bị dọa sợ tới mức tìm đại một tấm lụa bao bọc thân thể mình lại.

Xong rồi! Lần này bị xem sạch bách rồi!

Đối với phản ứng chậm lụt của nàng, Long Tiểu Thiên cảm thấy buồn cười, tay chỉ có thể chạm vào không khí chỗ nàng vừa đứng.

Ai, đáng tiếc!

“Đừng sợ, ta sẽ không làm thương tổn nàng.” Hắn trước nay chưa từng lộ ra vẻ mặt dịu dàng như thế này chăm chú nhìn đỉnh đầu nho nhỏ chỉ lộ ra một ít, lần nữa vươn tay, muốn vuốt lên má hồng mềm mại trắng mịn giống như mật đào kia.

Nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt phòng bị của nàng thì trong lòng hắn cho dù không muốn, cũng chỉ có thể nghi ngờ thu hồi tay cứng ngắc trong không trung về.

“Nói cho ta biết, nàng là ai?” Hắn không muốn hù dọa nàng.

“Ta.” Vu Kính mở miệng định nói, rồi lại đột nhiên ngậm chặt miệng lại.

Nàng thiếu chút nữa đã quên rồi, nàng đã đáp ứng Thiên Vũ tạm thời không để cho hắn nhìn thấy, hiện tại bị hắn nhìn thấy, không thể làm gì khác hơn là liều chết không thừa nhận, dù thế nào đi nữa hắn lại không biết nàng là ai.

Long Tiểu Thiên cảm thấy kỳ quái, “Tại sao không nói chuyện?” Nàng có cái gì khó nói hay sao?

“Không thể nói.” Thật xin lỗi, nàng là có nỗi khổ tâm .

“Tại sao không thể nói?” Chẳng lẽ nàng không biết hắn là ai? Ở trong cung này không có người nào còn lớn hơn hắn, hắn muốn nàng nói nàng liền phải nói.

“Thời cơ chưa tới.”

“Thời cơ chưa tới?”

“Đúng vậy, thời gian không còn sớm, mời trở về đi!” Vu Kính hạ lệnh trực khách. (đuổi anh về rồi)

“Cái gì.” Lần này Long Tiểu Thiên thật sự bị khơi dậy lòng hiếu kỳ, nội tâm rung động càng thêm không cách nào khắc chế.

“Thiên cơ không thể tiết lộ.” Hối nữa cũng vô ích, nàng là sẽ không nói.

“Cái gì gọi là Thiên Cơ?”

“Người đi hỏi ông trời, xem có nguyện ý để cho người biết hay không.”

“Nếu như ông trời muốn nàng nói cho ta biết thì sao?”

“Vậy người phải chờ cho đến khi ta muốn nói cho người lúc đó ta sẽ nói cho người biết.”

“Khi nào?”

Đôi mắt to xinh đẹp hoạt bát của Vu Kính không ngừng chuyển động, giống như một loại mê hoặc hấp dẫn người.

“Cái này. Bởi vì là Thiên Cơ, cho nên ta cũng không biết.” Hắn hỏi như vậy, nàng thật là khó trả lời, “Ai nha, người hỏi nhiều như vậy làm gì, không biết sẽ không có phiền não không phải sao?”

Nhìn bộ dáng nũng nịu của nàng, Long Tiểu Thiên không tự chủ nâng lên nụ cười dịu dàng.

“Có một số việc nếu bỏ lỡ, có thể sẽ hối tiếc cả đời. ”Thay vì trả giá cả đời phải đi nhớ nhung, còn không bằng phải có bằng được nàng.

“Thế sự (việc trên đời) không thể như ý của người được, làm người phải sống vì thực tế. ”Hắn làm gì nhìn nàng như vậy, còn cười đến đẹp mắt như vậy, như vậy nàng nghĩ muốn đời đi ánh mắt cũng không được!

Long Tiểu Thiên khẽ đến gần nàng, “Nàng là muốn ta.”

Đi vào trong phòng Long Thiên Vũ vừa nhìn thấy bóng dáng nam nhân, lập tức nâng cổ họng hô to: “Người đâu! Có tặc (kẻ trộm). Ách, Vương huynh!” Nàng lúc này mới thấy rõ ràng người nọ là ai.

“Tặc? Người dám xem ta thành tặc?” Nàng chán sống rồi có phải không?

“Thật xin lỗi, ta làm sao biết nửa đêm nửa hôm huynh còn chạy tới địa bàn nhỏ của ta chứ?” Nhìn nhìn phía sau hắn, Long Thiên Vũ lập tức trợn to mắt. “Huynh, huynh. Huynh đã.” Nàng hoàn toàn không nói ra lời.

“Đang đợi muội giải thích!” Hắn muốn biết nữ nhân này là ai? !

Này là muốn nàng nói thế nào? “Được rồi! Chúng ta đi ra ngoài nói.” Ở chỗ này khá bất tiện để nói rõ.

Long Tiểu Thiên quay đầu lại nhìn mỹ nhân phía sau một cái, mới cất bước ra khỏi phòng.

“Vương huynh, huynh xem, tối nay trăng. đẹp chứ?” Long Thiên Vũ cố ý nói sang chuyện khác.

“Có xinh đẹp đến mấy so ra cũng kém hơn cô nương xinh đẹp trong phòng muội.” Long Tiểu Thiên tràn đầy trong lòng đều là gương mặt tuyệt mỹ kia, ngay cả ngửa đầu nhìn ngắm bầu trời đêm, tất cả đều là dung nhan e lệ của nàng.

Ở trước mặt muội muội, hắn không muốn che giấu hảo cảm của mình đối với cô bé kia, nhất là muội ấy còn có thể giải trừ nghi ngờ cho hắn, tự nhiên lại càng không cho muội ấy có điều giấu giếm.

“Huynh muội chúng ta khó có dịp được cùng ngắm sao như thế này, huynh không cảm thấy rất cảm động sao? Chúng ta đã nhiều năm không giống như thế này, chậm chậm hưởng thụ ban đêm nhàn rỗi, cảm thụ chúng ta anh em chân tình. Không có ai khác, chỉ hai người chúng ta, có thiếu chỉ là mấy bình rượu, mấy đĩa thức ăn giúp vui mà thôi.” Hoặc giả nàng nên sai người đi chuẩn bị một chút.

Long Tiểu Thiên cũng không thèm nhìn nàng một cái, lạnh nhạt nói: “Muội ở đây là muốn làm cái trò quỷ gì chứ?”

“Nào có cái chủ ý gì chứ, bất quá là trong lòng tràn đầy cảm động thôi. Chẳng bao lâu nữa, muội đây một ngày có thể kiếm được bạc tỷ, Vương huynh nhất định phải nhớ đến muội muội mà người quan tâm nhất nha, muội sẽ rất cảm động đấy, Vương huynh hiểu không?” Ô, nước mắt, nhanh rơi ra một chút đi, một giọt thôi cũng được!

“Hiểu, dĩ nhiên hiểu.” Long Tiểu Thiên cúi đầu nhìn nàng. “Mấy năm nay bận bịu xử lý quốc sự (công việc quốc gia) đã bỏ quên muội, không nghĩ tới Tiểu Thiên Vũ đã lớn như vậy rồi.”

“Đúng nha, không nghĩ Vương huynh cũng đã tuổi một bó lớn rồi nha (ý nhiều tuổi ó). Không phải là, muội là nói, Vương huynh cũng đã trưởng thành không ít, bất quá vẫn hấp dẫn người như thế, nếu Thiên Vũ không phải là muội muội của người, chỉ sợ ngay cả muội cũng muốn quỳ gối ở dưới chân huynh!” Những lời này của nàng cũng không phải giả, Vương huynh vẫn là đối tượng mà nàng sùng bái nhất, ngay cả về sau muốn tìm vị hôn phu để gả, cũng tuyệt đối muốn tìm người giống như Vương huynh mới được.

“Tiểu nha đầu muốn cưới chồng rồi?”

“Nào có, muội xem là Vương huynh cũng muốn kết hôn rồi.” Không tốt, đề tài này quá nhạy cảm, phải đổi gấp đi mới được. “Vương huynh, thừa dịp tối nay mặt trăng tốt như vậy, chúng ta tới đánh cờ một ván như thế nào?”

Long Tiểu Thiên cười đến cực kỳ dịu dàng.

“Mặc dù Vương huynh mỗi ngày đều bận rộn chính sự không thường cùng muội trò chuyện, nhưng không vì thế mà huynh sẽ không quan tâm đến muội.” Hắn không nói rõ ràng, ngược lại nàng càng cần quấy hơn rồi.

“Ách. Vương huynh vẫn là người hiểu muội nhất, nhưng mà huynh đại khái không biết Thiên Vũ gần đây kỳ nghệ tiến bộ không ít, nói không chừng lúc này có thể thắng được cả huynh!” Huynh ấy sẽ không nhìn thấu mảnh khốc của nàng rồi chứ?

“Cô nương bên trong là ai? Muội từ đâu mang nàng về?” Long Tiểu Thiên đi thẳng vào vấn đề hỏi.

Hắn biết muội muội luôn yêu thích việc nhặt đồ linh tinh, nhặt người cũng không phải là lần đầu tiên (Vũ tỷ có sở thích hay nhỉ), những thứ kia hắn cũng có thể không quan tâm, nhưng lúc này, hắn muốn biết rõ vị cô nương kia thân phận như thế nào!

Mang về? Long Thiên Vũ không hiểu, huynh ấy không phải là đã biết. Chẳng lẽ huynh ấy không biết nàng là ai?

“Thiên Vũ.” Long Tiểu Thiên thấp giọng cảnh cáo.

“Cái gì cô nương?”

“Đừng có giả bộ hồ đồ với huynh, trong phòng muội cô nương kia là xảy ra chuyện gì?” Nếu muội ấy không thành thật nói ra, hắn sẽ phá hủy nàng toàn bộ công sức của muội ấy.

“Trong phòng muội?” Long Thiên Vũ khuôn mặt nghi ngờ. “Phòng của muội làm gì có cô nương nào?” Nàng quyết định giả hồ đồ đến cùng.

Long Tiểu Thiên đôi mắt đột nhiên thâm trầm, lập tức sải bước trở lại trong phòng, nhưng đã sớm người đi nhà trống (biến mất í mọi người).

“Mới vừa rồi nàng rõ ràng ngâm mình trong thùng nước kia!” Muội ấy đang giở trò quỷ gì? Vì sao không cho hắn biết thân phận cô nương kia?

“Nơi này?” Long Thiên Vũ nhìn thùng gỗ. “Đây là thùng đựng thủy muội muốn dùng để ngâm thân thể, ai lại to gan như vậy, dám ngâm nước thuốc của muội?”

Long Tiểu Thiên hét lớn một tiếng: “Thiên Vũ!”

“Vâng”

“Ngươi!” Hắn nghi bóp chết nàng!

Long Thiên Vũ trưng ra biểu tình vừa ngây thơ vừa đáng thương cho hắn xem.

“Đáng chết!” Hắn giận đến mức vung tay áo bỏ đi.

Hắc hắc, nàng cũng biết mà, da mặt càng dày càng dễ làm việc, cứ giả ngu với huynh ấy thế nào cũng vượt qua à!

Ừng ực ừng ực. Ba ba ba ba.

“Kính Nhi, chạy mau!” Long Thiên Vũ đột nhiên lao ra khỏi phòng, không quên kéo lấy Kính Nhi chạy ra theo.

“Cái gì?” Lúc này lại xảy ra chuyện gì vậy?

“Mau, chạy mau! Sắp nổ!”

“Sao. Tại sao lại.” Bất đắc dĩ bị sự phụ kéo chạy theo, Vu Kính không nhịn được thở dài, đây là lần thứ mấy rồi hả trời?

“Nhanh lên một chút, lần này lấy quá nhiều, có thể nổ cả căn phòng cũng không chừng. Đây, thật là quá đáng! Người thế nhưng bỏ lại sự phụ mà tự mình chạy!” Có lầm hay không, Kính Nhi cứ nhiên chuẩn đi so với nàng còn nhanh hơn!

“Sự phụ bớt nói nhảm đi, chạy thoát thân quan trọng hơn!” Nhắc lên làn váy, Vu Kính giống như bay xông về phía trước chạy đi.

“Muốn chạy trốn cũng chờ ta một chút với! Ta chính là sự phụ đấy!” Đồ đệ tử xấu xa này lại dám chạy trốn so với nàng còn nhanh hơn! .

“Ai bảo sư phụ lúc nhỏ không cố gắng, lớn lên mới bắt đầu sợ chết, công phu chạy thoát thân này nên sớm luyện tốt từ nhỏ mới phải!” Quay đầu lại nhìn thấy Long Thiên Vũ vừa chạy ra trong phòng rất nhiều khói trắng liền bay ra, Vu Kính dưới chân càng thêm tăng tốc nhanh hơn.

“Ít nhất phải kéo ta cũng chạy chứ. Không thấy nữa, nàng cứ nhiên bỏ lại ta mà chạy mất!” Long Thiên Vũ nhìn chung quanh vẫn là không tìm được Vu Kính.

“Sư phụ tạo nghiệp sư phụ chịu, con đi trước!” Vu Kính lưu lại giọng nói trong không khí, hoàn toàn không để ý tình thầy trò phát huy tới cực điểm đôi chân chạy nhanh của mình.

Oanh ——

Từ sau lưng truyền tới tiếng nổ lớn vang trời, Vu Kính sợ tới mức thẳng phía trước mà chạy tới.

Oa! Cứu mạng. Sư phụ, nếu ngài có việc gì không hay xảy ra, Kính Nhi chắc chắn sẽ mời pháp sư giỏi nhất vì người tụng kinh siêu độ, để cho người thượng lộ bình an đi về hoàng tuyền; nếu ở dưới đó quá nhàm chán, cũng xin người tự tìm niềm vui thú, ngàn vạn lần đừng tìm Kính Nhi nha, Kính Nhi rất sợ chết, nhìn thấy sư phụ chân sẽ nhũn ra.

“Ai yêu! Người nào dám ở giữa đường trồng cây, không biết đường này là do ta mở sao? Lỗ mũi của ta. Vương thượng!” Hắn tại sao lại ở chỗ này?

Long Tiểu Thiên đang muốn trách cứ nha đầu lỗ mãng này, vậy mà vừa nhìn thấy dung mạo của nàng nhất thời há hốc mồm, ngay cả thị vệ bên cạnh cũng sững sờ nhìn nàng, hoàn toàn quên bản thân đang ở đâu.

Nàng không phải là giai nhân tuyệt sắc trong phòng Thiên Vũ hôm đó sao?

Long Tiểu Thiên vừa nhớ ra, đã nhìn thấy nàng chạy đi, vội vàng hô to: “Đứng lại, đừng chạy!” Lập tức cất bước đuổi theo.

Đừng chạy? Làm sao có thể, nàng đã đáp ứng sư phụ, tuyệt đối không để Vương Thượng nhìn thấy nàng, hơn nữa hiện tại sư phụ có thể đã. Sư phụ, Kính Nhi không phải cố ý, ngài ngàn vạn đừng trở lại tìm Kính Nhi nha!

“Đừng chạy! Nàng. Cẩn thận trước mặt!” Long Tiểu Thiên lo lắng rống to.

Vu Kính cả kinh, không nhận được quay đầu nhìn lại hắn, nhưng vào lúc này, dưới chân đột nhiên bước hụt một bước, nhất thời cảm thấy toàn thân một hồi lạnh như băng.

“Cứu. Cứu mạng! Ta. Ta không biết.” Rất nhiều nước, người nào mau tới cứu nàng!

“Đừng lộn xộn!”

Một giọng nói truyền vào trong tai nàng, bên cạnh giống như bắt được một cái bè gỗ cứu mạng, Vu Kính không chút nghĩ ngợi lập tức ôm chặt lấy.

“Khụ. Khụ.” Vu Kính bị sặc nước, không ngừng ho khan mãnh liệt.

“Ngu ngốc, nàng có biết mình đang làm cái gì hay không!”

Long Thiên Vũ tức giận rống to cơ hồ muốn đâm thủng lỗ tai Vu Kính, lúc này nàng mới nhìn rõ, thì ra là “Bè gỗ cứu mạng” mà nàng ôm là Vương Thượng!

Cái miệng nhỏ nhắn trùng xuống, nàng đôi mắt lưng tròng khóc rống lên.

“Ô. Ta thật là sợ. Ta cho là ta chết chắc rồi.” Nàng nằm ở trên người hắn khóc lớn, cho tới bây giờ cũng không biết nước thật là đáng sợ, coi như cả người ngâm ở trong thùng thuốc nàng cũng không có sợ qua như vậy, nhưng là mới vừa rồi chân không đạp tới mặt đất, không có bất kỳ vật gì có thể cầm được thì nàng thật cho là mình chết chắc.

“Không sao, không sao.” Vừa nhìn thấy nước mắt của nàng, Long Tiểu Thiên dù có ngàn vạn tức giận cũng bị nước mắt của nàng cọ rửa hết, trái tim vì nàng mà mơ hồ đau đớn.

“Ta. Ta muốn lên bờ.” Vu Kính không muốn ở lại trong ao, thật là khủng khiếp.

“Nói cho ta biết, nàng là ai?” Long Tiểu Thiên dùng một tay, nhẹ nhàng nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn hoa lê đài vũ (chắc là nói khuôn mặt xinh đẹp nhưng dần dụa nước mắt, mọi người biết thì chỉ hà cách sửa với) của nàng.

Lần trước, ở trong phòng Thiên Vũ nhìn thấy nàng thì hắn đã đối với nàng có cảm giác quen thuộc, một coo gái đặc biệt như vậy hắn không thể nào quên được, thế nhưng hắn lại không nhớ nổi từng gặp qua nàng ở đâu, đối với trí nhớ về nàng cảm giác giống như thuộc về kiếp trước, làm hắn không nhớ nổi lại cũng không thể quên được.

Vu Kính đắm chìm trong cảm xúc hốt hoảng của mình, hoàn toàn không có chú ý tới thần sắc nghi ngờ lại say mê của hắn.

“Tại sao ta đối với nàng cảm thấy quen thuộc? Tại sao nước mắt của nàng sẽ làm ta đau lòng như thế? Nói cho ta biết, nàng là ai?” Chỉ có nàng, mới có thể khiến hắn kỳ lạ không còn giống mình.

“Ừ?” Vu Kính kỳ quái nhìn hắn, hắn mới vừa nói gì?

“Nàng. . . .” Long Tiểu Thiên biết, tim của hắn đã trở thành tù binh của nàng, hắn cũng không muốn buông nàng ra.

Nhìn cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi hé mở hơi thở mùi đàn hương, hắn không kìm hãm được chậm rãi đến gần nàng.

Vu Kính lên tiếng kinh hô: “Vương Thượng?” Hắn nghĩ muốn làm cái gì?

Trực giác của nàng muốn lui về phía sau, nhưng cánh tay Long Tiểu Thiên lại sớm một bước kiềm chế nàng thật chặt ở trong ngực, hôn vào cánh môi nàng tựa như che chở bảo vật trân quý nhất trên đời vô cùng dịu dàng, nàng cảm thấy mình giống như bị hòa tan, đầu óc hỗn loạn, nhưng một trái tim nhỏ bé lại như đánh trống phát ra tiếng thật to.

Không biết qua bao lâu, Long Tiểu Thiên mới rời đi cái miệng nhỏ nhắn hồng nộn mê người của nàng, nhìn thấy nàng đỏ mặt trừng lớn mắt to nhìn mình chằm chằm, hắn không khỏi cảm thấy buồn cười.

Vu Kính cảm thấy Vương Thượng thật mê người, so với bất luận người nào nàng đã gặp còn hấp dẫn hơn, hơn nữa để cho nàng cảm thấy an tâm.

Nếu như, nàng nghĩ cứ như vậy nhìn thẳng hắn, có thể không?

“Nếu nàng còn nhìn ta như vậy mà nói..., cẩn thận ta nhẫn nhịn không được ăn sạch sẽ nàng đó.” Hắn suy nghĩ thật muốn làm như vậy, nhưng lại lo lắng dọa sợ nàng, hắn nghĩ quý trọng nàng, không muốn làm cho nàng sợ.

Ăn?

“Không. Đừng có ăn ta, ta ăn không ngon, thật, thật ăn không tốt đâu, ăn sẽ đau bụng đấy!”

Long Tiểu Thiên mới vừa làm hành động để cho nàng tin tưởng, hắn thật sẽ ăn nàng.

Mặc dù không đau, nhưng là cảm giác rất kỳ quái, chẳng những không ghét, thậm chí còn có chút thoải mái, làm cho người ta thích; nhưng là, nếu là hắn thật ăn nàng, làm sao bây giờ? Như vậy mẹ nàng sẽ phải người đầu bạc tiền người đầu xanh rồi.

Long Tiểu Thiên bởi vì lời nói ngây thơ của nàng mà cười to.

“Nàng thật là đáng yêu.” Hắn hoài nghi nàng là tiên tử hạ phàm, mới có thể hồn nhiên như vậy, không dính nhiễm chuyện đời dơ bẩn. “Nếu để cho ta nếm một miếng, trước hết sẽ không ăn nàng.” Hắn nghĩ lần nữa nếm hương vị từ cái miệng nhỏ nhắn mê người mùi đàn hương của nàng.

“Trước không ăn?” Vu Kính đột nhiên dùng sức đẩy ra hắn sắp hôn lên miệng nàng, ý là hắn vẫn còn muốn ăn nàng đi?

“Nếu không hiện tại lập tức ăn nàng cũng được.” Như vậy càng thích hợp với ý của hắn.

“Không được! Tuyệt đối không được!” Vu Kính mãnh liệt lắc đầu, giấy dựa nghĩ muốn thoát ra khỏi ngực của hắn.

“Nàng trước nên hoàn cảnh quanh mình.” Long Tiểu Thiên tốt bụng nhắc nhở.

Vu Kính ngẩn ngơ, chậm nửa nhịp mới nghĩ đến mình vẫn còn ở trong nước.

“Người cứu cũng đã cứu ta rồi, vậy thì làm người tốt đến cùng, dẫn ta lên bờ đi.” Nàng đáng thương nhìn hắn, giọng nói thỉnh cầu làm người khác nghe hết sức đau lòng, mà cảm giác quen thuộc ấy lại càng quấy nhiễu hắn.

“Được.” Hắn một lời đáp ứng, nhẹ nhàng rơi xuống cái miệng nhỏ nhắn của nàng một nụ hôn.

“Thật!” Thì ra là hắn rất tốt. Ngô. Tại sao lại đến rồi!

Lần này, Long Tiểu Thiên không hề chỉ khe hôn nữa, nhẹ cạy ra hàm răng của nàng, sau đó giống như rắn linh hoạt lập tức chạy vào trong miệng nhỏ nhắn của nàng tìm kiếm chiếc lưỡi thơm mùi đàn hương của nàng, cùng nhau dây dưa chơi đùa.

Vu Kính cũng rút ra một bài học, một cảm giác tê dại len lõi toàn thân nàng, gần như trong nháy mắt hút ra toàn bộ hơi sức trong cơ thể nàng không còn một chút, nàng xụi lơ ở trong lòng hắn, giống như người chết đuối tìm được bè gỗ; có thể cùng chết chìm không đồng dạng như vậy dạ, nàng không hề cảm thấy không thoải mái nữa, không cảm thấy sinh mạng bị uy hiếp, ngược lại giống như bảo bối được nâng niu trong lòng bàn tay, trừ mẹ ra, hắn là người thứ nhất để cho nàng cảm thấy an tâm như thế, điều này làm cho nàng không nhận được lại muốn khóc.

“Ngoan, đừng khóc, ta không cho phép nàng khóc.” Hắn chuyên chế ra lệnh, nhưng hôn lên nước mắt nàng động tác cũng là dịu dàng cẩn thận.

“Ta. Ta thương tiếc cho sinh mệnh ở nhân thể của mình trước khi bị ăn không được sao?” Nàng dù thế nào cũng không nghĩ ra, bị người khác ăn còn có thể có cảm giác thư thái như vậy, hơn nữa nàng còn rất thích loại cảm giác này, nhưng là nàng không muốn bị ăn nha! Ô.

Làm sao bây giờ?

Lời của nàng lại chọc cho hắn cười to không dứt.

“Đừng lo lắng, ta sẽ không để ch nàng rời đi nhân thể sớm như vậy đâu.” Thiên (trời), nàng thật là đáng yêu khiến người khác không chịu nổi.

“Chẳng lẽ ngươi muốn một miếng một miếng từ từ ăn ta?” Như vậy thống khổ này không phải phải kéo dài ngày càng dài hơn sao?

Long Tiểu Thiên lần nữa cười to lên.

“Ta chẳng lẽ ở trong lòng nàng là người tàn nhẫn khát máu như vậy sao?”

“Ai biết trong bụng ngươi đánh cái mưu ma chước quỷ gì, biết người biết mặt nhưng không biết lòng, cẩn thận kẻ xấu đang ở bên cạnh như ngươi vẫn tốt hơn.” Hơn nữa hắn mới vừa nói muốn ăn nàng đấy sao.

“Người cảm thấy ta giống như người xấu?” Thiên, nàng thật là quá đáng yêu!

“Bình thường càng không thể làm được càng dễ sẽ xảy ra.”

“Nói cũng phải, vừa nhìn thấy nàng, ta liền không nhận được nghĩ đối với nàng làm chuyện xấu.” Long Tiểu Thiên thừa dịp nàng không chú ý lại hôn nàng một cái.

[Ô. Ngươi là chán ghét ta, nên mới có thể nghĩ khi dễ ta, ăn ta có đúng hay không?” Nàng đều không biết, thì ra là hắn ghét nàng, nàng không cần hắn ghét nàng nha!

“Loại này khi dễ không phải là ghét, ta làm sao có thể sẽ chán ghét nàng?” Đối với nàng, hắn chỉ có tràn đầy yêu thương, tại sao lại ghét được chứ?

“Thật? Người không phải là ở an ủi ta?” Lời của hắn khiến Vu Kính có chút cao hứng, cũng có chút lo lắng.

“Nếu chán ghét như trong lời nói của nàng, cũng sẽ không nhảy xuống cứu nàng, cũng sẽ không an ủi nàng.”
Đầu nhỏ của nàng thật là thích suy nghĩ lung tung, thiệt là!

Vu Kính lại hỏi lần nữa: “Thật?”

“Cần ta thế sao?” Nàng cứ như vậy không tín nhiệm hẳn?

“Không cần, ta tin tưởng ngươi. Như vậy, ngươi sẽ dẫn ta lên bờ có đúng hay không?” Nàng hướng hẳn nở rộ một nụ cười so với hoa quỳnh còn xinh đẹp hơn, chọc cho hẳn lại muốn thật tốt hôn nàng cho đủ.

“Nói cho ta biết nàng là ai, ta liền dẫn nàng lên bờ.” Trên người nàng thoang thoảng mùi thuốc rất dễ chịu, dung hợp với hương thơm ngát tự nhiên trên người nàng, tạo thành một loại hương vị đặc thù chỉ có trên người nàng, điều này làm cho hẳn bị mê hoặc.

“Thời cơ chưa tới, ngươi trước dẫn ta lên bờ sao!”

Vu Kính làm nũng, bộ dạng xinh đẹp động lòng người của nàng rước lấy nhiều hơn ngưỡng ngưỡng đáng yêu.

“Không được, ở đất nước này ta chính là trời, ta muốn nàng bây giờ liền nói cho ta biết.” Lần trước như vậy là đủ rồi, cho dù nàng như thế nào hấp dẫn hẳn cũng vậy, hẳn sẽ không để cho mình phải hối hận dù chỉ một lần.

“Nhưng là.” Nàng muốn nàng nói như thế nào? Nàng đã đáp ứng sự phụ rồi, làm người không thể nói không giữ lời.

“Nhưng mà cái gì?” Nhẹ nhàng nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ lớn bằng bàn tay ở trước mắt, hẳn chậm rãi ấn môi lên.

Nếu nàng không chịu ngoan ngoãn nói thật, hẳn không thể làm gì khác hơn là xuất ra chút ít thủ đoạn để cho nàng nói ra.

Tiếng kêu cứu đột nhiên truyền đến, cắt đứt thời gian ngọt ngào của hai người.

“Kính Nhi, cứu mạng nha! Tiểu Hồ Ly của con đang đuổi giết ta.”

Vu Kính trực giác quay đầu, vừa hay nhìn thấy toàn thân trần truồng của Long Thiên Vũ đang liều mạng chạy như điên về phía trước, mà Tiểu Bạch Hồ đang nhe răng trợn mắt mãnh liệt truy đuổi ở sau lưng nàng.

Đột nhiên linh quang lóe lên, tất cả hoang mang của Long Tiểu Thiên đều đã có đáp án, hẳn kinh ngạc nhìn cô gái xinh đẹp đang khóc trong ngực.

“Nàng là Kính Nhi?”

4. Chương 4

“Nàng quả thật là Kính Nhi?” Đó là cô nương toàn thân đen giống như than sao?

“Vương huynh, làm sao huynh giống như không kinh ngạc gì vậy?” Bộ dáng của hẳn là lạ, chẳng lẽ đã sớm đoán được rồi? Như vậy liền thật không có gì thú vị!

“Chẳng lẽ huynh không nghĩ là muội đang cùng huynh nói đùa? Cái con bé Kính Nhi đen đui kia làm sao có thể sẽ cùng đại mỹ nhân trước mắt luôn luôn thu hút ánh mắt mọi người này đánh đồng là một? Thật ra Kính Nhi chân chính vẫn còn ở trong cung của muội mãi mãi thảo dược, mà cô nương xinh đẹp này thật ra là muội từ ngoài cung vụng trộm mang vào, hoa khôi ‘ Liên Hoa uyển ’, Như Hà? Là một cô nương tuyệt sắc gây tai họa cho nhân gian phải không?” Từ ánh mắt quyến luyến của Vương huynh cứ nhìn Kính Nhi mãi, chẳng lẽ nàng đồ đệ này sẽ biến thành chị dâu nàng sao?

Nàng gần đây có gây ra chuyện gì không tốt đối với nàng ấy không? Sẽ không có, vậy thì có thể an tâm.

Long Tiểu Thiên trừng nàng, “Huynh tính dứt khoát đưa muội tới dân gian thi hoa khôi như thế nào?” Đến lúc nào rồi muội ấy còn muốn lừa gạt hần!

“Rất tốt!” Công chúa nàng thật sự đang chán, ngẫu nhiên trở thành hoa khôi cũng không tồi. “Bất quá huynh trước hết nên để cho Tiểu Mỹ Nhân đi thay y phục ẩm ướt, nếu không bị nhiễm lạnh sẽ có người đau lòng nha.” Đến lúc đó nàng đã đi làm hoa khôi, cũng không có thời gian rảnh rỗi trở lại an ủi huynh ấy.

Vu Kính ôm thật chặt lấy hần, cố gắng lấy nhiệt độ ấm áp trên người hần tới sưởi ấm thân thể rét lạnh của mình.

“Lạnh không?” Long Tiểu Thiên nhẹ giọng hỏi thăm. Hần thích bộ dạng Kính Nhi thật chặt dựa sát vào hần, giống như hần là duy nhất trong sinh mệnh của nàng.

Trước nay chưa từng có nhu tình mật ý quả thật muốn làm con người Long Thiên Vũ rơi xuống.

- nhu tình mật ý: tình cảm ngọt ngào, dịu dàng

Vu Kính run rẩy trả lời: “Lạnh.”

“Tới.” Long Tiểu Thiên ôm lấy ngang hông của nàng, hướng tấm cung của hần đi tới.

Long Thiên Vũ dĩ nhiên không thể nào bỏ qua cơ hội xem kịch vui, coi như người ta chẳng qua là muốn đi thay quần áo. Hắc hắc, có lẽ nàng còn có thể để cho Kính Nhi biến mất thêm một lần nữa.

“Muội đi vào làm cái gì?” Long Tiểu Thiên không vui trừng mắt muội muội.

“Di? Huynh không phải cũng có thể đi vào sao, tại sao muội lại không được. Huynh không phải là muốn xem tiểu cô nương người ta thay quần áo chứ?” Không thể nào? Hần là một vua của một nước, làm chuyện như vậy không sợ tổn hại mặt rồng sao!

“Lần trước huynh đã có kinh nghiệm, sẽ không có lần thứ hai.” Hần sẽ không để cho nàng có cơ hội từ bên cạnh hần trốn đi lần nữa.

“Không tốt, Vương huynh, huynh như vậy có quá đáng không!” Mặt mũi vua của một nước cũng bị huynh ấy vứt sạch, cái này bảo nàng làm sao hướng liệt tổ liệt tông ở dưới cửu tuyền giao phó?

“Thật sao, ta thay y phục làm sao người có thể ở một bên nhìn?” Vu Kính cũng đồng thanh phản đối, nàng mới không cần người khác nhìn chòng chọc nàng thay quần áo, hơn nữa đối phương còn là một đại nam nhân. Nghĩ đến đây, một rừng mây đỏ lại lặng lẽ xuất hiện trên khuôn mặt tươi cười của nàng.

Bộ dạng tức giận xinh đẹp của Vu Kính, khiến hai huynh muội Long Tiểu Thiên đồng thời ngây dại. Thật sự quá đẹp!

“Trên mặt ta có cái gì sao?” Nếu không bọn họ nhìn nàng như thế làm gì? Thấy bọn họ ngay cả một cái chớp mắt cũng không chớp cứ nhìn chăm chú nàng, Vu Kính không khỏi run run thân thể, “Lạnh quá.”

“Mau thay y phục ẩm ướt ra.” Bộ dáng này của nàng khiến Long Tiểu Thiên nhìn cực kỳ không vừa mắt.

“Vương huynh, huynh còn ở đây nàng sẽ không dám thay nha! Nơi này là tấm cung của huynh, chẳng lẽ huynh còn lo lắng nàng sẽ chạy trốn hay sao? !” Coi như nàng muốn lén mang Kính Nhi ra ngoài, nhưng ở địa bàn của hần cũng không có cách nào thành công.

“Có muội ở đây huynh liền không thể yên tâm.” Thiên Vũ luôn luôn có nhiều chủ ý xấu khiến người khác phải đau đầu, hần cũng không thể để cho nàng có cơ hội đem người từ trong tay hần cướp đi. “Người đâu, kêu hai cung nữ vào.” Hần không muốn khiến Kính Nhi tiếp tục chịu lạnh, không thể làm gì khác hơn là tìm cung nữ tới nhìn giám sát nàng.

“Vương huynh, huynh thật đúng là cẩn thận!” Như vậy liền chơi không vui rồi. “Muội thấy Huynh đại khái sẽ không trả nàng lại cho muội?” Nhìn tham muốn giữ lấy của Vương huynh nặng như vậy, nàng ngay cả muốn dựa vào gần Kính Nhi cũng khó khăn, hơn nữa hần còn như vậy đề phòng nàng.

“Nguyên bản chính là muội đoạt Kính Nhi từ trên tay ta, còn dám nói!” Hần có lẽ không đáp ứng qua muốn đưa Kính Nhi hướng hồ lửa của nàng mà đi.

Long Thiên Vũ than thở, coi như nàng hiện tại có nói mỹ nhân tuyệt sắc bên trong không phải là Kính Nhi, Vương huynh đại khái cũng sẽ không tin rồi, hơn nữa Kính Nhi ngụy trang tốt hơn nữa, Vương huynh vẫn có thể đoán ra thân phận của nàng ấy, nhìn ánh mắt lão luyện của Vương huynh nhìn chòng chọc nàng ấy, coi như nàng ấy màu da thay đổi hoàn toàn bất đồng, hẳn cũng sẽ không nhận sai đôi mắt xinh đẹp của nàng ấy; đã như vậy, nàng liền khỏi phải tự tìm phiền toái.

“Nếu muội không mang Kính Nhi đi, huynh căn bản không thấy được Kính Nhi xinh đẹp như vậy.” Đây hết thấy còn không phải cũng là vì Vương huynh, sớm nhìn ra hắc đối với Kính Nhi đặc biệt tốt, cũng chỉ mong lý do của nàng có thể thuyết phục huynh ấy thôi; như bây giờ, Vương huynh khẳng định yêu chết nàng.

“Nói đến chỗ này, muội thế nào có thể khiến Kính Nhi trở nên trắng nõn như thế?” Trước nàng đen nhánh giống như màn đêm vậy.

Nghe vậy, Long Thiên Vũ lập tức kiêu ngạo hást cằm lên.

“Muội là Dược Vương nha, mùi vị đó trên người nàng khiến cho muội nhớ tới một loại độc thảo, cho nên muội liền thử giải độc xem một chút, trừ thời gian nghỉ ngơi ra, muội để cho nàng ngày ngày ngâm mình ở thùng thuốc, mới qua một ngày, độc trên người nàng thoát ra không ít, nếu để cho nàng ngâm thêm mấy ngày, liền thay đổi thành như bây giờ! Thiên Vũ muội muội của huynh rất lợi hại phải không?” Ngay cả nàng cũng không nhận được sùng bái chính mình, không nghĩ tới nàng ngay cả loại độc kỳ quái kia cũng có thể tìm ra, thật là quá, quá, quá lợi hại mà!

“Độc?” Kính Nhi trên người lại có độc!

Long Tiểu Thiên đột nhiên nhớ lại lời nói của Kính Nhi, nàng nói một chút độc kia không thể gây thương tổn cho nàng, có phải là bởi vì có liên quan đến Hắc Độc trên người nàng, mới để cho nàng không dễ trúng độc.

“Ừ, Kính Nhi nói nàng từ khi bản thân bắt đầu hiểu chuyện chính là bộ dáng này; muội không biết là ai đối với nàng hạ chất độc này, có ý định gì?” Là bởi vì ghen tỵ dung mạo tuyệt sắc của Kính Nhi sao?

“Bởi vì nàng xinh đẹp.” Đây là không thể nghi ngờ.“Hạ loại độc này, chính là không muốn người khác nhìn ra dung mạo chân chính của nàng, hoặc giả động cơ hạ độc cũng không phải là ác ý.” Có thể là nghĩ muốn bảo vệ nàng cũng không chừng, sắc đẹp như vậy, bất luận kẻ nào cũng muốn lấy được, một khi để cho nàng xuất hiện ở trước mặt mọi người, chỉ sợ sẽ đưa tới một cuộc chiến tranh đoạt, mặc dù thân là vua một nước, hẳn chắc chắn cũng sẽ gia nhập vào cuộc tranh đoạt này.

“Quần khí gió là thiện ý hay là ác ý, tóm lại nàng ấy vẫn là đồ đệ của muội. Đừng vội phản đối, trên người nàng ấy độc tố cũng chưa hoàn toàn được thanh trừ, vì ngăn ngừa ngày sau lưu lại phiền toái gì, nhất định phải để cho nàng ngâm mình ở thùng thuốc thêm mấy lần mới được.” Kính Nhi hồn nhiên làm nàng yêu thích không dứt, làm cho nàng không nhận được nghĩ ô nhiễm nàng ấy, bắt nàng ấy ở bên người lâu một chút. Hắc hắc, đến lúc đó Vương huynh nhất định cũng sẽ thích Kính Nhi “Tính tình mới tốt lên” .

Long Tiểu Thiên im lặng không nói.

Tạm thời để Thiên Vũ chăm sóc nàng có lẽ là an bài tốt nhất, thừa dịp trong khoảng thời gian này, hẳn phải sớm điều tra rõ bấy rần ngày đó ở trong khu rừng là của ai; kể từ đó, nàng trở lại bên cạnh hắn mới không còn nguy hiểm.

Wương huynh đang ngăn người? Long Thiên Vũ đột nhiên lại nghĩ đến một chủ ý.

“Muội thảo dược cũng không còn, muội muốn mang Kính Nhi ra ngoài cung đi hái.”

“Không cho phép!”

“Không cần. Cứu mạng.”

Từng tiếng kêu thê lương, theo tiếng nổ từ Thiên Hạc cung truyền ra, chỉ thấy một người không phân biệt được là nam hay nữ bị treo ngược trên một thân cây ở Thiên Hạc cung.

Nàng, chính là Long Thiên Vũ, như thế nào cũng không thể nhận ra khối thân thể này là một thiên kim tiểu thư.

“Ta là sư phụ ngươi, vừa là công chúa, ngươi lại dám đối xử với ta như vậy!”

“Sư phụ tạo nghiệp sư phụ gánh.” Một thiếu nữ tuyệt sắc ngồi ở tấm thảm dày trên cỏ, cùng một con Tiểu Bạch Hồ hiếm thấy khoan thai nhàn nhã ngắm hoa.

“Bụng của ta đói..., mau thả ta xuống!” Ô, đồ đệ không có lương tâm này, nàng căn bản không cần phải dạy hư nàng, nàng cũng đã đủ hèn hạ; trước kia nàng làm sao sẽ cảm thấy nàng ấy thuần khiết? Đều bị biểu hiện giả dối của nàng ấy che mắt.

“Chính sư phụ nghĩ biện pháp đi, ai bảo người muốn bố trí bầy bắt Ly Ly. Ai, trời tạo nghiệp vẫn có thể sống, tự gây nghiệt không thể sống!”

“Cứu mạng nha!”

Long Tiểu Thiên vừa đến nhìn thấy được chính là cảnh tượng đối phó làm người ta dở khóc dở cười này.

Nhìn dáng vẻ của bảo bối muối muối, Thiên Vũ gặp phải đối thủ rồi.

“Vương huynh, cứu mạng! Mau cứu muối xuống nha!” Vừa nhìn thấy thân ảnh cao ngất đi tới, Long Thiên Vũ lập tức giống như gặp được cứu tinh vui vẻ không thôi.

Không nghĩ tới Long Tiểu Thiên lại ngoảnh mặt làm ngơ, chẳng qua là khom người cho Vu Kính một cái hôn khê.

“Vương. Vương huynh, Thiên Vũ ở chỗ này!” Hắn không thấy nàng sao? Không thể nào đâu!

“Ngồi xuống đây.” Vu Kính lười kéo áo của hắn, muốn hắn ngồi xuống cùng nhau xem trò vui. “Làm sao người có thời gian rảnh rồi tới đây?” Vừa nhìn thấy hắn, nàng đã cảm thấy cao hứng.

“Tới thăm nàng có tốt hay không.” Nhìn tình hình có vẻ phải nói chuyện.

Long Thiên Vũ không nhận được trọn trắng mắt, Kính Nhi có tốt hay không còn cần phải hỏi sao?

“Đến đây, ta dẫn nàng đi dạo chơi.” Long Tiểu Thiên kéo nàng, rất tự nhiên cầm lấy tay nàng muốn rời khỏi.

“Đợi đã nào...! Trước thả muối xuống đã! Vương huynh. Uy! Các người không cần đi nha!” Bọn họ tại sao có thể không có lương tâm đi mất như vậy.

“Chính muối từ từ chơi, tối nay Kính Nhi sẽ dùng cơm với huynh.”

Bỏ xuống những lời này, Long Tiểu Thiên cũng không quay đầu lại mang theo Kính Nhi rời đi.

Chơi? Nàng có cái gì chơi?

“Uy! Các người tại sao có thể. Ách, Ly Ly, làm sao người không có đi theo. Không cần! Người không phải muốn đi qua chứ! Cứu mạng, người đâu! Mau tới cứu ta.”

Vu Kính ghen hòng nhìn trần trối từng rương vải tơ lụa trước mắt, phấn bột nước, cùng với trân châu giá trị xa xỉ, mã não, đồ trang sức thủy ngọc, trong đó bắt mắt nhất là, một bộ xiêm áo đỏ thắm được thêu tinh xảo ở trên bàn.

Vu Kính đưa tay vuốt ve mặt gấm trơn nhẵn mềm mại kia. “Đây là cái gì?”

“Đây là giá y.”

Long Tiểu Thiên đeo một chuỗi dây chuyền khảm tinh thạch màu hồng trên người nàng, khối tinh thạch xinh xắn ở trên da thịt mềm mại trắng mịn của nàng gây ra hiệu ứng không thể tưởng tượng nổi, khiến da thịt trắng mịn càng thêm trở nên trong suốt mềm mại, làm cho người ta không nhận được nghĩ muốn ăn thay cơm.

“Giá y?” Nàng chưa từng nghe qua, càng không xem qua. “Dùng để làm gì?”

“Là y phục tân nương tử mặc trong lễ thành thân.” Long Tiểu Thiên nhu tình tựa như nước đưa mắt nhìn nàng.

“Thành thân. Ta hiểu rồi.” Thì ra là thành thân đều muốn mặc quần áo xinh đẹp này.

Đã hiểu? Long Tiểu Thiên không cảm thấy nàng thật hiểu ý tứ của hắn.

“Còn những thứ này? Cũng là thành thân phải đeo sao?” Vu Kính chỉ vào từng rương châu báu phát ra ánh sáng chói mắt cùng y phục lộng lẫy bên cạnh. “Nhiều đồ như vậy phải tới khi nào mới mặc hết?” Thành thân không phải là chỉ có một ngày sao? Chẳng lẽ muốn mặc toàn bộ những thứ này lên người? Không thể nào! Vậy nhất định sẽ bị đè chết.

“Những thứ này đều là cấp cho nàng.”

“Cho ta?” Vu Kính sững sờ, “Cho ta làm cái gì? Ta lại không muốn thành thân.”

“Ai nói không có! Ta muốn nàng gả cho ta, làm vương phi của ta.” Long Tiểu Thiên khê vuốt khuôn mặt nhỏ bé tỉ mỉ động lòng người của nàng, trong mắt yêu say đắm so với quá khứ càng sâu, càng đậm.

Vu Kính trong đầu đột nhiên một mảnh trống rỗng.

“Hiểu chưa? Ta muốn nàng gả cho ta làm Tề quốc chi mẫu. (Hoàng hậu)”

“Con không phải không biết cái gì là lập gia đình chứ?” Long Thiên Vũ sợ hãi kêu, không thể tưởng tượng nổi nhìn khuôn mặt xinh đẹp không tỳ vết trước mắt làm người ta ghen tỵ.

Không thể nào! Kính Nhi trước kia là bị nhốt ở vùng thiếu văn minh trong huyết động sao? Làm sao có thể ngay cả chuyện như vậy đều không hiểu được!

Bất quá động tác của Vương huynh thật là nhanh, tiểu đồ nhi này của nàng sức quyến rũ quả thật không bình thường.

“Mẹ không nói với con, con chỉ biết là từ nhà mình đi đến một nhà khác mà thôi.”

“È hèm.” Long Thiên Vũ con mắt không có ý tốt đi lòng vòng. “Được rồi, xem con là đồ nhi tốt của sư phụ, sư phụ liền nói cho con biết.”

“Tạ ơn sư phụ.”

“Thật ra mà nói thành thân là chuyện rất đáng sợ.”

“Đáng sợ? Mà con thấy Vương Thượng không đáng sợ nha!” Vương thượng vẫn luôn đối với nàng rất tốt.

“Hiện tại dĩ nhiên không đáng sợ, sau khi thành hôn mới đáng sợ; con xem ta liền biết, ta sợ đến độ không dám thành thân!” Nàng giả dối run lên thân thể.

“Là sư phụ sợ hay là đối phương sợ?” Trên đời này còn có thứ sư phụ sẽ sợ sao?

“Kính Nhi!” Nàng ấy nói gì vậy, chẳng lẽ trong lòng nàng ấy, Long Thiên Vũ nàng là loại nữ nhân đáng sợ như vậy sao?

“Không có gì không có gì, đừng nóng giận, sư phụ còn chưa có nói đáng sợ như thế nào mà?”

“Ừ, con suy nghĩ một chút xem, bây giờ con còn là một cô nương, cô nương thì giá trị con người vô cùng cao, mà.”

“Giá trị con người?” Đó là cái gì?

”Là. Ta sẽ không nói, tóm lại, chính là sẽ được tất cả mọi người thích, sẽ nâng con ở trong lòng bàn tay cung phụng như vật trân quý nhất vậy; mà thành thân, chính là từ trên cao rơi xuống. Không hiểu sao? Con suy nghĩ một chút, thành thân thì phải làm tân nương, mà sau đêm động phòng hoa chúc thì giá trị con người lập tức ngã xuống biến thành thiếu phụ lớn tuổi có chồng, đây không phải là sẽ bị rớt ngôi là gì?

Gả làm vợ người ta, tất cả phải lấy trượng phu làm trời, trượng phu nói gì đều phải nói ‘Vâng’, ‘Dạ’, ‘Tuân lệnh’, hoàn toàn không có chủ ý của riêng mình, cả ngày vì trượng phu chạy đông chạy tây, còn phải vì gia đình chồng nổi dỗi tông đường mà chịu thống khổ sinh con dưỡng cái, quả thực là sống không bằng chết;

hơn nữa sợ ý một chút là sẽ đi đời nhà ma, nguy hiểm lớn đến nỗi con không thể không nghĩ phải bồi thường bằng cả mạng sống của mình không được.” Hô, nói nhiều như vậy, miệng khát quá à.

Sau khi uống xong hai ly trà, Long Thiên Vũ mới nghĩ đến muốn nhìn phản ứng của Kính Nhi một chút, mà nàng chỉ có thể nhìn thấy chính là khuôn mặt xinh đẹp mù mờ ngây ngốc. Thật là, ngay cả ngây ngốc cũng đẹp mắt như vậy, thật tốt là nàng đã hình thành thói quen thấy cảnh này mới không mất thể diện chảy nước miếng.

“Nghe không hiểu?” Không thể nào! Nàng nói rất đơn giản dễ hiểu mà!

“Không hiểu lắm, nhưng bất quá con cũng hiểu đại khái, thì ra lập gia đình thật sự là chuyện rất đáng sợ, khó trách mẹ nói muốn cùng Kính Nhi sống cả đời với nhau, thì ra là mẹ không muốn cho Kính Nhi chịu khổ. ”Nhưng, như thế nào lại có cảm giác có chỗ nào không đúng quá vậy.

“Đúng rồi, không sai! Mẹ Kính Nhi chính là sợ Kính Nhi chịu khổ mới không để cho con đi lập gia đình.” Hắc hắc, nàng biết mà; tiểu hài tử chính là tiểu hài tử, quả nhiên những lời như thế chỉ có thể lừa tiểu hài tử.

Không thể trách nàng có ý xấu, nàng thật sự không cam lòng, Vương huynh cứ nhiên để nàng bị treo ngược ở trên cây không cứu nàng, còn mặc cho động vật bốn chân kia khi dễ nàng, nếu nàng không báo một chút chẳng phải phụ lòng mình rồi sao? Dù sao cũng chỉ là một trò đùa nhỏ, đến lúc đó Vương huynh sẽ giải quyết.

“Vậy con đi tìm Vương Thượng nói con không lấy chồng nữa.” Tin tưởng Vương Thượng sẽ tha thứ.

“Hiện tại?” Nhìn Vu Kính chuẩn bị sẽ phải đi ra cửa, Long Thiên Vũ không nhịn được nhắc nhở: “Bây giờ là nửa đêm!”

“Không nhanh nói rõ ràng một chút con sẽ không ngủ được, hơn nữa chờ sáng mai Vương Thượng ở trước mặt mọi người tuyên bố sẽ không còn kíp.” Hắn là vua của một nước, chuyện thành thân chắc chắn sẽ đưa tới sự chú ý của mọi người, đến lúc đó sẽ rất phiền toái.

“Không nghĩ tới con suy nghĩ phải còn rất chu đáo.” Nàng còn không có nghĩ đến chuyện này nữa!

Bất quá, Kính Nhi đột nhiên chạy đi cùng Vương huynh nói không gả cho hắn nữa, hắn có thể đoán ra là nàng giở trò quỷ hay không?

“Vương Thượng. Đi ngủ rồi sao?” Đứng bên ngoài tẩm cung, Vu Kính sợ hãi hỏi thăm thị vệ.

Hiện tại nàng tương đối không giống trước kia gặp người thì sợ hãi, nhưng trừ bỏ một số ít người khá quen thuộc ở bên cạnh, nàng vẫn là đối với những người khác cảm thấy có chút sợ.

“Đúng vậy, Kính cô nương có chuyện quan trọng sao? Có muốn thuộc hạ thông báo một tiếng hay không?” Vương thượng đối với Kính cô nương sủng ái mọi người đều biết, nếu đuổi nàng trở về, nếu Vương Thượng biết chắc chắn sẽ trách tội xuống.

“Ách. Ta.” Nàng vốn định sáng mai quay lại, nhưng vừa nghĩ tới sáng mai Vương Thượng muốn thượng triều, ngộ nhỡ khi đó hắn tuyên bố không phải là thảm rồi sao.

Nhưng là hắn ngủ mất rồi, hiện tại đánh thức hắn dậy tựa hồ có chút thất lễ (thiếu lễ phép).

Nhìn nàng chần chờ không quyết định, thị vệ dứt khoát mở cửa để cho nàng lựa chọn. “Hay là Kính cô nương tự mình đi vào?”

“Ừ. Cảm ơn.” Được rồi! Nàng vào xem một chút, chỉ mong hắn không phải đã ngủ rất ngon.

Vừa đến bên giường, Vu Kính do dự.

Rốt cuộc muốn kêu hắn tỉnh dậy hay không? Hắn ngủ ngon như vậy.

Nàng nhẹ nhàng bước đến gần, không tự chủ nhìn chăm chú dung nhan ngủ say của hắn, tay cũng vươn theo ra, đột nhiên, tay của nàng dừng ở giữa không trung.

Trên giường Long Tiểu Thiên đột nhiên mở mắt ra, bất ngờ như vậy nàng không kịp thu tay nhỏ bé về, hấn nắm lấy nhẹ nhàng kéo xuống, nàng cả người cứ như vậy té trên người hắn.

“Người” Vu Kính tròng lớn mắt, tròng mắt nam nhân trước mặt giam cầm lấy giọng nói của nàng để cho “ăn” rơi xuống khuôn mặt thanh tú. (@?@?@ ta cũng không biết là gì nên mn thông cảm cho ta nha)

Đột nhiên một hồi trời đất quay cuồng, hai người đổi vị trí cho nhau, dễ dàng cho Long Tiểu Thiên trộm hương (hihi anh muốn làm chuyện xấu gì zới chị ầu) hơn.

Không biết qua bao lâu, Vu Kính bắt đầu giãy giụa; hắn nếu còn không buông ra, nàng sẽ chết thật mà.

“Nàng không biết nửa đêm xông vào trong phòng nam nhân là việc rất chuyện nguy hiểm sao?” Long Tiểu Thiên buông cánh môi nàng ra, cái trán chạm vào trán nàng, bộ dạng thân mật giống như thế gian chỉ còn lại hai người bọn họ vậy.

“Ta. Người không biết vô tội.” Vu Kính bị hôn mơ mơ màng màng, căn bản không hiểu ý tứ trong lời nói của hắn.

“Như vậy sao được? Thân là vương phi tương lai, nên tội thêm một bậc mới đúng.”

Nghe được vương phi tương lai, Vu Kính đột nhiên thanh tỉnh, đẩy hắn ra ngồi dậy.

“Ta có lời muốn nói với người.” Khuôn mặt xinh đẹp của nàng xem ra rất nghiêm túc.

Long Tiểu Thiên cũng không quan tâm gổ hai tay sau đầu, nằm ngửa nhìn nàng, bộ dáng lười biếng hấp dẫn người khác như vậy.

“Nói cái gì?” Hắn không ngại nàng nửa đêm đến tìm hắn, bất quá nếu bọn họ có thể làm thêm chút “Chuyện khác” sẽ càng tốt hơn; dục vọng muốn nàng của hắn càng ngày càng tăng, nếu không phải sợ hù dọa nàng, hắn thật sự nghĩ hiện tại liền ăn nàng luôn đi, để cho nàng thực sự trở thành nữ nhân của hắn.

Hắn hỏi dứt khoát như vậy, Vu Kính ngược lại không biết nên mở miệng như thế nào.

“Thế nào? Thiên Vũ khi dễ nàng rồi sao?” Chẳng lẽ nha đầu kia vẫn còn ghi hận việc ban ngày?

“Không có, sư phụ không có khi dễ ta, ta chỉ là.” Làm sao bây giờ? Nàng không nói ra khỏi miệng được.

“Chỉ là cái gì?” Long Tiểu Thiên đứng dậy cùng nàng mặt đối mặt, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ấn xuống từng cái hôn khê như chuồn chuồn lướt nước, trong lòng không nhịn được tính toán, nếu có thể như vậy “Phát triển” đi xuống cũng chưa chắc không tốt.

“Người cứ như vậy ta không có cách nào nói chuyện rõ ràng được.” Trong mắt, trong lòng cũng đều là hình ảnh của hắn, Vu Kính cơ hồ không cách nào suy nghĩ.

“Vậy thì nói mau.” Nụ hôn của hắn vẫn không có dấu hiệu dừng lại.

“Thật là nhột!” Vu Kính không nhịn được cười khê một tiếng. “Đừng như vậy, sẽ nhột.”

“Được, ta sẽ hôn chỗ khác.” Phản ứng của nàng thật đáng yêu.

“Đừng như vậy, trước hết nghe ta nói đã!” Hắn như vậy làm cho nàng cảm thấy thật xấu hổ, nhưng là vừa cảm thấy thật hạnh phúc. Chẳng qua là. Ai nha, như vậy không thể nói chuyện đứng đắn được!

Ai! Cái tiểu Kính Nhi thuần khiết này, một chút cũng không biết hắn có bao nhiêu điên cuồng vì nàng, hắn suy nghĩ không biết bao lần để cho nàng trở thành một phần máu thịt của mình, nhưng nhìn thấy bộ dáng ngây thơ của nàng. Thôi, đợi đến đêm động phòng hoa chúc của bọn họ, hắn nhất định để cho nàng một câu cũng nói không nên lời.

“Được rồi, nói mau.”

Vương Thượng có thể thông cảm cho nàng chứ? Ngay cả sư phụ cũng biết thành thân không phải là chuyện tốt, hắn cũng nên hiểu mới đúng.

“Ta. Ta không muốn trở thành thân.” Chẳng biết tại sao, nói xong những lời này nàng có chút khổ sở, giống như. Có chút cảm giác thật xin lỗi với hắn, nhất là lại nhìn thấy sắc mặt hiện tại của hắn rất khó coi, để cho nàng thật là muốn thu hồi những lời vừa mới nói, nhưng, không còn kịp rồi.

“Bởi vì sao? Nàng không muốn thành hôn là vì nguyên nhân gì?” Long Thiên Vũ nhất định là giả trò quỷ gì rồi!

“Bởi vì thành thân không phải là chuyện tốt.”

“Thế nào không tốt?”

“Sư phụ nói.” Vu Kính còn chưa hết lời đã biến mất ở trong miệng Long Tiểu Thiên, cái hôn này, để cho nàng rõ ràng cảm nhận được hắn, ở đây, sinh, khí!

Không biết qua bao lâu, khi Long Tiểu Thiên rút cuộc chịu rời đi môi của nàng thì nàng cả người đã xụi lơ ở bên trong lòng hắn, đôi môi đỏ tươi xem ra càng thêm xinh đẹp động lòng người, làm hắn muốn ăn hết cái miệng nhỏ nhắn của nàng; nhưng nhìn nàng đáng thương mở to miệng hô hấp, hắn lại không đành lòng đoạt đi hơi thở của nàng.

“Đừng nghe những lời Thiên Vũ nói, muội ấy là đang giận chúng ta bỏ lại muội ấy mới có thể nói lung tung với nàng.” Hắn không thể không lột da Thiên Vũ.

“Nhưng là.”

“Không có nhưng nhị gì hết, thành thân chỉ là muốn cùng nàng vĩnh viễn ở một chỗ, nàng về sau chính là vương phi ta yêu mến nhất, ai cũng không thể đối với nàng vô lễ, ta càng sẽ không tổn thương nàng, sẽ không để cho nàng thương tâm khổ sở, ta sẽ dùng tính mạng của mình để bảo vệ nàng, sủng ái nàng, để cho nàng vui vẻ hạnh phúc qua ngày, trở thành cô dâu nhỏ hạnh phúc nhất thế gian. Cho nên, nàng phải gả cho ta, hiểu chưa?” Hắn muốn nàng, đây là không cần phải nói.

Nhìn hắn, Vu Kính nhẹ nhàng gạt đầu một cái, nội tâm tràn đầy cảm động làm nàng nước mắt không nhịn được tràn mi.

“Đừng khóc, ta không cho nàng khóc.” Hắn khế hôn mắt của nàng, không chút che dấu tình yêu say đắm của mình trước mắt nàng.

“Ta không khóc, vậy ngươi cũng đừng tức giận được không?” Vương Thượng như vậy, nàng nhìn thấy trong lòng cảm thấy không thoải mái.

“Ngươi sẽ sợ ta sao?” Hắn không hy vọng nàng sợ hắn.

Vu Kính thành thực lắc đầu. “Ta nên sợ mới đúng, nhưng là rất kỳ quái, ta chính là không sợ ngươi tức giận, chỉ là có chút khổ sở mà thôi, tại sao ta sẽ khổ sở đây?”

Nàng không phải là bị bệnh chứ? Nếu không vì sao nhìn thấy hắn cau mày nàng cũng sẽ cảm thấy không vui?

Lời của nàng làm Long Tiểu Thiên kích động không dứt. “Bởi vì nàng quan tâm ta, giống như ta quan tâm nàng vậy.”

“Vương huynh, Kính Nhi đâu? Kính Nhi có ở nơi này hay không?”

Mặt trời chiều ngã về tây, Long Thiên Vũ đột nhiên xông vào phòng nghị sự, cắt đứt Long Tiểu Thiên cùng đại thần thảo luận chính sự.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Tối hôm qua Kính Nhi kiên trì tự mình trở về Thiên Hạc cung, sau đó hắn liền không có gặp lại nàng. “Muội vứt bỏ Kính Nhi?” Nếu muội ấy dám trả lời phải cũng đừng nghĩ sống tiếp.

“Cái gì muội lạc mất nàng ấy chứ? Nàng đêm qua đi tìm huynh sau đó cũng không có trở lại, muội cho là nàng ở chỗ của huynh, nhưng là muội tìm khắp nơi đều không tìm được người!”

Làm sao bây giờ? Kính Nhi sẽ đi nơi nào chứ? Nàng gặp người khác không phải đều rất sợ hãi sao, căn bản là không thể tự mình chạy loạn!

“Kính Nhi mất tích?”

5. Chương 5

“Người đang tốt như vậy tại sao lại mất tích?” Long Thiên Vũ lo lắng đi tới đi lui, “Chẳng lẽ Vương huynh đã làm chuyện gì để cho nàng ấy chán ghét sao?”

“Muội còn dám nói!” Nói đến đây, Long Tiểu Thiên lập tức tức giận. “Muội nói với Kính Nhi những lời đó là có ý gì, cố ý gây phiền toái cho huynh phải không?”

“Muội chỉ là. . . . Ai nha! Dù sao muội biết rõ Vương huynh sẽ giải quyết tốt. . . . Chẳng lẽ huynh không giải quyết được?” Cho nên Kính Nhi mới có thể “Rời nhà trốn đi”?

“Ý của muội là huynh để cho nàng trốn đi?” Long Tiểu Thiên sắc mặt khó coi trừng mắt muội muội.

Từ sau khi muội ấy sinh ra, hẳn chưa bao giờ như hiện tại có loại ý niệm mãnh liệt này — muốn bóp chết muội ấy.

“Này. . . . Muội cũng không nói.” Trong cung người nào không biết Kính Nhi là người Vương huynh sủng ái, ngay cả nàng người công chúa này cũng không dám can đảm mượn gan trời bắt hoặc giấu Kính Nhi đi; cho nên nàng ấy nhất định là tự mình chạy mất, về lý do tại sao chạy mất, nên hỏi Vương huynh người cuối cùng cùng Kính Nhi nói chuyện rồi.

Nàng thật tò mò, đêm qua Vương huynh đã cùng Kính Nhi nói cái gì? ! Hoặc là làm cái gì?

Long Tiểu Thiên thấy muội muội đột nhiên cười đến không có tiền đề, không nhịn được quả nhẹ nói: “Loại thời điểm này muội còn cười được?”

“Chẳng lẽ muốn muội khóc? Được rồi, bản công chúa nhất định hiểu đạo lý cơ được dân được, vậy thì. . . . Oa! Kính Nhi. . . . Con đang ở đâu? Kính Nhi con mau trở lại nha. . . .” Long Thiên Vũ đột nhiên diễn vai “Hiếu nữ” (người con gái tốt nhẽ ra phải dùng với cha mẹ mới đúng nhưng ở đây tỷ ấy là sư phụ mà ta), diễn nhập thần đến nỗi ngay cả nước mắt nước mũi tất cả đều giống như bão tố không ngừng chảy ra ngoài.

Nhưng thân là người xem duy nhất của nàng cũng là ca ca nàng Long Tiểu Thiên — “Người đâu, truyền Đại thần y.” (@?@?@? hiểu chút liền)

“Ngô. . . .” Đau quá, đầu của nàng làm sao thể này?

Giữa giữa đứng dậy, Vu Kính phát hiện mình đang ở một địa phương hoàn toàn xa lạ.

Đây là một gian phòng hoa lệ trần đầy hương khí (ý chị chần đang nói phòng toàn phần sơn đỏ mn), cùng gian phòng trần đầy mùi thuốc kia của nàng cách xa vạn dặm.

Tại sao nàng lại ở chỗ này?

Nàng nhớ sau khi từ trong phòng Vương Thượng ra ngoài, liền hướng Thiên Hạc cung đi, sau đó cái ột đột nhiên một trận đau nhức, nàng chính là ở chỗ này.

Rốt cuộc. . . . Đã xảy ra chuyện gì?

“Sư phụ, là người sao?” Có phải là công chúa điện hạ giờ trò đùa dai hay không?

Nhưng bốn phía không người nào trả lời, một mảnh yên tĩnh.

“Kỳ quái.”

Vu Kính không nhịn được xuống giường, phát hiện bên ngoài cũng không có người.

Nàng là làm sao tới đây? Thôi, không muốn nghĩ nhiều như vậy, nàng hay là trở về trước rồi hãy nói, tránh cho có người lo lắng.

Bất quá, nơi này rốt cuộc là nơi nào?

“Đứng lại! Người muốn đi đâu?”

Sau lưng Vu Kính đột nhiên truyền đến một trận kinh hô, một cung nữ xông tới nàng, sau đó nắm lấy tay nàng hướng gian phòng vừa rồi kéo đi.

“Trở về!”

“Trở về? Người là ai? Buông ta ra, không cần bắt ta!” Nàng muốn làm cái gì? .

“Câm miệng, kêu lớn hơn nữa đi ta liền khâu miệng của ngươi lại!”

“Là ai? Tại sao muốn bắt ta? Ta lại không biết ngươi!” Ghét, hơi sức của nàng ta thật lớn, nàng căn bản tránh không được nàng ta.

“Người không cần biết ta là ai, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn, chúng ta tất nhiên sẽ không làm khó ngươi. . . . Ghê tởm! Người còn như vậy, ta liền không để cho ngươi sống thoải mái.” Nàng ta cứ nhích tới nhích lui, nàng sắp không bắt không được nàng ta rồi.

Chúng ta? Không chỉ có một mình nàng ta thôi sao? .

“Không cần! Các người là ai? Ta và các người có xung đột với nhau sao? Các người vì cái gì muốn bắt ta? Các người nhìn cho rõ, ta là Kính Nhi!” Có phải là cừu gia của sư phụ hay không, kết quả là họ chỉ bắt nhầm người?

“Chúng ta dĩ nhiên biết ngươi là ai, chính là người làm hại. Dù sao ngươi ngoan ngoãn là được, nếu không đừng trách ta nặng tay —— a! Cái Xú Nha Đầu (con nhóc thối tha) này!” Nàng ta cứ nhiên cần nàng!

Thừa dịp cung nữ bị đau bụng mình ra Vu Kính lập tức hướng phía cửa phóng tới.

Nàng nhất định phải rời khỏi nơi này thôi.

“A!” Là ai ngăn cản đường của nàng? Như thế nào lại có một cung nữ nữa?

Người cung nữ trong phòng thấy vậy lập tức kêu to: “Mau bắt nàng lại, nếu không nàng ta muốn bỏ chạy!”

“Không cần! Buông tay! Các người buông ta ra!”

Đột nhiên, cái ót Vu Kính đau nhói, trước mắt lại xuất hiện bóng tối quen thuộc.

“Làm sao bây giờ? Đã ba ngày tìm kiếm khắp nơi nhưng vẫn tìm thấy người, có thể bị sát hại rồi hay không. Không, sẽ không, coi như là như vậy, cũng phải tìm được thi thể mới đúng, nhưng là cho tới bây giờ ngay cả một đầu ngón tay cũng không tìm thấy. Chẳng lẽ bị người giết hại rồi sau đó phanh thây làm thành bánh bao rồi hả? Không thể nào! Kia rất đau, hơn nữa người của Ngự Thiện Phòng cũng không cần phải làm như vậy.”

“Thiên Vũ, câm miệng!” Long Tiểu Thiên không nhịn được gầm nhẹ.

Hắn đã đủ phiền lòng khó chịu lắm rồi, muội ấy còn không biết điều còn nói nhảm như vậy —— hắn sẽ đem nàng làm thành bánh bao trước thì có!

“Vương huynh, huynh phải thêm nhiều người hơn nữa đi ra ngoài tìm một chút thử xem, chậm một chút mà nói, muội sợ Kính Nhi sẽ xảy ra chuyện.”

“Muội tạm thời ngậm cái miệng quạ của muội lại, huynh không muốn nghe những lời kia nữa.”

Đáng chết! Nàng rốt cuộc đang ở nơi nào? Người nào có lá gan lớn như vậy dám cùng hắn đối nghịch, trong cung cấm vệ nghiêm ngặt, căn bản sẽ không có người có thể trốn đi vào; chẳng lẽ bắt Kính Nhi, là người ở trong cung?

Long Thiên Vũ chú ý tới thần sắc hắn khác thường, “Vương huynh, huynh nghĩ đến cái gì rồi?”

“Trong cung, có người nhìn Kính Nhi không vừa mắt phải hay không?” Thiên Vũ ngày ngày cùng Kính Nhi ở một chỗ, có thể nàng sẽ biết cái gì.

“Nhìn Kính Nhi không vừa mắt? Gần đây mọi người ai cũng biết huynh đem Kính Nhi làm bảo vật nâng niu trong lòng bàn tay, hơn nữa nàng vừa là đồ đệ duy nhất của muội, có gốc hơn nữa cũng phải biết nịnh bợ nàng mà không phải đối với nàng vô lễ. Ai nha!” Thật là đau! Nàng trừng mắt Tiểu Bạch Hồ đột nhiên chạy tới bên chân. “Ly ly, người làm gì cắn ta?”

Thật là uổng phí nàng như thế nào yêu thương nó, nó cứ nhiên dùng hàm răng vừa nhọn vừa sắc cắn chân trắng mịn của nàng, lần này nhất định sẽ chảy không ít máu.

Long Tiểu Thiên đột nhiên nói: “Thiên Vũ, đi!”

Long Thiên Vũ nghe vậy ngẩng đầu, liền bị Long Tiểu Thiên kéo lấy hướng phía ngoài chạy đi.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Nó biết Kính Nhi ở nơi nào.” Long Tiểu Thiên cũng không quay đầu lại nói.

Nhìn thấy bộ dạng Tiểu Bạch Hồ gấp rút muốn kéo muội muội ra ngoài, nó vô cùng có thể là tìm được Kính Nhi rồi.

“Cái gì? Ly ly nó.” Con động vật bốn chân này biết Kính Nhi ở nơi nào? Làm sao có thể, nó dù thế nào có thể lợi hại bằng mấy trăm thị vệ được huấn luyện hoàn mỹ. Từ từ, Kính Nhi trên người có mùi thuốc. “Đúng rồi, dã thú lỗ mũi rất thính.” Nàng thế nào không nghĩ tới khiến Ly Ly tìm người, thật là thông minh một đời hồ đồ nhất thời.

Chạy ở trước mặt Tiểu Bạch Hồ làm như nghe thấy lời nàng..., không vui quay đầu lại trừng mắt nhìn nàng, gia tăng tốc độ chạy lên phía trước.

“Xem ra, người hôm nay lại khỏi phải nghĩ đến ăn cơm.”

Một bàn tay thon thả để nhẹ một con cờ trên bàn cờ, một đôi môi mềm mại hoàn mỹ không sút mẻ khắc ra lời nói tàn nhẫn.

Vu Kính đói bụng đến mức chỉ còn một hơi thoi thóp xụi lơ ở trên ghế, nàng kể từ khi bị bắt tới đây, liền có bữa được ăn bữa không được ăn.

May mắn thắng một ván cờ, thì có một bữa đồ ăn để thưởng thức, nếu như thua cờ giống hiện tại, lại phải bị đói bụng, mà tài đánh cờ của nàng cố tình lại là kém nhất, mấy ngày liền, trừ uống nước cùng ăn một cái bánh bao để cho nàng không chết đói, thì còn chưa được ăn bất kỳ cái gì khác.

“Người rút cuộc lúc nào mới bằng lòng thả ta? Dung cô nương.”

Bắt nàng tới đây chính là chỉ nhìn chăm chăm nàng.

“Người đã hỏi biết bao nhiêu lần rồi, ta là không có khả năng sẽ thả người trở lại bên cạnh Vương Thượng trở ngại ta.”

Nàng không phải người ngu, làm sao có thể để cho nàng trở về quyền rũ Vương Thượng? Vốn dĩ Vương Thượng chỉ là của một mình Dung Phán Phán nàng, Vương Thượng trong mắt cũng chỉ có một nữ nhân duy nhất là nàng, nhưng hôm nay đã bị cái xú nha đầu này phá hư hầu như không còn rồi.

Mà nay, trong cung mọi người đều nói Vương Thượng đối với xú nha đầu này có bao nhiêu dịu dàng, bao nhiêu sủng ái, ngay cả trong cung công chúa bốc đồng Thiên Vũ cũng đối với nàng tốt vô cùng; trái lại nàng, vốn là sủng phi bây giờ lại trở thành trò cười trong cung, cục tức này bảo nàng làm sao nuốt cho trôi!

“Nhưng là người bắt ta, Vương Thượng cùng sư phụ cũng sẽ không mặc kệ ta, đến lúc đó người.”

Pằng!

Một cái tát vang dội ngắt lời nàng.

Thật là đau! Vu Kính trong miệng nếm được mùi máu tươi, nhưng nàng lại không có đưa tay lau đi.

“Thật là, làm hại tay ta đều đau rồi.” Dung Phán Phán trách tội trừng mắt nhìn nàng, vươn tay để bọn nha hoàn bôi thuốc cho nàng. “Người muốn trách thì trách mình, ai bảo người để Vương Thượng thấy người, thậm chí.” Vừa nghĩ tới Vương Thượng đối với nàng ta tốt như vậy liền đại biểu cho cái gì, nàng liền giận đến muốn giết nàng ta.

Tại sao ban đầu nàng ta vẫn còn xấu xí Vương Thượng cũng đối với nàng rất tốt? Hiện tại nàng ta trở nên đẹp như vậy, Vương Thượng dĩ nhiên càng không có lý do gì không động tâm với nàng ta, nàng ta căn bản cũng không nên xuất hiện ở trên đời này.

“Thậm chí?” Nàng ấy muốn nói cái gì?

“Đừng giả ngây giả dại trước mặt ta, trong lòng người hiểu ta chỉ cái gì! Vương Thượng không nên đối với xú nha đầu như người sinh ra tình cảm, mà nàng cái gì cũng không còn.

Vu Kính không hiểu nàng ấy chỉ là cái gì, nhưng giờ phút này tựa hồ không phải là thời điểm thích hợp để truy cứu đến cùng, cảm của nàng đột nhiên bị người chiếm lấy.

“Tại sao Vương Thượng sẽ coi trọng người? Không có gia thế đã không nói người dựa vào cái gì làm Tề quốc quốc mẫu? Dựa vào cái gì được Vương Thượng sủng ái? Người rốt cuộc là dùng yêu thuật gì mê hoặc Vương Thượng? Người nói mau!”

Nàng hận nàng ta, hận cái nữ nhân đã cướp đi Vương Thượng của nàng!

“Những vấn đề này người nên đi hỏi Vương Thượng, người hỏi ta, ta cũng không biết tại sao.” Cảm của nàng thật là đau, nhưng là cho nhìn chăm chăm ánh mắt của xem ra thật là khủng khiếp.

“Hỏi Vương Thượng? Người cho rằng ta không muốn sao?” Dung Phán Phán biết, nàng nhất định sẽ lấy được câu trả lời làm mình tan nát cõi lòng. “Ta sẽ làm cho người từ nay về sau không thể nhìn thấy Vương Thượng nữa, trừ phi hần quên người, nếu không người vĩnh viễn cũng đừng nghĩ khôi phục tự do!”

Coi như nàng ta khôi phục tự do, nàng cũng sẽ không bỏ qua cho nàng ta, nàng không thể để nàng ta có bất kỳ cơ hội nào đến gần Vương Thượng, không cho phép nha đầu này xuất hiện giữa nàng và Vương Thượng, tuyệt đối không thể.

Muốn Vương Thượng quên nàng? Vu Kính không khỏi trợn to mắt.

Không, coi như vĩnh viễn cũng không thể gặp lại, nàng cũng hi vọng Vương Thượng có thể nhớ nàng, đừng quên nàng.

“Nếu như Vương Thượng vẫn không quên được ta, như vậy ta không phải cả đời sẽ bị giam ở chỗ này sao?” Quên một người có thể nói dễ dàng vậy sao, ít nhất nàng biết nàng tuyệt đối không quên được Vương Thượng.

Chẳng lẽ không có biện pháp khác có thể để cho nàng rời đi nơi này sao? Nàng rất nhớ mọi thứ ở bên ngoài, nhớ tất cả những người quan tâm nàng. Cùng với Vương Thượng.

“Ta có thể thả người đi.” Dung Phán Phán đột nhiên trở nên hảo tâm.

“Thật? Người nguyện ý thả ta đi?”

Nàng không muốn lại bị giam lại? Nàng ấy chịu để cho nàng gặp lại Vương Thượng sao? Chỉ cần nàng ấy chịu để cho nàng trở lại bên cạnh Vương Thượng, nàng có thể nghĩ rằng chuyện xảy ra trong mấy ngày qua chỉ là một cơn ác mộng, không đáng để nàng ghi hận.

Là từ khi nào bắt đầu, nàng thích cảm giác chờ đợi ở bên cạnh Vương Thượng trở nên mãnh liệt như vậy, thậm chí chỉ cần vừa nghĩ tới không thể nhìn thấy hần, lòng của nàng giống như có vạn con kiến cắn thực khó chịu?

“Dĩ nhiên.” Dung Phán Phán hận thấu xương bộ dạng xinh đẹp tuyệt trần này, càng hận chính mình bởi vì nàng bộ dạng cao hứng của nàng mà cảm thấy tuyệt đẹp.

“Lúc nào thì?” Không hiểu lửa ghen tỵ đang sôi trào trong lòng Dung Phán Phán, dung nhan xinh đẹp đáng yêu đang chờ đợi của Vu Kính làm cho người khác không dời mắt được.

“Hiện tại.” Nàng hiện tại liền muốn phá hủy nữ nhân này!

“Hiện tại?” Có thật không? Nàng có thể đi? .

Dung Phán Phán đột nhiên hướng thị nữ sau lưng nàng gật nhẹ đầu.

Vu Kính không hiểu nàng ta đang đánh cái chủ ý gì, đầu lại một hồi đau đớn quen thuộc, tiếp theo là bóng tối chán ghét.

Trước khi lâm vào hôn mê, nàng biết rất rõ ràng, đây cũng không phải là muốn thả nàng đi.

Đá đá Kính Nhi ngã trên mặt đất, thấy nàng không có bất kỳ phản ứng gì, trên mặt Dung Phán Phán lập tức hiện lên một nụ cười quỷ quyệt.

“Ngay lập tức đưa nha đầu này ra khỏi cung, ta muốn nàng trở thành thẻ đỏ của kỹ viện (ukm ta cũng muốn trở thành mỹ nhân đệ nhất kỹ viện).”

Kể từ đó, bất kể là nam nhân nào thấy nàng ta, cũng sẽ muốn nàng ta; coi như đến lúc đó Vương Thượng tìm được nàng ta thì sao, hẳn cũng không thể để một kỹ nữ bị đa số nam nhân nhúng chàm qua trở thành Tề quốc quốc mẫu.

Hừ hừ, Vương Thượng vĩnh viễn sẽ là của một mình Dung Phán Phán nàng, ai cũng không thể tranh giành cùng nàng; dám can đảm cùng nàng tranh giành tình cảm của đàn ông, kết quả chính là sẽ như thế này.

“Dung Phán Phán thỉnh an Vương Thượng.”

Nhìn thấy nam nhân ngày đêm mong nhớ, Dung Phán Phán cơ hồ muốn ngất đi.

Không nghĩ tới xú nha đầu này mới mất tích mấy ngày mà thôi, Vương Thượng đã nghĩ đến nàng, lão thiên gia (ông trời) quả nhiên không có vứt bỏ nàng.

“Kính Nhi đâu?” Long Tiểu Thiên không nhiều lời vô nghĩa.

Mới vừa rồi Tiểu Bạch Hồ hướng nơi này chạy tới thì trong lòng hắn đã có tính toán rồi, chẳng qua là thế nào cũng không nghĩ đến, nàng chỉ là một phi tử nhỏ nhỏ, cư nhiên dám can đảm cùng hắn đối nghịch.

“Gì?” Vương Thượng không phải là đặc biệt đến tìm nàng, mà là vì xú nha đầu ghê tởm kia? Không, hẳn làm sao sẽ biết, chuyện này trừ nàng cùng mấy cung nữ bên ngoài, sẽ không còn có người nào biết mới đúng.

“Bốn vương hầu một lần nữa, Kính Nhi đây?” Trong phòng này mặc dù cùng với mùi hương son phấn trên người Dung Phán Phán giống nhau, nhưng Long Tiểu Thiên cũng ngửi thấy một cỗ vô cùng đậm đặc hương vị thảo dược, là mùi vị trên người Kính Nhi.

“Kính Nhi? Chúng ta nơi này có người gọi là Kính Nhi sao?” Dung Phán Phán giả bộ ngu hỏi thăm cung nữ ở một bên.

“Thật là giả dối, trong cung vì tìm Kính Nhi mà huyên náo ồn ào, người làm sao có thể không biết Kính Nhi là ai!” Long Thiên Vũ thật vất vả nắm lấy Tiểu Bạch Hồ cần loạn lung tung, lập tức không khách khí nhảy đến trước mặt Dung Phán Phán, giống như nhìn thấy kẻ thù trường mắt nhìn nàng. “Huống chi trên người ngươi còn có mùi thuốc của Kính Nhi.” Đây rõ ràng chính là mùi thuốc của Kính Nhi!

“Mùi thuốc? Công chúa không biết Dung Phán Phán vài ngày trước thân thể không khỏe nên có sắc mặt ít thuốc nên có mùi thuốc cũng là bình thường thôi.” Bất kể bọn họ nói cái gì, nàng cũng liều chết không thừa nhận.

“Vậy sao? Vậy người nói cái này là làm sao?” Tiểu Bạch Hồ trong ngực nàng cùng nhìn Dung Phán Phán chăm chăm giống như là có thâm cừu đại hận vậy, liều mạng giãy dụa, muốn xông qua cào mặt Dung Phán Phán. “Người nếu không phải bắt chỉ nhân của tên tiểu tử này, nó như thế nào như vậy hận người?”

Nhìn một chút, những động tác này của Ly Ly thật là đáng yêu, đợi lát nữa nhất định phải buông nó ra, để cho nó thật tốt cào một cái, cần rồi cần mới được, nếu không trở về cần nàng phát giận vậy thì nguy rồi.

“Lần trước công chúa điện hạ không phải là cũng bị quào trầy sao? Ta nghĩ, tiểu súc sinh này là thấy ai cũng sẽ nghĩ cào mấy cái đi!”

Nữ nhân này, lại dám phản bác lời nói của công chúa đại nhân nàng, chán sống rồi có phải không?

“Dung Phán Phán, người nên biết lửa gặt Bốn vương sẽ có kết quả gì.” Sau khi chứng thực Kính Nhi không ở nơi này, Long Tiểu Thiên sắc mặt càng thêm khó coi. Cứ tưởng rằng có cơ hội tìm được nàng, nhưng quay đầu lại lại như cũ không tìm thấy, hắn bắt đầu có dự cảm xấu.

“Vương Thượng minh giám, Dung Phán Phán có mượn gan trời cũng không dám lửa gặt Vương Thượng, kính xin Vương Thượng minh xét.” Dung Phán Phán một bộ dáng yếu đuối, giống như là một cô nương nhỏ nhắn vô tội.

Long Tiểu Thiên than thở, hy vọng duy nhất cũng thất bại, chẳng lẽ Kính Nhi cứ như vậy không lý do biến mất sao? Là trời cao quyết định muốn thu ân huệ lại sao, mang Kính Nhi đi sao?

Không, hắn tuyệt không cho phép! Bất kể thân phận Kính Nhi là gì, hắn chắc chắn tìm nàng trở lại.

Tiểu Bạch Hồ đột nhiên gầm nhẹ, đột nhiên lộ ra răng nhọn, dọa Long Thiên Vũ đang ôm lấy nó giật mình, cánh tay buông lỏng, nó lập tức nhân cơ hội nhảy xuống đất, sau đó như một làn khói không thấy bóng dáng.

“Hãy bớt nói nhảm đi! Vương huynh, dứt khoát giao nàng cho muội, muội nhất định sẽ làm cho nàng nói thật!” Nàng vẫn rất muốn thử một chút mấy cái kia khảo hình trong sách kia, lúc này vừa lúc là cơ hội tuyệt vời.

Nhàn nhạt quét mắt nhìn nàng, Long Tiểu Thiên không nói một lời rời đi.

“Vương huynh, chờ muội một chút.” Thảm, nhìn dáng vẻ Vương huynh so mới vừa rồi còn khó coi hơn.

Long Thiên Vũ vội vã đuổi theo bước chân của Long Tiểu Thiên.

“Vương huynh, muội xác định trong phòng Dung Phán Phán có mùi thuốc trên người Kính Nhi, phương thuốc kia là tự muội điều chế, muội không thể nào quên được, huynh không thể để mặc cho Dung Phán Phán muốn làm gì thì làm, nếu ngộ nhỡ Kính Nhi có mệnh hệ gì.Đừng trừng muội, muội chỉ là nói thật, huynh không thể để người phụ nữ kia tiếp tục làm ra chuyện bất lợi gì cho Kính Nhi được, trước mắt còn không biết nàng ta giấu Kính Nhi đến nơi nào, cho nên chúng ta nên”

“Ta biết rõ nên làm như thế nào.” Thiên Vũ cho là hắn sẽ bỏ qua cho bất kỳ cơ hội nào có thể tìm được Kính Nhi sao?

“Vương Thượng!” Một thị vệ vội vã chạy hướng hai người.

“Tìm được Kính Nhi rồi sao?” Long Thiên Vũ khẩn trương hỏi, hiện tại trong cung cũng chỉ có chuyện này đáng giá để mọi người quan tâm thôi.

“Không, thuộc hạ cũng không phát hiện chỗ của Kính cô nương.” Thị vệ thân thủ gọn gàng trình lên một chiếc giấy thêu.

“Nếu không tìm thấy thì lần xa một chút cho ta, không thấy chúng ta đang bận hay sao!”

“Thiên Vũ.” Long Tiểu Thiên cảnh cáo thấp giọng kêu lên.

Long Thiên Vũ bĩu môi, không vui dùng sức trừng mắt thị vệ không giải thích được xuất hiện ở trước mặt này.

“Xảy ra chuyện gì mà lo lắng như vậy.” Chuyện của Kính Nhi mặc dù quan trọng, nhưng hắn thân là nhất quốc chi quân (vua một nước), quốc sự (chuyện quốc gia đất nước) cũng không thể không xem trọng.

“Khởi bẩm Vương Thượng, mới vừa rồi thuộc hạ kiểm tra người cùng vật phẩm ra vào trong cung thì phát hiện cáo trắng Kính cô nương nuôi vấy lấy một cái rương gỗ lại bắt lại cẩn.” Lời còn chưa nói hết, cổ áo thị vệ đột nhiên bị người nhắc lên, trước mắt xuất hiện gương mặt quý mị kinh khủng của Long Thiên Vũ.

“Kính Nhi ở bên trong?”

“Không, nâng rương gỗ kia chính là thi vệ của Dung quý phi, thuộc hạ không cách nào mở rương gỗ ra. . . .”

“Người chẳng lẽ để cho bọn họ mang cái rương ra cung rồi?” Không cần chờ Vương huynh hạ lệnh, nàng sẽ lập tức chém cái đầu đưa hầu ngu xuẩn của hắn!

“Không, thuộc hạ đã cho người ngăn bọn họ lại, đang ở. . . .”

Long Thiên Vũ nhìn về phía Long Tiểu Thiên, “Vương huynh, có thể là ở chỗ này hay không?” Cho nên bọn họ mới có thể ở trong cung Dung Phán Phán không tìm được người.

6. Chương 6

“Ừm. Đau.”

Đột nhiên một cái khăn lạnh thoa lên nơi Vu Kính bị thương, cảm giác thoải mái làm cho Vu Kính đang trong cơn ngủ mê cũng khẽ nâng lên khóe miệng xinh đẹp.

Không biết lại qua bao lâu, người trên giường khổ sở khẽ rên lên tiếng.

“Khát quá. Nước. Ta muốn uống nước.”

Từng ngụm nước ấm áp lần lượt được đút vào trong miệng nàng, nàng tự nhiên há miệng muốn uống được nhiều nước hơn.

Nửa mở nửa tỉnh mở ra đôi mắt sương mù vẫn chưa thanh tỉnh đến khi nhìn rõ người trước mắt là ai liền trừng lớn mắt, Vu Kính không dám tin dùng sức nháy mắt vài cái.

Vương Thượng. Không, cái này nhất định là ảo giác, nàng lần nữa xoa xoa mắt. Vẫn là Vương Thượng! Làm sao có thể. Nhất định là do nàng nhớ nhung quá mức gây ra, nàng bị người khác giam lại, làm sao còn có thể nhìn thấy Vương Thượng, nàng nhất định là đã sinh bệnh.

“Đừng dụi mắt nữa, nếu nàng còn dụi nữa mắt của nàng sẽ bị hỏng mất.” Long Tiểu Thiên buồn cười kéo tay nhỏ bé của nàng xuống, nắm trọn trong lòng bàn tay.

Hắn chờ thật lâu, cho là nàng sẽ lại bất tỉnh lần nữa, nhưng hoàn hảo thái y nói nàng cũng không còn gì lo ngại, cuối cùng nàng cũng đã tỉnh.

Hắn có thể nói chuyện! Vậy không phải là ảo giác rồi, là. Nằm mơ. “Vương Thượng, thiếp rất nhớ chàng.” Quả nó có phải là mộng không, nàng thật sự rất nhớ hắn. “Cảm tạ Lão Thiên Gia (lão trời), ta rốt cuộc nằm mơ thấy Vương Thượng rồi.”

Đây thật là chuyện duy nhất nàng cảm thấy may mắn từ khi bị bắt tới nay.

Long Tiểu Thiên ngạc nhiên, “Mơ?” Nàng cho rằng hắn là cảnh trong mơ, tim của hắn phản phát giống như bị kim châm cho một phen, cô gái nhỏ này!

“Ừ, nếu không Kính Nhi làm sao có thể nhìn thấy Vương Thượng? Chàng không biết, bọn họ ngay cả mở cửa sổ cho thiếp nhìn bên ngoài cũng không chịu. Ô, thiếp rất buồn bực nha.” Trước kia ở nhà cho dù có khách đến, nàng vẫn có thể ở góc biệt viện chạy tới chạy lui, nhưng sau khi bị bắt tới nơi này ngay cả mặt trời cũng không nhìn thấy, nàng đều mau buồn bực đến hư rồi.

“Vương Thượng, nếu như chàng cũng nằm mơ thấy thiếp, nên nhanh một chút tới cứu Kính Nhi, nơi này thật sự rất nhàm chán. Họ không cho thiếp ăn cơm, còn có khi đánh thiếp nữa, ô. Đầu thiếp không biết bị đánh mấy lần rồi, nếu còn tiếp tục bị đánh như vậy thiếp sẽ biến thành ngu ngốc mất.” Vừa nói đến đây, nàng đã cảm thấy đầu của nàng rất đau, ngay cả trong mộng cũng có thể cảm giác được đau đớn, có thể thấy được họ đánh mạnh tay đến cỡ nào.

“Nàng ta lại dám tổn thương nàng như thế!” Rất tốt, nàng ta thật là hưởng trời mọn gan hùm.

“Nào có cái gì không dám, nàng ta còn cho người cướp đi ngọc bội của chàng cho thiếp, muốn thiếp vĩnh viễn không thể gặp chàng, để cho chàng quên thiếp. Chàng có thể thật quên Kính Nhi rồi hay không?” Nàng sợ hấn thật sẽ giống như Dung Phán Phán nói vậy, quên nàng rồi.

“Vậy còn nàng? Không thể gặp lại ta mà nói..., nàng có thể quên từng có một người đàn ông quan tâm nàng như vậy hay không?”

Đầu Vu Kính liên tục lắc qua lắc lại như thoi đưa.

“Trừ mẹ ra, cũng chỉ có Vương Thượng và sư phụ đối với Kính Nhi tốt nhất.” Cho dù như thế nào đi nữa nàng cũng không thể quên bọn họ.

“Nói như vậy, ta cùng Thiên Vũ ở trong lòng nàng địa vị giống nhau?” Long Tiểu Thiên không khỏi có chút ghen ghét, không thể tin được nha đầu Thiên Vũ kia có thể so với hấn còn quan trọng hơn?

“Các người ở trong lòng Kính Nhi đều là những người quan trọng nhất!” Vu Kính cho hấn một nụ cười ngây thơ, nhưng ngay sau đó lại suy sụp xuống, “Kính Nhi không muốn mất đi các người, các người nhất định phải nhất chóng tới cứu ta; nếu như có thể mà nói, chàng hãy ở lại cùng thiếp, coi như vĩnh viễn cũng không thể tỉnh lại, thiếp cũng muốn cùng chàng ở trong mộng vĩnh viễn ở chung một chỗ.” Vu Kính ôm Long Tiểu Thiên thật chặt, ngây thơ cho là như vậy hấn sẽ không biến mất.

“Kính Nhi, ta nhìn giống như là mộng sao?” Long Tiểu Thiên nhẹ nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Vu Kính, nhìn chăm chú đôi mắt thâm tình của nàng giống như muốn hòa cả người nàng vào trong cơ thể của hấn.

“Giống.” Chỉ có ở trong mộng nàng mới có thể nhìn thấy hấn không phải sao?

“Giữa ta và Thiên Vũ nếu nàng phải lựa chọn, nàng hi vọng người nào sẽ ở bên cạnh nàng?”

“Trong mộng sao?”

“Bất kể trong mộng hay ngoài đời.”

“Thiếp hi vọng là chàng.” Vu Kính không chút nghĩ ngợi trả lời.

“Tại sao?”

“Bởi vì chàng tương đối ấm áp, thiếp thích ở bên cạnh chàng, chỉ cần có chàng ở đây, Kính Nhi cái gì cũng không sợ.”

Long Tiểu Thiên không che giấu được trong lòng mừng như điên, thật chặt ôm lấy nàng.

Nguyên tưởng rằng nàng đơn thuần sẽ không phát hiện ra tình cảm của mình, không nghĩ tới trong lòng nàng, hấn sớm đã có một vị trí cốt yếu.

“Nơi này hình như là tấm cung của chàng.”

Vu Kính mệt mỏi ngáp một cái, bất kể là hấn, hay là gian phòng quen thuộc trước mắt này, đều làm nàng cảm thấy an tâm; mà sau khi an tâm, bình thường đều cùng chu công đánh cờ (khò khò ó mn).

“Mệt nhọc?”

“Ừ, nhưng là thiếp không cần ngủ.” Nàng thậm chí không dám nhắm mắt lại, ép mình cố gắng chống lên mí mắt mệt mỏi.

“Sợ không thấy ta sao?” Long Tiểu Thiên không khỏi mỉm cười, tâm tư của nàng toàn bộ đều viết ở trên khuôn mặt nhỏ bé.

“Ừ, chàng nói sẽ ở bên cạnh thiếp đấy, không thể không giữ lời hứa.” Mệt quá, nhưng là nàng sợ vừa nhắm mắt lại hấn sẽ biến mất, nếu như đây là lần cuối cùng gặp mặt, nàng nghĩ vĩnh viễn sẽ không ngủ để cùng hấn ở một chỗ.

Dù sao đây cũng là mộng, trong mộng không ngủ chắc cũng được chứ nhỉ!

“Ngoan, nàng ngủ đi, không sao, chờ nàng ngủ đủ rồi, vẫn có thể nhìn thấy ta, hơn nữa lần này không còn người nào có thể mang nàng ở bên cạnh ta đi.” Dám động vào người của hắn, nhất định phải trả một cái giá rất cao.

“Thật? Chàng còn có thể xuất hiện trong mộng của thiếp sao?” Vu Kính tràn đầy lo lắng nhìn lấy hắn.

“Ngoan ngủ đi, cho dù là trong mộng hay là thực tế, ta đều sẽ ở bên cạnh nàng.” Hắn ở trên trán nàng nhẹ nhàng ấn xuống một cái hôn.

Trên giường Vu Kính đột nhiên giật bắn lên, hốt hoảng nhìn chung quanh, nhắc chân lên nhảy xuống giường phóng tới cửa phòng.

Nàng thật sự chỉ là nằm mộng, Vương Thượng căn bản không ở bên người nàng. Thừa dịp hiện tại không có ai, nàng phải nhanh chóng trốn đi.

“Ai yêu!” Xong rồi!

“Ai nha, tiểu đồ nhi Kính Nhi, con phải đi đâu mà vội thế? Có chỗ nào chơi vui phải không? Có cho sư phụ đi cùng hay không?”

“Đi? Sư phụ!” Nàng tại sao lại ở chỗ này? “Người cũng bị bắt rồi sao?” Nhưng là Dung Phán Phán không phải rất sợ sư phụ sao?

“Bắt tới?” Long Thiên Vũ đặt tay ở trên trán của nàng. “Con còn chưa tỉnh ngủ sao? Còn bị bệnh?”

Vu Kính nhẹ nhàng kéo tay Long Thiên Vũ xuống. “Chẳng lẽ không đúng sao?” Nàng vào lúc này mới phát hiện, nơi này là tấm cung của Vương Thượng.

Như vậy, nàng nằm mơ thấy Vương Thượng là thật, nàng đã trốn được ra ngoài rồi.

Long Thiên Vũ ở trước mắt nàng liên tục quơ tay. “Kính Nhi ba hồn bảy phách mau mau trở lại! Nếu không hồi hồn ta liền tiếp nhận thân thể của người, đem người cho. . . . Hắc hắc he he!”

“Sư phụ!” Vu Kính kích động ôm cổ Long Thiên Vũ, “Con rất nhớ người.” Thật tốt quá, nàng thật đã được cứu.

“Ai nha!” Đụng vào cằm rồi, thật là đau, bất quá thân thể mềm nhũn này, ôm lên thật là thoải mái. “Kính Nhi, sư phụ cũng rất nhớ con....! Sư phụ hỏi con, con nghĩ tới sư phụ nhiều hơn hay vẫn chỉ nghĩ tới một mình Vương huynh?”

“Đương nhiên là nghĩ tới sư phụ nhiều nha!” Vu Kính ở trên mặt hiện lên đây là chuyện đương nhiên.

“Có thật không?” Cô gái nhỏ này thật sự nghĩ như vậy sao, thật không uống phí nàng thương nó như vậy rồi. “Có bao nhiêu nghĩ tới ta?” Long Thiên Vũ mong đợi nhìn nàng.

“Sư phụ có bao nhiêu nghĩ tới Kính Nhi, Kính Nhi cũng như vậy có bao nhiêu nghĩ tới sư phụ.”

Câu trả lời của nàng khiến Long Thiên Vũ suy sụp hạ khuôn mặt xuống.

“Ý con nói là, nếu Vương huynh so với ta còn nghĩ tới con nhiều hơn, con so với nghĩ tới ta sẽ càng muốn nghĩ về Vương huynh hơn?” Cô gái nhỏ này lúc nào thì trở nên nhanh trí như vậy?

“Sư phụ không phải so với Vương Thượng càng nhớ con sao? Chẳng lẽ những lời sư phụ mới vừa nói nhớ con đều là giả hay sao?” Vu Kính một bộ dạng điềm điềm đáng yêu bị tổn thương.

“Đương, đương nhiên không phải, ta rất nhớ, rất nhớ Kính Nhi, ta còn lo lắng đến ăn không được ngủ không yên!”

Vu Kính vẻ mặt không tin. “Sư phụ, người ở đây là đang chột dạ.” Nếu không sư phụ như thế nào không dám nhìn nàng?

“Đâu, nào có, ta tuyệt đối không có nói dối.”

“Con có nói người nói dối sao?” Chính nàng cũng chưa có nói gì mà.

“Ta chỉ làA! Cái nha đầu này, lại dám thiết kế ta!” Nàng sớm nên biết nha đầu này là quỷ ranh ma, lại còn khinh thường để nó bắt chẹt khai ra.

“Sư phụ, người ta thật rất nhớ người nha,ôm một cái nữa.”

“Hừ hừ, ta vẫn còn tức giận, người phải bồi thường cho ta.” Miệng mặc dù nói như vậy, nhưng Long Thiên Vũ vẫn là không chịu được dáng vẻ xinh đẹp hấp dẫn của Vu Kính, giống như sắc lang ôm cổ nàng.
Ngô, thật sự rất mềm, thật thoải mái!

Vừa mới lâm vào trạng thái say mê, hai người đột nhiên bị một sức mạnh to lớn tách ra.

“Người nào? Là người nào dám liều mạng quấy rầy bản công chúa. Ách, Vương huynh, làm sao huynh sớm như vậy đã trở lại rồi? Những đại thần kia không phải là có một đồng lớn nước miếng muốn phun sao?” Vừa nhìn thấy Long Tiểu Thiên, khí thế cao ngất vừa rồi của Long Thiên Vũ nhất thời toàn bộ tiêu tán hết, nhất là khi hắn như hiện tại trước mắt nhìn nàng.

Chẳng qua là ôm một cái thôi, ngay cả như vậy mà cũng muốn ghen.

“Những đại thần kia nước miếng có nhiều hơn nữa, cũng không so với muội được.” Nhìn một chút đây là cái tình cảnh gì, hai cô nương cứ nhiên ôm nhau thật chặt ở cùng một chỗ? Hắn còn không có ôm đủ, có thể nào đến phiên muội ấy!

“Vương huynh, hôm qua huynh đã chiếm đóng Kính Nhi một buổi sáng, rồi một buổi tối, muội bất quá chỉ là ôm nàng một chút huynh đều muốn ghen rồi sao?” Nàng bây giờ mới biết, thì ra Vương huynh của nàng tham muốn giữ lấy mạnh như vậy.

“Chỉ vì tính toán cho tương lai của muội, huynh tốt nhất không cho muội đi ôm loạn người khác.” Nha đầu này mặc dù địa vị công chúa cao quý, nhưng dung nhan cùng tính cách của nàng, đã sớm không có người nào dám hướng hắn cầu hôn, nếu không nghĩ biện pháp gả nàng đi ra ngoài, nàng có thể sẽ nương nhờ trong cung phiên hắn cả đời.

“Tương lai của muội một mảnh sáng ngời, còn cần tính toán cái gì?” Vương huynh là ngại nàng chướng mắt có phải không?

“Bình thường cô nương đến mười tám tuổi đã sớm là mẹ của mấy đứa trẻ rồi, còn muội.”

“Muội xem hai người giống như có rất nhiều lời phải nói, muội còn có chuyện, đi trước một bước; Kính Nhi, chúng ta tối nay gặp.” Không đợi Long Tiểu Thiên phản ứng, Long Thiên Vũ lập tức như một làn khói biến mất dạng.

“Vừa nói đến thành thân, muội ấy so với người khác còn trốn nhanh hơn.” Chẳng lẽ nha đầu này cho là hắn sẽ tùy tiện giao nàng cho người khác sao?

“Đối với sư phụ mà nói, muốn nàng gả cho một người xa lạ so với giết nàng còn kinh khủng hơn.” Vu Kính nhớ tới lời Long Thiên Vũ nói.

Long Tiểu Thiên chuyển qua mặt của nàng. “Vậy còn nàng? Sẽ sợ phải gả cho ta sao?”

“Sẽ không.” Nàng cho hắn một nụ cười ngọt ngào. “Thành thân cho dù đáng sợ như thế nào, cũng sẽ không đáng sợ như trước đó vài ngày.” Lời của nàng biến mất trong nụ hôn đột nhiên xuất hiện của hắn, suy nghĩ cũng loạn thành một đoàn. “Vương Thượng.”

“Gọi tên ta.”

Vương Thượng muốn nàng kêu tên của hắn?

“Không biết sao?” Nàng trợn tròn ánh mắt bộ dáng thật hết sức đáng yêu, Long Tiểu Thiên không nhận được giống như chuẩn chuẩn lướt nước ở môi nàng khe hôn mấy cái.

Nàng nhỏ giọng mở miệng: “Tiểu. Tiểu Thiên.” Không biết vì sao, nàng cảm thấy có chút ngượng ngùng.

“Ừ? Lớn tiếng một chút, ta nghe không rõ lắm.” Nàng thẹn thùng nhưng lại lộ ra bộ dạng đáng yêu cực kỳ, làm hắn không nhận được muốn đùa dai với nàng .

“Tiểu. Tiểu Thiên.” Mới vừa lấy hết dũng khí nhưng khi giương mắt nhìn hắt lại tiêu tán hơn phân nửa, Vu Kính cả khuôn mặt đỏ rực như thiêu cháy một dạng.

“Giọng vẫn còn quá nhỏ rồi.” Long Tiểu Thiên không nhịn được hôn lên hai má non mềm đỏ bừng của nàng, hai cánh tay ôm lấy nàng càng thêm mạnh mẽ mà có lực khóa thật chặt nàng ở trong ngực.

“Cười. Ngươi còn cười!” Hắn rõ ràng là đang cười nhạo nàng!

“Không cười chẳng lẽ muốn ta khóc?” Hắn buồn cười nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vì tức giận mà đỏ bừng.

“Vẫn có thể?” Nàng không đồng ý.

“Không phải là vấn đề có thể hay không, mà là không thể nào.” Thân là một người đàn ông, sao có thể dễ dàng rơi lệ! Huống chi hắn còn là vua của một nước, thà bị chảy máu chặt đầu cũng tuyệt đối không thể rơi lệ.

Vu Kính có chút không dám tin, hắn không thể khóc.

“Thế nào, muốn nhìn một mặt yếu ớt của ta?” Từ khi có trí nhớ tới nay, hắn cũng không từng rơi qua một giọt lệ, ngay cả khi phụ vương, mẫu hậu qua đời hắn cũng không có lộ ra một mặt yếu ớt.

“Không phải, vậy thiếp thường hay khóc, có phải quá yếu đuối rồi hay không?” Nàng nhớ lúc vừa mới vào cung khi đó đã khóc đến lonh trời lỗ đất. “Tốt, thiếp muốn theo chàng học tập, làm một người kiên cường.” Ừm, không sai, nàng phải kiên cường, không thể tùy tiện tiện tiện liền rơi nước mắt.

“Nàng chỉ cần làm chính nàng là được, chỉ cần nghĩ đến bên cạnh luôn có người ủng hộ nàng, làm chỗ dựa cho nàng, tùy nàng muốn cười hay muốn khóc cũng không quan hệ, quan trọng nàng vui vẻ là tốt rồi.” Hắn thích nàng cười, càng hy vọng nàng hạnh phúc vui vẻ .

“Vậy thiếp cũng ủng hộ chàng, làm chỗ dựa cho chàng, chàng nghĩ muốn khóc muốn cười cũng không có vấn đề gì.” Hắn đối với nàng tốt như vậy, nàng cũng sẽ đối với hắn thật tốt mới được, không quan hệ cái gì đó công bằng hay không, nàng chỉ là đơn thuần muốn làm như vậy.

“Kính Nhi.” Môi của hắn lại hôn nàng.

Nàng phát hiện mình lại rơi vào tầng tầng lớp lớp lưới tình của hắn rồi, coi như thành thân thật sự đáng sợ như lời sư phụ nói vậy, nàng cũng nguyện ý đi thử một chút.

“Ta dẫn nàng đi một chỗ.”

Long Tiểu Thiên lôi kéo Vu Kính xuyên qua tấm cung, đi tới nơi tắm rửa.

“Ừ. Nơi này. Thiếp đã tới rồi.” Đối với cung điện của hắn, Vu Kính cũng không xa lạ, lần trước nàng còn cùng sư phụ núp ở nơi này hù dọa hắn, đáng tiếc không thành công.

Long Tiểu Thiên chẳng qua là cười mà không nói, hắn gõ nhẹ một cây cột đá, khảm ở bên trong cột đá một viên dạ minh châu to bằng nắm tay đột nhiên đột nhiên trượt ra hơn một nửa ở bên ngoài, hắn khẽ xoay vòng dạ minh châu, hồ tắm lớn như thế đột nhiên chia ra làm hai.

Vu Kính ngạc nhiên nhìn cảnh tượng kỳ quái trước mắt, trong óc trống rỗng, “Lúc này thiếp nên làm cái gì mới đúng?”

“Nàng nên đi theo ta.” Long Tiểu Thiên dặt tay nhỏ bé của nàng, dẫn nàng tiến vào trong mật thất u ám kia.

“Kỳ quái, ánh mắt thiếp không có mở sao?” Vu Kính phát hiện mình không nhìn thấy được bất cứ thứ gì.

“Đây là mật thất được xây dựng từ rất lâu trước đây rồi, lúc ấy không biết dùng kỹ thuật gì, khiến cho nàng vừa vào tới chỗ này sẽ có cảm giác giống như mù cái gì cũng không nhìn thấy, liền ngay ánh sáng dạ minh châu ở chỗ này đều sẽ bị bóng tối bao phủ, nếu không có người dẫn đường, đi cả đời cũng không thoát.”

Giọng nói của hắn khiến Vu Kính cảm thấy an tâm, được hắn dẫn dắt, nàng một chút cảm thấy sợ hãi cũng không có.

“Vậy chúng ta có thể giẫm phải đầu sọ người chết hay không?” Nếu theo lời hắn, những người không tìm được đường ra không phải đều chết cả sao, cái này rất là kinh khủng!

“Nàng cảm thấy dưới chân đạp phải cái gì sao?”

“Dưới chân thiếp?” Hắn không hỏi nàng không có phát giác, hắn vừa hỏi nàng đột nhiên giật mình, dưới chân có thứ gì đó. “Thiếp giống như thật sự đã dẫm vào cái gì.” Sẽ không phải là đầu lâu chứ?

“Nhô ra tới một khối phải hay không?”

“Phải Đúng nha.” Một đường đi tới cũng rất thuận lợi, vào lúc này cư nhiên đạp phải “Đồ”! Chẳng lẽ thật là đầu sọ người?

“Kính Nhi.”

“Dạ?” Giọng nói Vu Kính khê run, hết sức sợ hãi cầm chặt lấy bàn tay ấm áp của hắn.

Làm sao bây giờ? “Bọn họ” có tới tìm nàng báo thù một cước này hay không? ! Nàng sợ nha!

“Nàng đạp chính là chân của ta.”

Ô, nàng lá gan rất nhỏ, ngàn vạn lần không được tìm đến.

“Gì?” Hắn mới vừa nói gì?

“Dưới chân nàng đạp không phải là đầu lâu, mà là chân của ta.”

Hắn. Chân của hắn? Vu Kính nhất thời có cảm giác bị đùa bỡn.

Giống như thấy nàng bất mãn chu miệng lên, Long Tiểu Thiên cười to ôm nàng vào trong ngực.

“Đi thôi! Cách mục đích còn có một đoạn thôi.”

“Chúng ta muốn đến nơi nào?”

“Đợi lát nữa nàng sẽ biết.”

Đi không lâu nữa, vốn là đưa tay không thấy được năm ngón, bóng tối trong mật đạo càng lúc càng sáng ngời. Nàng lúc này mới phát hiện ra, lối đi trên tường khảm rất nhiều dạ minh châu, còn khắc rất nhiều hình thù cùng chữ viết kỳ quái.

“Cảm giác thật là thần bí.” Vu Kính càng ngày càng khẩn trương rồi. “Sư phụ không biết mật thất này có đúng hay không?” Nếu không nàng ấy sớm đã mang nàng vào đây rồi.

“Ừ, trừ phi nàng nhớ đi như thế nào, nếu không ngàn vạn lần đừng xông loạn.” Hắn lo lắng nàng sẽ biến thành một bộ xương khô trong bóng tối. “Còn nữa..., đừng nói cho Thiên Vũ.”

“Tại sao?”

“Muội ấy là quý nha đầu có thể sẽ nghĩ ra những điều gì đó quái gở.” Hơn nữa muội ấy còn có thể mang theo Kính Nhi của hắn dính vào nhau sẽ càng làm hắn đau đầu. “Hơn nữa nơi này chỉ có các thể hệ Vương cùng Vương phi mới có thể đi vào địa phương này.”

Long Tiểu Thiên đột nhiên dừng bước lại, xoay người đối mặt một mặt tường khảm rất nhiều bảo thạch, hắn khê chạm có trật tự mấy viên, vốn là tường đá lập tức hướng hai bên trượt ra, xuất hiện một con đường nhưng chỉ có thể chứa một người đi lọt.

Bên trong là một gian phòng lớn cao hơn mười trượng, trong phòng hai pho tượng cao đến đỉnh giống như bàn thạch đứng vững ở trước mắt, không biết từ chỗ nào hào quang phát ra chiếu rọi vào bên trong nhu hòa bao vây lấy tượng ngọc đẹp đẽ, làm cho nó giống như thần thánh tinh khiết, không thể xâm phạm.

“Oa.”

“Đây là Vương Thượng Tể quốc đời thứ nhất cùng với ái phi của ngài, truyền thuyết chỉ cần mang theo nữ nhân mình yêu mến đến chỗ này tiếp nhận lời chúc phúc của bọn họ, là có thể nhận được lời chúc khắp thiên hạ.” Long Tiểu Thiên bình tĩnh nhìn nàng, trong mắt thâm tình biểu lộ không sót một thứ.

“Thiếp là nữ nhân trong tâm chàng yêu nhất?” Vu Kính sợ hãi nhìn hắn, trong lòng xấu hổ pha lẫn vui sướng.

“Dĩ nhiên, có nàng, thì đồng nghĩa với có cả thiên hạ.” Hắn một cái chớp mắt cũng không khóa chặt lại ánh mắt của nàng, giống như tuyên thệ nắm tay của nàng, ấn xuống một nụ hôn thâm tình.

Vu Kính cảm động vùi đầu vào ngực của hắn. “Tiểu Thiên, thiếp có thể vĩnh viễn không rời khỏi chàng được hay không?” Nàng phát giác mình thật sự rất thích hắn.

“Dĩ nhiên có thể.”

“Vậy kiếp sau thì sao?”

“Chúng ta vẫn sẽ là vợ chồng.”

“Vậy kiếp sau sau nữa thì sao?”

Long Tiểu Thiên cười trả lời: “Chúng ta đời đời kiếp kiếp cũng sẽ là vợ chồng yêu nhau mãi mãi.”

7. Chương 7

“Sư phụ, tại sao không thấy Dung cô nương xuất hiện nữa?” Vu kính buồn bực nhìn Long Thiên Vũ.

“Dung cô nương về với ông bà rồi. Thế nào đột nhiên lại quan tâm tới nữ nhân kia?” Nàng vẫn còn lo lắng sẽ đột nhiên bị bắt đi sao?

“Bởi vì gần đây cũng không nhìn thấy nàng ta, tại sao nàng ta phải về với ông bà?” Chuyện như vậy cũng không có ai nhắc qua với nàng; kể từ khi nàng trở lại bên cạnh bọn họ, bọn họ cũng không có ở trước mặt nàng nhắc tới Dung Phấn Phấn, phải chăng là không muốn nàng nhớ lại mấy ngày bị giam giữ kia sao?

“Có can đảm động vào con, Vương huynh sẽ không thể nào để cho nàng ta tiếp tục lưu lại trong cung, ngộ nhờ sau này nàng ta lại tái phạm lần nữa thì phải làm sao bây giờ?” Đến lúc đó Dung Phấn Phấn cho dù có 100 cái đầu cũng không đủ chém.

“Nàng là bị đuổi đi?”

“Ừ, còn thưởng cho nàng ta thêm mấy hèo nữa rồi mới đuổi ra khỏi cung mà thôi, Vương huynh như vậy đã vô cùng nhân từ lắm rồi.”

Dám động vào Vương phi tương lai, không có chém đầu của nàng ta đã xem như là đã ban ân rất lớn cho nàng ta rồi, bất quá thưởng cho nàng “Mấy hèo” kia coi như cũng đã lấy đi nửa cái mạng của nàng ta rồi.

“Thật ra thì, nàng chỉ là rất thích Tiểu Thiên mới có thể giận con như vậy.” Nàng có thể có được sự sủng ái của Vương Thượng, nhưng Dung cô nương lại. Nói cho cùng, nàng vẫn là may mắn.

“Loại người như vậy không đáng để đồng tình, đáng đời nàng ta.” Long Thiên Vũ cầm bánh bao xá xíu trên bàn dùng sức cắn, giống như nó chính là Dung Phấn Phấn vậy.

“Sư phụ, tại sao người không thành thân? Thật ra thì, có người bồi ở bên cạnh cảm giác thật vô cùng tốt, người sẽ cảm thấy rất vui về đó.” Nói đến đây, nàng liền nghĩ đến Long Tiểu Thiên.

Không biết hắn hiện tại có bề bộn nhiều việc không? Nếu không phải mấy ngày gần đây nàng nhiễm chút cảm lạnh, hiện tại có lẽ nàng sẽ ở bên cạnh hắn cùng đến Đông Thành đi tuần tra mới đúng.

“Nếu như có một người đàn ông giống Vương huynh yêu Kính Nhi yêu ta, ta liền ủy khuất mình một chút gả cho hắn, bất quá tham muốn giữ lấy của hắn tuyệt đối không thể giống như Vương huynh được, vậy ta sẽ buồn chết. Ta giống như một loài chim yêu thích tự do vui vẻ, muốn làm nam nhân của ta, nên giống như cây đại thụ, chỉ có thể yên lặng đứng ở bên cạnh ta mà không phải ngăn cản ta, như vậy ta mới có thể cam tâm tình nguyện làm một tiểu nữ nhân.” Nếu không, đừng hòng mơ tưởng.

“Thích một người không phải sẽ nghĩ muốn cùng đối phương ở một chỗ sao?” Tựa như nàng hiện tại rất muốn thấy hắn vậy.

“Chỉ có thể nói tính cách mỗi người không giống nhau, con là cần người bảo vệ thương tiếc nuông chiều, ta là chú chim non tự do không chịu được quản thúc.”

“Vậy Tiểu Thiên chính là mặt trời ấm áp rồi.” Không có lúc nào là không thấy hân ôn nhu vây quanh nàng. “Không đúng, buổi tối không có mặt trời.”

“Không sao, buổi tối có sư phụ làm mặt trăng nha!” Long Thiên Vũ cười hì hì.

“Vậy sư phụ nghĩ đại thụ của người xuất hiện chưa?” Sư phụ có muốn nàng giúp một tay tìm kiếm thử một chút hay không? Dù sao hiện tại cũng là rảnh rồi không có việc gì.

“Người cười thật là âm hiểm, không cần đến gần ta.” Long Thiên Vũ có dự cảm không tốt, cô gái nhỏ này sau khi làm Vương tẩu của nàng nói không chừng sẽ cùng Vương huynh liên thủ thiết kế nàng.

Nàng không cần đoán cũng biết bọn họ muốn làm cái gì. Ai! Quá thông minh cũng là một loại bị ai.

“Sư phụ.”

“Đừng gọi ta, trừ phi ngươi dừng lại suy nghĩ tà niệm trong đầu, nếu không xin cứ xem như ta không tồn tại.”

“Sư phụ.”

“Không biết, không biết, ta cái gì cũng không nghe thấy.” Long Thiên Vũ dứt khoát giả ngây giả dại.

“Sư phụ, kỹ viện là cái gì?”

Nghe vậy, Long Thiên Vũ không có chút hình tượng nào phun trà đang ngậm vào trong miệng ra ngoài.

Này. Đề tài này không phải xoay chuyển quá nhanh rồi đi?

“Làm sao con lại hỏi loại vấn đề này?” Là Vương huynh đi dạo kỹ viện bị nàng bắt gặp sao?

Không, không thể nào, trước kia Vương huynh không có Kính Nhi cũng sẽ không đi đến nơi trăng gió của đàn ông đó, hiện tại có Kính Nhi, hân càng không thể nào bỏ một cô nương mê người như vậy đi tìm những thứ kia dong chi tục phấn (chỉ những người phụ nữ tầm thường) bên ngoài kia được.

“Bởi vì lần trước lúc bị bắt, bọn họ nói muốn đưa Kính Nhi đến kỹ viện. Rốt cuộc kỹ viện là cái gì nha?”

Nàng thật tò mò, nhưng khi vừa nhắc tới hai chữ kỹ viện này, Long Tiểu Thiên liền giận đến muốn giết người, hỏi sao nàng có can đảm nói tiếp.

Long Thiên Vũ cau mày, cái này nên giải thích thế nào đây?

“Trăm nghe không bằng một thấy, không bằng sư phụ dẫn người đi cho biết.” Dù sao Vương huynh tối mai mới hồi cung, nhân cơ hội này xuất cung đi dạo chơi cũng tốt.

“Muốn xuất cung mở mang kiến thức sao?”

“Dĩ nhiên.” Lần này nhất định rất thú vị.

“Như thế nào mới có thể xuất cung?” Vu Kính nhìn một chút một đám cung nữ, thị vệ bên cạnh, kể từ khi nàng bị bắt lần trước, sau đó Long Tiểu Thiên liền phái một đám người không một giây phút nào là không đi theo nàng, nhiều đôi mắt nhìn chăm chú như vậy, bọn họ phải làm thế nào mới xuất cung được?

“Hắc hắc, chút chuyện nhỏ này làm sao làm khó được bản công chúa, ta không biết đã đi ra ngoài bao nhiêu lần, Vương huynh cũng không biết đâu.” Đây chính là chỗ lợi hại của Long Thiên Vũ nàng nha.

“Làm sao đi ra ngoài?”

“Hắc hắc he he.”

“Đây là.” Thấy trước mắt xuất hiện một cái thông đạo, Vu Kính lập tức trừng lớn mắt.

“Mật đạo.” Long Thiên Vũ cười hì hì trả lời, nàng cũng biết Kính Nhi nhất định sẽ giật mình mà. “Đây là ba năm trước trong lúc vô tình ta phát hiện được, có thể thông đến ngoài cung, rất dễ dàng đi!”

“Tiểu Thiên không biết?”

“Dĩ nhiên, huynh ấy mà biết đã sớm lấp nó rồi, con tuyệt đối tuyệt đối không thể nói cho Vương huynh đó!” Hắc hắc, hiện tại Kính Nhi cũng là tông phạm với nàng rồi, coi như bị bắt lại được, còn có lá bùa hộ thân là nàng ấy bảo vệ nàng.

“Các người thật không hổ là huynh muội.” Vu Kính nói nhỏ, thấy Long Thiên Vũ mặt mờ mịt nhìn nàng, lập tức nở một nụ cười sáng lạn cho nàng ấy. “Đi thôi, sư phụ không phải là mệnh lệnh mấy thị vệ khiêng đồ ra ngoài cung sao? Nếu còn không đi bọn họ nhất định sẽ cho rằng sư phụ ở đây đùa bỡn bọn họ.” Vì an toàn, mới vừa rồi nàng còn làm bộ muốn mấy tên thị vệ hộ tống một cái rương đi giao cho một vị “Long thiếu gia” bên ngoài cung, hiện tại nàng chính là Long thiếu gia này nếu không mau mau xuất hiện, bọn họ chắc chắn sẽ mang cái rương quay trở về.

“Con biết tính toán của ta?” Không thể nào, nàng làm sao có thể sẽ biết, lấy cái đầu nhỏ đơn thuần của nàng, cũng không thể nào quá am hiểu loại này chuyện lén lút chuồn đi này.

“Dĩ nhiên, Long thiếu gia. . . . Con bây giờ là Kính thiếu gia không phải sao?” Nhìn nam trang trên người hai bọn họ, cảm giác chơi đùa thật tốt, nàng chưa từng đóng giả làm nam nhân đâu!

Mà Tiểu Bạch Hồ vốn được ôm trong ngực Vu Kính đã sớm như một làn khói chạy vào mật đạo, nàng quay đầu lại nhìn Long Thiên Vũ một cái, chân liền theo Ly Lý tiến vào mật đạo cũng không tính là âm u kia.

“Thật hy vọng người ở trước mặt Vương huynh cũng khôn khéo như vậy.” Như vậy, hẳn cũng sẽ không nói nàng dạy hư Kính Nhi rồi.

Một tên nam tử từ một cửa hàng đồ cổ đi ra, đi theo sau lưng là chuông quỹ đang nói mấy câu gì đó, sau đó nam tử liền dẫn người hầu rời đi.

“Kính Nhi, con đang xem cái gì?” Long Thiên Vũ thuận theo ánh mắt của nàng nhìn sang, không nhịn được suy đoán nàng sẽ không phải là đang nhìn tên nam tử kia chứ? “Người biết tên nam tử kia?”

“Không, không biết, con làm sao có thể biết hắn.”

“Vậy sao?” Long Thiên Vũ không quá tin tưởng, nhìn ánh mắt quyền uy của nàng cứ nhìn thẳng theo nam nhân kia. Xong rồi! Địa vị Vương huynh có thể. Không đúng nha, Vương huynh đáng dấp so với nam nhân kia đẹp mắt gấp mấy trăm lần, lại là Vương cao quý, Kính Nhi cho dù không có mắt như vậy, cũng không nên vứt bỏ Vương huynh mà lựa chọn nam nhân chỉ có mấy phần tư sắc (dung mạo) kia mới đúng.

“Kính nhi, con không cần về thăm nhà một chút sao?” Cho tới nay, Kính Nhi đối với xuất thân của mình đều là giữ kín tuyệt đối, nam nhân kia có phải cùng thân thể của nàng có liên quan hay không?

Đúng rồi, tên kia nhìn thế nào cũng có chút quen mắt? Giống như từng gặp qua ở nơi nào đó vậy.

“Về nhà?” Đúng rồi, mẹ không biết có khỏe không?

“Đúng rồi, chúng ta tới kỹ viện nhìn trước một chút đi, sau đó rồi đến nhà con ngủ nhờ một đêm.” Long Thiên Vũ đã tính toán xong rất tốt.

“Hôm nay không trở về cung nữa sao?” Nếu như bị phát hiện thì phải làm sao bây giờ?

“Dĩ nhiên, hiện tại đã là lúc nào, nếu trở về liền không đi chơi được rồi. Dù sao Vương huynh cũng đến tối mai mới có thể hồi cung, chúng ta có thể yên tâm đi vui chơi lớn một chút.”

Hắc, mấy cái nha đầu trong Thiên Hạc cung sớm quen với tác phong của nàng, họ sẽ giúp che giấu đến khi bọn họ trở về mới thôi, cho nên cần bản không cần phải lo lắng.

“Di? Kính nhi?” Nàng sao lại không thấy rồi hả?

“Công tử, Kính thiếu gia ở nơi đó.” Bị “cường bức” làm hộ vệ, thị vệ bắt buộc dĩ chỉ một chỗ cách đó không xa, tiếng quát tháo từ nơi xiếc ảo thuật sớm đã hấp dẫn Kính cô nương đi qua rồi.

“Đã nói cho nàng biết không nên hướng địa phương có nhiều người chạy loạn nàng còn “chui” qua đó. Mấy người các ngươi! Nhớ phải trông chừng nàng thật tốt cho ta.” Tướng mạo của chính nàng chắc là sẽ không có ai dám đến gần, nhưng Kính Nhi thì không như vậy. Nhìn đi, đã có không ít người chú ý tới nàng mà đến gần rồi. Nha đầu này, trước còn sợ người lạ sợ đến giống như gặp phải quỷ vậy, nhưng giờ thì thế nào lại hướng đến địa phương có nhiều người như vậy chạy loạn, nàng “cải tạo” giáo dục không khỏi quá thành công đi!

“Ai nha! Cái tên tinh trùng lên não kia lại dám thừa dịp hỗn loạn sờ trộm tay Kính Nhi, các ngươi đi giáo huấn hần dưng lại cho ta.” Cảnh tượng này nếu để cho Vương huynh thấy mà nói, nàng nhất định sẽ bị cấm cửa ba năm.

“Công tử, như vậy quá mức phô trương, người cũng không thể muốn chúng ta bắt cả nam nhân trên con đường này đều mang tới trong ngõ hẻm dạy dỗ một trận chứ?” Mới vừa rồi công chúa điện hạ còn nói phải tận lực không để người khác chú ý, nếu dựa vào quan điểm của nàng xem ra, bất luận là nam nữ già trẻ cả con đường này cũng nên bị móc mắt hết đi.

“Đúng ha.” Nếu không phải không muốn quá mức rêu rao, nàng đã sớm mang nhiều thêm mấy cái thị vệ ra ngoài. “Được rồi, vậy các ngươi linh hoạt một chút, đừng để cho người không liên quan loạn độn Kính Nhi, nếu không bị Vương Thượng biết được, các ngươi nên biết kết quả.” Nàng nhìn bọn họ lộ ra nụ cười vô hại.

“Vâng” vừa nhắc tới Vương Thượng, tất cả bọn họ lập tức càng trở nên tỉnh táo hơn nữa, nhưng đồng thời ở trong lòng cũng than vãn làm thuộc hạ thật khó.

“Kính Nhi,” Long Thiên Vũ đi tới bên cạnh Vu Kính, giao một chuỗi đồ vật trên tay cho nàng.

“Đây là cái gì?”

“Kẹo hồ lô đường, ăn thật ngon, ha ha nhìn.” Trên tay Long Thiên Vũ cũng cầm lấy một chuỗi. “Người đừng tự mình chạy loạn một mình, đi theo bên cạnh ta tương đối sẽ không xảy ra chuyện.” Ít nhất gương mặt này của nàng có thể lừa dối một số người bỏ chạy.

“Xảy ra chuyện gì?” Vu Kính không hiểu hỏi.

“Người sẽ bị bắt trở về làm áp trại phu nhân.”

“Áp trại phu nhân?” Đây là cái gì?

“Chính là sẽ gả cho một sơn tặc xấu xí, còn nữa..., ta nếu vứt bỏ con, Vương huynh sẽ đánh chết ta.” Nàng chính là sợ Vương huynh nhất!

“Nói giống như con là một tiểu hài tử vậy.” Nàng lớn như vậy làm sao có thể dễ dàng bị bắt chứ, nàng ấy là suy nghĩ nhiều quá.

Nơi này là chỗ nào vậy?

“Sư phụ, người đang ở đâu?” Xong rồi, nàng bị lạc mất sư phụ rồi.

“Đúng là một tiểu cô nương xinh đẹp, nàng ở đâu tới đây? Làm sao từ trước đến nay chưa bao giờ gặp nàng?”

Ba tên đàn ông dáng vẻ lưu manh chẳng biết từ lúc nào đã đi đến gần, bao vây lấy Vu Kính đang luống cuống, ánh mắt mê đắm không đành hoàng nhìn lên nhìn xuống đánh giá nàng, nước miếng gần như đã chảy đầy mặt đất.

“Các người muốn làm gì?” Vu Kính sợ hãi liên tục lui về phía sau, Tiểu Bạch Hồ trong ngực gương nanh múa vuốt phát ra tiếng kêu cảnh cáo.

Tại sao bọn họ lại nhìn nàng như vậy? Ánh mắt của bọn họ thật đáng ghét.

“Cô nương đừng sợ, chúng ta không phải là người xấu, chẳng qua thấy nàng một mình không có bạn, đặc biệt muốn đến làm quen nàng.”

Nói xong, ba người lại nở một nụ cười mỉa xấu xa, muốn Vu Kính nghĩ bọn họ không phải người xấu thật sự là chuyện rất khó khăn.

“Ta. . . . Ta không cần mấy người làm bạn.” Nàng đã không giống như trước kia sợ bị người khác nhìn thấy nữa rồi, nhưng mấy người đàn ông này lại làm cho lòng nàng dâng lên nỗi sợ hãi của trước kia.

Nàng ôm Tiểu Bạch Hồ vội vã muốn rời đi, lại bị bọn họ ngăn cản.

“Làm sao lại tuyệt tình vậy? Chúng ta chỉ nghĩ muốn làm bạn của nàng thôi.” Từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu họ gặp cô nương xinh đẹp như vậy, không nắm chặt cơ hội trăm năm mới gặp một lần này thì thật là phụ lòng người?

“Ta nói, ta không cần mấy người làm bạn.” Sư phụ, mau tới cứu Kính Nhi, Kính Nhi thật sự gặp phải người xấu rồi, nàng không muốn bị bắt đi làm áp trại phu nhân đâu!

“Nếu vậy, là chúng ta muốn nàng làm bạn thì như thế nào? Nơi này cách nhà của ta không xa, có muốn thuận đường tới đây ngồi một chút hay không?” Sau đó liền lưu nàng lại, trở lại liền. . . . Hắc hắc he he. . . .

“Các người làm bạn của nhau là tốt rồi, hơn nữa ta cũng không có thời gian chơi với các người, buông ta ra! Người muốn làm cái gì? Buông tay” phát hiện tay mình bị nắm chặt, Vu Kính bắt đầu giãy giụa kêu to.

“Đừng như vậy, chúng ta cũng không phải người xấu, nàng đừng sợ chúng ta như vậy chứ. . . . Ai yêu, con cháu này cư nhiên cắn người.” Người đàn ông hung tợn trừng mắt “Tiểu Cầu” đang giương nanh múa vuốt trong ngực nàng. Vu Kính không rảnh cùng bọn họ giải thích Ly Ly là con vật gì, lực đạo kiềm hãm trên tay vừa buông lỏng, nàng lập tức quay người bỏ chạy, nhưng chạy chưa được mấy bước, cánh tay của nàng lại bị người khác bắt được, một cổ cảm giác chán ghét tự nhiên nảy sinh.

“Không cần, các người buông ta ra, không nên đụng vào ta!” Ô. . . . Bọn họ muốn làm cái gì!

“Chỉ cần nàng ngoan ngoãn, ta sẽ không bạc đãi nàng —— đáng chết!” Tên đàn ông bắt nàng đột nhiên kêu to, bởi vì hắn lại bị Tiểu Bạch Hồ cắn một cái.

“Này, người có ý gì? Nghĩ muốn độc chiếm Tiểu Mỹ Nhân có phải hay không?”

“Đúng vậy, nàng cũng không phải là một mình người nhìn thấy, tại sao mọi tiện nghi có thể để cho người chiếm đi chứ!”

Ba người cùng nổi lên sắc tâm thì cho dù huynh đệ thân thiết cũng lập tức tan rã, bọn họ cũng muốn tiểu mỹ nhân này, muốn bọn hắn phát huy tinh thần “Khổng Dung khiến lê” căn bản là chuyện viển vông đi. (mình không biết cái điển tích này bạn nào biết thì chỉ mình với cảm ơn nhiều).

“Mấy người nói cái gì, bình thường luôn tôn ta là đại ca đều là kêu giả sao?”

“Đó là chuyện khác, dù sao người cũng đừng nghĩ một mình người có thể độc chiếm tiểu mỹ nhân này.”

“Các người muốn tạo phản có phải hay không!”

“Hai người các người muốn lấy vợ, cũng đừng cùng ta đoạt người chứ.”

Vu Kính thấy bọn họ nội bộ lục đục, ở đây lòng không ngừng cầu cứu: Tiểu Thiên, mau tới cứu ta!

“Các người làm cái gì!”

Một tiếng quát to truyền tới, mọi người lập tức quay đầu nhìn về phía người đàn ông đầu ngõ đang tiến vào trong hẻm.

Là hắn! Vu Kính kinh ngạc không thôi.

“Đại gia ta muốn làm cái gì còn phải chờ người quản sao? Người được coi là cái “rễ hành” gì chứ!” Trong đó một người không khách khí nói.

Người đàn ông liếc nhìn Vu Kính bị bắt, khuôn mặt tuyệt sắc đầm nước mắt, để cho lòng của hắn giống như bị chùy thủy nặng nề đánh xuống một cái.

Hắn chưa bao giờ thấy qua cô nương nào rung động lòng người như vậy, nước mắt của nàng càng làm cho tâm người khác vạn đau, chỉ nghĩ muốn lấy ánh trăng trên bầu trời xuống để đổi lấy một tiếng cười của nàng.

“Ban ngày ban mặt, các người lại dám cường thường dân nữ (cường bức con gái nhà lành)!” Hấn cực kỳ tức giận, lại có người nhần tâm làm cho một cô nương xinh đẹp như vậy bị kinh sợ.

Hấn không hề nghi ngờ động cơ của bọn họ, bởi vì ngay cả hấn cũng muốn nàng, nhưng bất kể như thế nào, bọn họ đều không nên để cho nàng sợ hãi mà khóc thút thít.

“Đại gia ta chính là thích nàng, muốn dẫn nàng trở về làm tiểu thiếp, người có cái gì bất mãn?” Buồn cười, hấn cũng không tin hấn đánh không lại tên đàn ông đột nhiên xuất hiện này.

Người đàn ông khó có thể tin tưởng lớn mắt, cư nhiên có người muốn để cho cô nương xinh đẹp làm người khác thương tâm lại ủy khuất làm tiểu thiếp!

“Cứu. Cứu ta.” Giống như gặp được cứu tinh, nước mắt Vu Kính rơi dữ dội hơn, bộ dạng mảnh mai sợ hãi giống như tùy thời đều có thể bất tỉnh.

“Các người thật đáng chết!” Nam tử giơ lên nắm đấm, giống như ngựa hoang lao nhanh chạy qua.

“Ô. Trời ơi! Để cho ta chết đi cho xong.” Long Thiên Vũ thương tâm ôm một thân cây kêu khóc muốn chết. “Ta nên làm cái gì bây giờ? Lần này ta chắc chắn bị Vương huynh băm thành thịt vụn rồi. Ô. Ta hiện tại muốn chạy trốn, công chúa gì đó ta không cần, chỉ cần có thể giữ được cái mạng này là tốt rồi.”

“Công tử, có tiếng đánh nhau!” Đang lo không biết nên an ủi chủ tử như thế nào thị vệ đột nhiên nghe được âm thanh không tầm thường.

Long Thiên Vũ vốn là gấp đến độ nước mắt mau vỡ đê vừa nghe những lời này, lập tức thu nước mắt trở về, tinh thần phấn chấn nhảy lên. “Mau, mau dẫn ta qua đó!”

Dứt lời, hai bên thị vệ lập tức nhắc nàng lên, thi triển khinh công hướng nơi phát ra âm thanh chạy đi.

Sau khi rẽ vào hai ngõ hẻm, bọn họ rốt cuộc nhìn thấy Vu Kính.

“Kính Nhi, sư phụ rốt cuộc tìm được con.” Long Thiên Vũ xông tới ôm cổ nàng, lo lắng kéo lấy nàng nhìn đông nhìn tây, “Có sao không? Có bị thương ở đâu không? Mới vừa nãy ta nghe thấy tiếng đánh nhau. Có chuyện gì xảy ra?”

Trước mắt có ba người đàn ông sừng mặt sừng mũi nằm trên mặt đất, mà bên cạnh có một người đàn ông đề phòng nhìn thị vệ bên cạnh Long Thiên Vũ.

“Người là ai? Ở chỗ này làm cái gì?” Nam tử này không nên nhìn chòng chọc Kính Nhi, tại sao hấn lại trùng hợp xuất hiện ở đây như vậy? Mà ba người trên mặt đất kia đối với nàng hành đại lễ? Nhưng lại nhìn không giống lắm.

“Bọn họ khi dễ con, là hấn cứu con.” Vu Kính vội vàng nói rõ, tránh cho nàng ấy sai người đánh ân nhân cứu mạng sẽ không tốt.

“Ba người kia tỉnh trùng lên nào khi dễ người! Vậy người có sao không?” Thảm, nàng chết chắc, nàng nhất định sẽ bị Vương huynh giết chết!

“Con không sao, may nhờ hấn đúng lúc xuất hiện đã cứu con.” Vào giờ phút này, Vu Kính không biết nên nhìn hấn như thế nào.

Hấn, phải làm là không nhận biết nàng mới đúng.

“Hấn?” Về mặt này của Kính Nhi là có ý gì? Đột nhiên có một loại dự cảm bất an ở trong lòng Long Thiên Vũ vọt lên. “Người đâu, mang ba người kia xuống chém cho ta, mà người này. Mang xuống thiến!” Vì hạnh phúc cả đời Vương huynh, nàng tuyệt đối không thể bỏ qua cho người đàn ông kia, coi như hấn cứu Kính Nhi cũng giống vậy.

“Sư phụ, người uống lộn thuốc phải không?” Tại sao nàng ấy có thể đối đãi ân nhân cứu mạng của nàng như vậy chứ?

“Ta không có uống nhầm thuốc, nếu ta bỏ qua cho hấn mới đúng là có lỗi với chính mình.” Mà nàng tội gì phải gây khó dễ cho bản thân của chính mình chứ.

“Dừng tay! Ta không cho phép các người động đến một cây lông của hần!” Vu Kính vội vàng ngăn ở trước mặt người đàn ông kia, không để cho thị vệ đụng tới hần.

Bọn thị vệ hai mặt nhìn nhau, không biết nên làm sao mới phải? Một là công chúa điện hạ, một là vương phi tương lai, cho dù làm thế nào cũng đều không đúng, bọn họ bắt đầu suy tính có muốn cáo lão về quê thôi hay không.

“Kính Nhi, người thích hần là không đúng?”

Long Thiên Vũ hồi hận, căn bản không nên mang nàng ấy xuất cung, đầu tiên là vứt bỏ nàng ấy, để cho nàng ấy gặp nguy hiểm, bây giờ còn dính vào tên đàn ông này, nàng làm sao hướng Vương huynh giao phó đây? !

“Không phải, sư phụ hiểu lầm! Hần là. . . .” Vu Kính đột nhiên im miệng, do dự có nên nói ra khỏi miệng hay không.

Long Thiên Vũ nghe nàng nói như vậy, xác định Kính Nhi quả thật biết hần.

Vu Kính hướng nàng khẩn cầu, “Chúng ta trở về trước có được hay không? Con sẽ nói rõ với người.” Nếu chỉ nói cho một mình sư phụ biết, cũng không quan hệ đi!

“Được, chúng ta bây giờ lập tức trở về.” Long Thiên Vũ bây giờ cũng không còn tâm tình đi dạo kỹ viện nữa, nàng một bên lôi kéo Kính Nhi, kiêu ngạo chỉ người đàn ông kia. “Không cho phép lại xuất hiện trước mặt ta, nếu không cũng không chỉ là thiên đơn giản như lần này đâu!”

Bỏ xuống cảnh cáo, nàng lập tức kéo lấy Kính Nhi xoay người rời đi.

Nàng cho hần là ai? Nha đầu này cũng quá xem thường người khác rồi đi!

“Các người đứng lại cho ta!” Người đàn ông trừng mắt ngăn ở trước mắt hai thị vệ. “Tránh ra, nếu không đừng trách ta không khách khí.” Mới vừa nãy ba người kia đều không phải là đối thủ của hần, hần còn có thể sợ bọn họ hay sao?

“Công tử, xin dừng bước.” Bọn họ là không thể nào để cho hần lại đi quấy rầy công chúa điện hạ họ .

“Tránh ra!” Hần không muốn bỏ qua tiểu cô nương kia, cho dù có bị vị cô nương mặt mũi kinh khủng kia ngăn cản cũng giống vậy, hần nghĩ muốn nàng!

“Công tử, mặc dù người mới vừa cứu Kính cô nương, nhưng cũng không chứng minh người có thể giữ nàng ấy lại. Vì tốt cho người, xin tuân theo mệnh lệnh của chủ tử nhà ta, đừng xuất hiện trước mặt các nàng nữa; nếu không, hậu quả người không gánh vác nổi đâu.”

“Gánh vác không nổi? Trên đời này không có chuyện Vu Thế Doãn ta gánh vác không nổi.” Hần vốn là không muốn lớn lối mang danh tiếng Vu gia ra như vậy, chính là bọn họ ép hần không còn lựa chọn nào khác.

“Nguyên lai là con của Vu tướng quân.” Khó trách võ công tốt như vậy, bất quá hần cũng không biết đối thủ hiện tại của mình là những cao thủ đại nội. “Dù vậy, người vẫn không thể gánh vác nổi, tính mạng một nhà già trẻ Vu gia liền nắm giữ ở trên tay Vu công tử, xin ngài tự giải quyết cho tốt.” Dám giành nữ nhân với Vương Thượng, hần dù có ngàn vạn cái đầu cũng không đủ chém.

“Các nàng là ai?” Lời bọn họ nói là có ý gì? Vậy lại lịch hai vị cô nương kia là gì?

“Vu công tử tốt nhất làm như chưa từng gặp qua bọn họ, bất quá, tại hạ vẫn cảm tạ người đã cứu Kính cô nương.” Nếu không phải hần đúng lúc trạng nghĩa tương trợ, vào lúc này bọn họ sợ rằng phải đền tội bằng tính mạng một nhà già trẻ.

Vu Thế Doãn trừng mắt bóng lưng rời đi của bọn họ, trong lòng không ngừng phỏng đoán tất cả các khả năng, thiên kim tiểu thư trong kinh thành hần hầu như đều gặp, như thế nào cũng không nhớ nổi nhà ai có thiên kim xinh đẹp như vậy, hơn nữa cô nương kia tựa hồ biết hần, thật sự là kỳ quái.

8. Chương 8

“Tiểu Thiên, tại sao chàng sẽ trở lại nhanh như vậy, không phải là buổi tối sao?” Vừa thấy Long Tiểu Thiên, Vu Kính mặc dù bất ngờ, nhưng cũng thật cao hứng nhào vào trong ngực hắn. “Gặp lại chàng thật tốt.” Hơn nữa sau khi trải qua sự việc hôm qua, nàng rất nhớ lồng ngực ấm áp của hắn.

Một bên Long Thiên Vũ lập tức sai người chuẩn bị nhang đèn, nàng muốn cảm tạ thần linh để cho nàng mang Kính Nhi hồi cung trước thời gian, nếu theo kế hoạch ban đầu, bọn họ lúc này vẫn còn ở ngoài cung tiêu dao khoái hoạt (ung dung tự tại vui vẻ), không biết tai họa đang chờ đợi mình rồi!

Long Tiểu Thiên nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Vu Kính kiểm tra một vòng. “Nghe nói nàng bị bệnh?” Cho nên hắn mới có thể khẩn trương nhanh chóng giải quyết công việc rồi hồi cung, nhưng nhìn bộ dáng của nàng, giống như chuyện gì cũng không xảy ra.

Bị bệnh? Vu Kính không hiểu nhìn về phía Long Thiên Vũ bên cạnh.

“Người nào? Là ai to gan dám bịa đặt nguyên rửa Kính Nhi?” Long Thiên Vũ giả bộ tức giận trừng mắt nha hoàn cùng thị vệ bên cạnh.

“Xem ra chỉ là hiểu lầm.” Long Tiểu Thiên thông minh nhìn hai người bọn họ, muốn từ trong mắt họ tìm ra một tia đầu mối, mà bộ dạng chột dạ của các nàng chính là bằng chứng thuyết phục nhất.

“Đúng. . . . Là hiểu lầm, thiếp rất khỏe, làm sao có thể bị bệnh?” Vu Kính biết hắn rất lo lắng cho mình, nhưng càng như vậy lại càng làm nàng cảm thấy bất an, hắn đối với nàng tốt như vậy, nàng lại lừa gạt hắn, nàng thật là một cô nương xấu.

“Vậy sao? Tốt nhất là chuyện gì cũng không có, nếu không. . . .” Ánh mắt Long Tiểu Thiên liếc về phía Long Thiên Vũ đang chột dạ đứng bên cạnh.

Long Thiên Vũ lập tức cực kỳ bất mãn.

Tại sao Vương huynh lại trừng nàng, nàng cái gì cũng chưa nói nha? .

“Nếu không thì như thế nào?” Vu Kính có chút buồn bực, cũng có chút lo lắng.

Long Tiểu Thiên dịu dàng nhẹ nhàng néo chớp mũi của nàng. “Đừng lo lắng, Thiên Vũ sẽ biết.”

Tại sao nàng sẽ biết? Chẳng lẽ Vương huynh đã nhận định chuyện lừa gạt huynh ấy nhất định nàng cũng có phần, nàng còn phải gánh chịu tất cả trách nhiệm sao?

“Sư phụ. . . .” Vu Kính không nhận được đồng tình nhìn nàng, vừa nghe cũng biết sư phụ đã từng lừa gạt Tiểu Thiên, hơn nữa còn bị trừng phạt qua, lúc này sợ rằng lại muốn uất ức nàng.

Biểu tình của Vu Kính khiến Long Thiên Vũ cảm thấy không ổn, nàng cũng không phải thấy chết mà không cứu chứ?

“Này này, Vương huynh, huynh ngàn vạn lần đừng cho rằng Kính Nhi yêu quý là cô gái nhỏ đơn thuần thiện lương, bởi vì cái gọi là vật hợp theo loài, huynh cũng cảm thấy muối là cái đại phiền toái rồi, Kính Nhi cùng muối ở một chỗ lâu như vậy, còn có thể giống như trẻ con ngây thơ mới sinh sao? Nói không chừng là trò giỏi hơn thầy đấy, huynh không thể đổ toàn bộ lỗi lên trên người muối, muối có khi cũng là người bị hại mà!” Long Thiên Vũ kéo ống tay áo, vươn tay ra, để cho hắn xem một chút “Chứng cứ bị hại” —— Ly Ly cắn bị thương.

Muốn chết thì cùng chết, nếu Kính Nhi dám bỏ bỏ mặc nàng, nàng cũng không cần nhớ cái gì là đạo nghĩa giang hồ, tình thầy trò nữa.

“Trời ơi, đây đều là do Ly Ly cắn?” Vu Kính nước mắt ròng ròng cầm lấy tay bị thương của Long Thiên Vũ.

“Đúng nha! Con xem ta bị thương nhiều như vậy, nặng như vậy, nếu như còn để Vương huynh gây thêm phiền toái cho ta, ta nhất định sẽ gặp bất hạnh. . . .”

“Sư phụ người đừng lo lắng, những vết thương này rất nhanh sẽ tốt thôi, Ly Ly cũng không có dùng sức cắn, người xem.” Vu Kính kéo cao ống tay áo của mình, “Vốn là trên tay con cũng có vết thương do Ly Ly cắn,

hơn nữa so với người còn nhiều hơn, so với cũng sâu hơn, nhưng bây giờ đều tốt rồi, tin tưởng chỉ cần qua một thời gian nữa, vết thương trên tay người cũng sẽ biến mất.”

Nàng hoàn toàn không phát hiện ánh mắt ám hiệu của Long Thiên Vũ, vẫn không ngừng an ủi nàng ấy: “Những vết cắn này cũng chỉ là Ly Ly đang cùng người chơi đùa thôi, bày tỏ nó rất thích người, nếu như nó thật muốn cắn người, vết thương trên tay người cũng sẽ không phải Thế nào? Mắt người không thoải mái sao?” Nếu không tại sao nàng ấy vẫn cứ nháy mắt liên tục vậy?

“Đúng nha, ta cảm thấy được ta sắp học máu.” Có một “đồng bọn” chậm lụt như vậy, nàng sớm muộn gì cũng bị nàng ấy hại chết.

“Tại sao?” Vậy có nên truyền thái y hay không?

“Đừng để ý tới muội ấy, để cho muội ấy ở chỗ này học máu đến chết đi.”

Không đợi Long Thiên Vũ phản ứng, Long Tiểu Thiên nắm lấy tay Vu Kính chuẩn bị rời đi.

“Thật không có lương tâm, đầu gối ta cũng là muội muội của huynh, huynh có hồng nhan liền quên tay chân (có phụ nữ quên cả anh em), rốt cuộc muội với Kính Nhi người nào quan trọng?” Sự việc nếu bị bại lộ thì nàng có thể chết rất thảm?

Long Tiểu Thiên quay đầu lại nhìn nàng một cái, trêu ghẹo mà nói: “Muội đây không phải là đã sớm biết.”

Sớm biết? Huynh ấy quả nhiên là có mỹ nhân sẽ không có tính người.

“Chàng vẫn là cùng sư phụ chung sống như vậy sao?” Nhìn Long Tiểu Thiên bên cạnh, Vu Kính không nhịn được hâm mộ hai huynh muội bọn họ, cái loại tình thân tay chân mà nàng vẫn tha thiết ước mơ, nhưng cũng là xa xôi không thể chạm tới.

Long Tiểu Thiên nhẹ nhàng nâng lên khuôn mặt tuyệt sắc của nàng.

“Đừng suy nghĩ quá nhiều, ta sẽ cho nàng tình cảm so tay chân càng làm cho người ta hâm mộ tình yêu.” Kính Nhi không nói hấn cũng biết nàng đang suy nghĩ gì.

“Thiếp hiểu, hiện tại thiếp có chàng, sư phụ cũng có chàng, cho nên chúng ta cũng rất hạnh phúc.” Chẳng qua là trong lòng vẫn có chút tiếc nuối, nàng có được người khác cũng không có được, nhưng vẫn không chiếm được những thứ người bình thường có được.

Nói đến muội muội làm người ta nhức đầu kia, Long Tiểu Thiên không nhịn được cảm thán, “Ta tựa hồ quá cứng chùi nha đầu Thiên Vũ kia, mới có thể để cho nó biến thành bộ dạng hiện tại này, không biết lớn nhỏ, không biết người trên kẻ dưới.”

“Sư phụ thật hạnh phúc, khó trách nàng ấy muốn gả cho một trượng phu như chàng.” Đáng tiếc cõi đời này cũng chỉ có một Tiểu Thiên, nếu không sư phụ cũng sẽ giống như nàng cùng nhau hạnh phúc.

“Thiên Vũ quá kén chọn.” Hấn không phải là tự tăng bốc mình, nhưng nghĩ tìm một người giống như hấn, hoặc là một nam nhân vượt trội hơn hấn hấn, chỉ sợ Thiên Vũ đời này cũng đừng nghĩ thành thân rồi.

“Thiếp cũng cảm thấy như vậy, nàng còn nói vị hôn phu tương lai không cho phép can thiệp chuyện của nàng, gọi thì tới, đuổi thì đi.” Nếu nàng ấy muốn vị hôn phu giống như Tiểu Thiên quan tâm tới chính mình thì nàng ấy hoàn toàn sẽ không nghĩ tới rời đi đối phương mà đối phương cũng sẽ không để mặc cho nàng ấy bay nhảy khắp nơi.

“Chuyện viễn tưởng.” Nếu là nam nhân có quyền lực cùng uy tín giống như hấn, vậy thì tuyệt đối không có khả năng để mặc cho nàng muốn làm gì thì làm. “Nàng cảm thấy thế nào? Ta yêu làm cho nàng cảm thấy hít thở không thông rất khổ sở sao?” Hấn chỉ quan tâm suy nghĩ của nàng, về phần muội muội luôn muốn giúp Kính Nhi tẩy não kia, hấn sẽ tìm cơ hội cùng nàng ấy nói chuyện một chút.

“Sẽ.” Vu Kính thận trọng gật đầu, thấy hấn không vui cau mày, lập tức nhả tâm xoay người sang chỗ khác không nhìn hấn nữa, trong lòng cũng không ngừng cười trộm.

Nàng nói tiếp: “Chàng luôn phái một đồng người đi theo sau thiếp, cảm giác giống như bị chàng quản thúc mọi lúc mọi nơi, thiếp không thích; còn nữa chàng thường đưa đồ cho thiếp, nhưng phòng thiếp cũng sắp

không còn chỗ để bỏ nữa rồi. Rất nhiều thứ đều là thật lâu mới lấy ra dùng một lần, nếu không thì chính là căn bản sẽ không dùng đến, nếu như có thể mà nói, thiếp hi vọng chàng tiêu tiền kia đến trên người dân chúng, như vậy tất cả mọi người đều giàu có, người người an cư hạnh phúc, chàng cũng không cần tốn quá nhiều thời gian phiền não những chính sự kia, thì sẽ có nhiều thời gian ở bên cạnh thiếp. . . . Thiếp nói có đúng hay không?”

Nói xong, Vu Kính ngửa đầu, cho người ở phía sai ôm chính mình Long Tiểu Thiên một nụ cười ngọt ngào. Nàng nói chuyện quả thật ngọt đến trong ngực hắn rồi.

“Nàng không phải cảm thấy ta luôn bám lấy nàng không rời sao?” Hắn cho là Kính Nhi sẽ hâm mộ Thiên Vũ tự do tự tại.

“Sẽ không nha, thời gian thiếp theo sư phụ ở một chỗ ngược lại so với thời gian ở cùng chàng một chỗ còn nhiều hơn!” Bên cạnh nàng không phải là hắn chính là sư phụ, trừ đi thời gian ngủ, nàng giống như vẫn luôn ở bên cạnh hai huynh muội bọn họ. “Tại sao sư phụ luôn mặc nam trang (trang phục nam), thiếp chưa từng thấy qua nàng ấy mặc nữ trang (trang phục nữ)?” Nàng ấy chẳng lẽ có sở thích kỳ quái sao?

“Muội ấy nói mình mặc nữ trang giống như nữ quý, vì không muốn dọa hổng người khác, nên lấy nam trang tới nhiều loạn ánh mắt người khác.” Bất quá, Long Tiểu Thiên không tin muội muội có loại thiện lương này.

“Thiếp không biết là đáng đáp sư phụ dọa người.” Nàng ngược lại cảm thấy đáng đáp nàng ấy nhìn tương đối tốt.

“Muội ấy khi còn bé rất xinh đẹp, bất quá, dù xinh đẹp thế nào cũng so ra kém nàng.” Cõi đời này không có nữ nhân nào có thể so sánh với Kính Nhi hoàn mỹ không tỳ vết, hơn nữa cũng không có ai so với nàng đáng giá để hắn bỏ ra toàn tâm toàn ý hơn.

“Nếu như. . . . Phụ thân cũng giống chàng thích Kính Nhi thật tốt.” Vu Kính rũ mắt xuống, nàng khát vọng phụ thân thương yêu, cũng muốn huynh tỷ sủng ái, nhưng những thứ này nàng lại chưa bao giờ hưởng thụ qua, thậm chí có thể cả đời cũng sẽ không cảm nhận được.

“Kính Nhi, cha nàng tên gọi là gì?” Nàng cũng không nói thân thế của mình, mặc dù hắn không mấy để ý những thứ hư danh kia, nhưng lại đối với những đãi ngộ không công bằng lúc nhỏ của nàng mà cảm thấy tức giận.

Bọn họ tốt nhất là vì bảo vệ Kính Nhi mới làm như thế, nếu không hắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho bọn họ, coi như là cha mẹ ruột của nàng cũng giống vậy.

“Thiếp không thể nói, mẹ từng nói qua, một khi làm cho người khác biết tới sự tôn dục tại của Kính Nhi, mẹ cùng Kính Nhi cũng sẽ chết, thậm chí sẽ hại chết mọi người.” Nàng muốn về nhà xem một chút mẹ có tốt hay không, nhưng nàng lại không thể nói ra nhà của mình ở đâu; mặc dù bọn họ ghét nàng, không thừa nhận nàng, nhưng nàng vẫn là suy nghĩ muốn bảo vệ mọi người, đây là việc duy nhất nàng có thể làm được.

“Đây là mẹ nàng nói? !” Dung mạo của nàng là do mẫu thân nàng cố ý ẩn núp hay sao?

“Không chỉ mẹ nói như vậy, Tiểu Lan tỷ tỷ cũng từng nói, cha vốn là nghĩ tại thời điểm Kính Nhi ra đời liền một chưởng đánh chết Kính Nhi, là mẹ đáp ứng không để cho bất luận người nào biết đến sự tồn tại của Kính Nhi, cha mới tha cho thiếp. . . . Cha ghét Kính Nhi có đúng hay không? Cha một chút cũng không muốn nữ nhi Kính Nhi, nếu không làm sao lại nghĩ giết chết thiếp?”

Vu Kính nước mắt rùng rùng nhìn Long Tiểu Thiên, vừa nhắc tới thân thế của mình, lòng của nàng đau quá, nàng vì mình khổ sở, hơn nữa vì mẹ cảm thấy đau lòng.

“Không phải, Kính Nhi xinh đẹp động lòng người như vậy tại sao có thể có người chán ghét nàng được, cha nàng nhất định là có điều gì đó khó nói, nàng nên nghe hắn chính miệng giải thích với nàng mới đúng.” Long Tiểu Thiên đau lòng không dứt nâng mặt của nàng lên, thương tiếc hôn lên nước mắt không ngừng rơi xuống của nàng.

Vu Kính kiên cường, bởi vì được hắn yêu thương mà sụp đổ về ngục trang.

“Nhưng là phụ thân cũng không gặp Kính Nhi, mỗi dịp cuối năm, Kính Nhi chưa bao giờ cùng mọi người ăn bữa cơm đoàn viên, đều là cùng mẹ ở một chỗ, thiếp không dám cùng mẹ nói muốn đến phòng ăn theo mọi người ăn bữa cơm đoàn viên, bởi vì thiếp biết mẹ so với Kính Nhi còn khó chịu hơn. . . .” Cho nên nàng một mực nhẫn nại, nàng thà núp ở trong chăn khóc, cũng không muốn mẹ phát hiện khát vọng trong lòng nàng.

“Kính Nhi. . . .” Trừ ôm thật chặt nàng ra, Long Tiểu Thiên không biết nên nói gì để an ủi nàng.

Chung đụng càng lâu, càng hiểu biết nàng, hẳn lại càng vì nàng mà cảm thấy đau lòng.

“Kính Nhi nên làm như thế nào phụ thân mới có thể thích Kính Nhi?” Càng nói càng thương tâm, Vu Kính cuối cùng hoàn toàn khóc ngất ở trong ngực hắn. “Tiểu Phi tỷ tỷ nói, trước kia phụ thân rất thương mẹ, nhưng kể từ sau khi sinh Kính Nhi, phụ thân cũng không trở lại nhìn mẹ. Là Kính Nhi không tốt, mới có thể hại mẹ, hoặc giả, Kính Nhi thật là người hưởng về điềm xấu.”

“Sẽ không, nàng cũng không phải cái gì người hưởng về điềm xấu, nàng nhìn ta cùng Thiên Vũ, chúng ta có xảy ra chuyện gì không tốt sao? Bởi vì có nàng, cho nên ta hiện tại so với trước kia vui vẻ hơn, hạnh phúc hơn, ta chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có nữ tử làm ta yêu say đắm như thế, mừng rỡ như thế; bởi vì có nàng, mới có ta bây giờ, hiểu chưa?”

“Hiểu.” Nước mắt của nàng bởi vì lời của hắn mà thoáng ngừng. “Sư phụ có so với trước kia vui vẻ, còn hạnh phúc hơn sao?” Sự xuất hiện của nàng đối với bọn họ thật không ảnh hưởng sao?

“Dĩ nhiên, sau khi nhận nàng làm đồ nhi muội ấy gần như vui vẻ đến trời không sợ, đất không sợ rồi.” Dĩ nhiên cũng càng vô pháp vô thiên (không coi ai ra gì), thậm chí còn to gan mang theo Kính Nhi làm xằng làm bậy khắp nơi.

Vu Kính không khỏi đồng ý, trên đời sợ rằng không có chuyện gì là sư phụ không dám làm.

“Tiểu Lan, Tiểu Phi là tỷ tỷ của nàng?” Thấy tâm tình nàng thoáng ổn định lại, Long Tiểu Thiên không nhịn được hỏi.

Chỉ cần biết càng nhiều việc của nàng, là có thể tra ra thân phận của nàng, coi như nàng không nói, hẳn vẫn là có thể vụng trộm xử lý tốt chuyện nàng lo lắng sợ hãi; hắn muốn nàng thật sự vui vẻ, không muốn trong lòng nàng có bất kỳ tiếc nuối gì.

“Không phải là, là thị nữ, hu. Làm sao bây giờ? Thiếp thật là nhớ mẹ.” Vừa nhắc tới mẹ, đôi mắt khóc đến sưng đỏ lại phủ lên một tầng hơi nước.

Sự bi thương của nàng cuối cùng vẫn dễ dàng vận đau lòng Long Tiểu Thiên, nhưng hắn đồng thời cũng nghe ra được đầu mối, phái người đi điều tra một chút xem trong phủ ai có nha hoàn tên gọi Tiểu Lan, Tiểu Phi.

“Kính Nhi, nàng tin tưởng ta sao?”

Mặc dù không biết vì sao hắn đột nhiên hỏi như thế, nhưng Vu Kính vẫn là không chút nghĩ ngợi gật đầu.

“Như vậy, nàng nguyện ý nói cho ta biết nhà nàng ở đâu không?” Thân tình là thứ mà bất kỳ cái gì cũng không thay thế được, hắn không muốn thấy nàng khổ sở như vậy, chỉ có thể từ tay từ chỗ trọng yếu nhất.

“Kính Nhi hoàn toàn tín nhiệm chàng, nhưng là chuyện này liên quan đến tính mạng của mẹ cùng mọi người, Kính Nhi cho dù chết cũng không thể nói, thật xin lỗi.” Hắn thương yêu nàng như thế, nàng đương nhiên biết hắn nghĩ vì nàng làm cái gì, nàng cái gì cũng có thể đáp ứng hắn, duy nhất chỉ có chuyện này là không thể.

“Chúng ta tìm mẹ nàng hỏi, tại sao muốn giấu nàng đi?” Hắn tỉ mỉ hôn lên nước mắt của nàng, ý đồ lấy nhu tình làm nàng nói ra. “Chuyện không chừng không có nghiêm trọng như suy nghĩ của nàng vậy, hơn nữa ta là Vương, trên đời này không có chuyện gì là ta làm không được, nàng nên tin tưởng ta, để cho ta chia sẻ nỗi đau khổ của nàng.”

“Nhưng là thiếp sợ.” Nàng không dám tùy ý lấy tính mạng người nhà ra mạo hiểm.

“Không có chuyện gì, coi như trời sập xuống cũng có ta chống cho nàng, tin tưởng ta, ừ?”

Nhìn bộ dáng thâm tình của hấn, Vu Kính mới biết mình làm cho hấn lo lắng đến cỡ nào.

“Thiếp không sao rồi, thiếp có chàng là tốt rồi, về sau thiếp sẽ không khóc nữa.” Không có mẹ, không có cha, không có ca ca tỷ tỷ cũng không sao, nàng có thể không cần bất cứ thứ gì, chỉ cần hấn vĩnh viễn bồi ở bên cạnh nàng, nàng cũng rất hạnh phúc.

Long Tiểu Thiên bắt đầu đi, xem tình hình này là không có cách nào tự trong miệng nàng hỏi ra cái gì.

“Vây cũng đừng nghĩ quá nhiều, chỉ cần nghĩ đến ta là tốt rồi.” Hấn biết nàng căn bản không cách nào không quan tâm, nhưng là thay vì ép hỏi nàng, để cho nàng thương tâm khổ sở, còn không bằng thuận theo nàng, dù thế nào đi nữa hấn còn rất nhiều cách để cho nàng không còn tâm tư nghĩ những chuyện khác.

Hơn nữa, nước mắt của nàng hôm nay sẽ không rơi vô ích, hấn chắc chắn phải người tra xét rõ ràng.

“Kính Nhi, Kính Nhi!” Long Thiên Vũ giống như lửa đốt mông ở trong vườn chạy tán loạn, lo lắng tìm kiếm bóng hình xinh đẹp quen thuộc.

“Chuyện gì?” Mới vừa xuất hiện, Vu Kính lập tức bị Long Thiên Vũ kéo lấy chạy đi. “Sư phụ lại làm phòng ốc nổ tung phải không?” Vừa nghĩ đến đây, chân nàng đã chạy trốn thật nhanh.

“Không phải, chuyện này nghiêm trọng hơn.” Vừa thấy Kính Nhi chạy trốn so với mình còn nhanh hơn, Long Thiên Vũ có chút không biết có tư vị gì kéo nàng.

Mỗi lần muốn chạy trốn để bảo vệ tính mạng nàng đều chạy trốn so với mình còn nhanh hơn, vậy sao được!

“Chuyện gì nghiêm trọng như vậy?” Vu Kính cũng không chạy, hoài nghi nàng ấy chẳng lẽ đã làm chuyện gì chọc cho Tiểu Thiên tức giận, cho nên mới tìm nàng cứu mạng.

Long Thiên Vũ không vui, ánh mắt của nàng hiện giờ là có ý gì, cư nhiên không tin nàng như vậy! Nàng dùng sức một cái kéo nàng ấy qua, ở bên tai nàng nhỏ giọng nói.

“Thật?”

“Thiên chân vạn xác!” (Hoàn toàn là sự thật)

“Được!” Nhắc lên lần này, Vu Kính càng giống như bay hướng Ngự Thư Phòng chạy tới.

“Chờ ta một chút!” Ghê tởm, chạy nhanh như vậy làm gì? Ít nhất chờ nàng một chút nha!

Là hấn, quả nhiên là hấn!

“Xem đi, ta không có lừa ngươi, hấn thật ở chỗ này.”

Cùng Vu Kính yên lặng trốn, Long Thiên Vũ nhỏ giọng nói.

Hai người bọn họ đoán, chính là nam nhân hôm đó ở ngoài cung cứu Vu Kính, hấn đang cùng Long Tiểu Thiên ở trong ngự thư phòng nói chuyện.

“Mới vừa này ta đã hỏi thị vệ rồi, nghe nói chỉ có một mình hấn Ngươi không cần cứ như vậy mà đi ra ngoài chứ, nếu bị Vương huynh phát hiện thì làm sao bây giờ?” Long Thiên Vũ vội vàng kéo nàng lại, trừ phi nàng đồng ý nói sự thật cho Vương huynh, nếu không đêm này Vương huynh chắc chắn là ăn rồi.

“Tại sao hấn lại ở chỗ này?” Hấn là ca ca cùng cha khác mẹ của Vu Kính, nhưng bây giờ nàng không có cách nào, cũng không dám cùng hấn nhận thức lẫn nhau.

“Hấn cũng coi là thần tử của Vương huynh, xuất hiện ở trong cung là chuyện đương nhiên.” Từ lần trước xuất cung trở về, Kính Nhi đã cùng nàng nói thẳng thần thân thể của nàng ấy; Long Thiên Vũ thể mới biết, thì ra là ánh mắt Kính Nhi ngay lúc đó không phải là thích hấn, mà là ánh mắt nhớ thương người thân.

“Thật không nghĩ tới ngươi lại là nữ nhi của Vu tướng quân.” Nàng gặp qua tất cả con cái của Vu tướng quân, nếu không phải biết Kính Nhi sẽ không nói láo, nàng thật sự rất khó tin tướng Vu tướng quân còn có một nữ nhi ẩn trong khuê phòng.

“Nhưng phụ thân cũng không có thừa nhận Kính Nhi là nữ nhi.” Ngay cả đám ca ca tỷ tỷ cũng giống vậy không thừa nhận sự tồn tại của nàng.

“Yên tâm, sau khi ngươi trở thành quốc mẫu, cha ngươi khẳng định yêu chết nữ nhi này.” Nếu hần biết nữ nhi của hần trở thành vương phi, chỉ sợ nửa đêm cũng sẽ tỉnh dậy chạy tới thừa nhận người nữ nhi này.

“Nếu như Kính Nhi gả cho một người không phải là Vương Thượng, có phải phụ thân cả đời cũng không chịu thừa nhận Kính Nhi phải không?” Vu Kính khát vọng người thân thương yêu, rồi lại không muốn tình cảm này là vì lợi ích mới có được.

“Cha ngươi có thể có cái gì khó nói.” Theo hiểu biết của nàng đối với Vu tướng quân, hần là nam nhân thà bị hy sinh tính mạng cũng muốn lấy đại cục làm trọng, không thừa nhận người con gái này nhất định là có cái gì bí ẩn, mới để cho hần có cái quyết tâm này.

“Tiểu Thiên cũng nói như vậy.” Nàng có nên về nhà hỏi rõ ràng hay không?

“Ngươi cái gì cũng không nói, tất cả thống khổ đều tự mình cắn răng nuốt vào trong bụng, Vương huynh nhìn sẽ có bao nhiêu đau lòng ngươi có biết không?” Nàng thật sự muốn nói tất cả sự tình cho Vương huynh, nhưng như vậy liền phá hủy đáp ứng của nàng với Kính Nhi là không cho phép nói với bất luận kẻ nào, bằng không nàng đã sớm cùng Vương huynh đuổi giết đến trong phủ Vu tướng quân hỏi rõ ràng rồi.

“Con.”

“Hừ, Vương huynh đang nhìn bên này!” Long Thiên Vũ đột nhiên đè đầu nàng xuống, hai người cứ như vậy buồn cười núp ở bên ngoài cửa sổ ngự thư phòng.

Nhưng, không còn kịp rồi.

“Kính Nhi” Long Tiểu Thiên hướng về phía Vu Kính vươn tay.

Bị nhìn thấy rồi! Vu Kính tay chân luống cuống nhìn về phía Long Thiên Vũ.

“Nhìn ta làm gì? Ngươi đi ra ngoài, đừng bảo ta ở chỗ này.” Long Thiên Vũ giống như đuổi ruồi phát phát tay, thân thể lạng lẹ hướng bên cạnh tránh đi.

Vu Kính bất đắc dĩ thở dài, không thể làm gì khác hơn là cứng rắn đi ra ngoài, tiến vào Ngự Thư Phòng.

“Là nàng!” Vừa thấy được bộ dạng xinh đẹp của nàng thì Vu Thế Doãn lập tức nhận ra nàng, trong mắt hâm mộ càng thêm không hề che giấu hiện ra.

“Các người quen nhau?” Long Tiểu Thiên buồn bực nhìn ánh mắt Vu Thế Doãn cùng Kính Nhi thâm tình, cánh tay tràn đầy đoạt lấy ôm nàng vào trong ngực mình.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Vu Thế Doãn không thể làm gì khác hơn là cô đơn giấu đi ái mộ vào trong đáy lòng, thì ra nàng là người của Vương Thượng, như vậy mấy nam nhân hôm đó chính là cao thủ đại nội, khó trách bọn hần lại nói những lời cảnh cáo hần như vậy; hần dù có quyền vị lớn hơn nữa, cũng không cách nào cùng Vương thượng tranh đoạt nàng.

“Trước đó vài ngày ở ngoài cung nhìn thấy vị cô nương này bị mấy tên du côn gây khó dễ, thật may là vì thần kịp thời ra tay ngăn lại, mới không làm cô nương bị thương.” Mấy ngày không thấy, nàng vẫn xinh đẹp không tỳ vết như vậy, tuyệt sắc như vậy, cũng chỉ có Vương Thượng mới có tư cách có được.

Bên ngoài cung? Khuôn mặt anh tuấn của Long Tiểu Thiên trầm xuống.

Vu Kính lập tức biết, xong rồi, lần này thật sự xong đời rồi!

“Chuyện này nhất định cùng liên quan đến Thiên Vũ.” Long Tiểu Thiên không vui buộc chặt cánh tay đang đặt tại trên eo nhỏ của nàng. Cứ tưởng rằng Thiên Vũ coi như mang theo Kính Nhi dính vào bên người, ít nhất vẫn luôn ở trong cung; nhưng bây giờ hần mới biết mình sai lầm rồi, hơn nữa còn là mười phần sai. “Nói, các người lừa gạt ta chuẩn êm đi ra ngoài mấy lần rồi?”

“Chỉ có một lần mà thôi, liền là lần trước chàng đến Đông Thành dò xét.” Ngô, bộ dáng của hần thật là đáng sợ nha, Vu Kính ở trong lòng cầu cứu, sư phụ.

Thuận theo tầm mắt cầu cứu của nàng nhìn sang, Long Tiểu Thiên hét lớn: “Long Thiên Vũ, muội cút ra đây cho ta!”

Hắn sớm nên đoán được, loại chuyện chạy tới nghe lén kiêm nhìn lén này nhất định có phần của nàng.

Hắn vừa quát, vốn là xoay người không muốn chú ý đạo nghĩa trước cứ chuồn êm, Long Thiên Vũ toàn thân lập tức cứng đờ, nàng mặc dù đã xoay người lại, mỗi bước tiến về phía trước đều rất khó khăn, cho nên không có di chuyển thêm nửa bước.

“Thế nào? Chân gãy rồi phải không?” Có gan mang theo Kính Nhi ra ngoài chơi, lại không có can đảm đối mặt hắn?

Thảm, từ trước đến nay Vương huynh thương yêu nàng như vậy giờ phút này sẽ nói ra những lời nghiêm khắc như vậy, liền bày tỏ hẳn cực kỳ tức giận rồi.

“Ách. Muội đang suy nghĩ nên dùng tư thế gì ‘lăn’ đi vào.” Long Thiên Vũ bắt đắc dĩ đi vào Ngự Thư Phòng, trong lòng thầm than nàng ánh sáng vĩ đại một sinh chẳng lẽ chấm dứt như vậy đi?

Nhìn thấy Vu Thế Doãn đang nhìn mình, Long Thiên Vũ tức giận trừng mắt lại, “Nhìn cái gì? Nếu còn nhìn nữa ta không ngại móc mắt ngươi ra cho tiểu Hồ ăn!” Đều do hắn, nếu không Vương huynh cũng sẽ không biết chuyện bọn họ lén lút xuất cung đi chơi, càng sẽ không biết chuyện Kính Nhi suýt chút nữa bị phi lễ (bị người quấy rối), đều là lỗi của hắn.

“Ngươi là cô nương ngày đó?” Vu Thế Doãn lúc này mới nhớ tới nàng là cô nương hôm đó nói muốn thiên hắn, mà cái tên “Long Thiên Vũ” này không phải là công chúa điện hạ sao?

“Không sai, ta chính là cô nương hôm đó. Nhìn thấy Bồn cung còn không biết hành lễ?”

“Thần Vu Thế Doãn bái kiến công chúa điện hạ, công chúa điện hạ vạn an.” Vu Thế Doãn lập tức hành một cái lễ nghi đúng mực của võ tướng, dù sao nàng là chủ, hắn là bộc, điều này không thể thay đổi.

“Rất tốt, nếu Bồn cung hôm nay không cách nào vạn an như lời ngươi nói, ngươi cũng đừng nghĩ sống tốt!” Long Thiên Vũ hoàn toàn giận lây sang hắn.

“Thiên Vũ.”

Long Tiểu Thiên gọi một tiếng, khiến khí thế cao ngất của Long Thiên Vũ nhất thời biến thành một ngọn lửa nhỏ.

Long Thiên Vũ quyết định bất chấp tất cả, trước tiên thanh minh cho bản thân mới đúng là thượng sách.

“Vương huynh, không thể toàn bộ đều đổ lên người muội, là Kính Nhi nói muốn nhìn một chút kỹ viện là cái gì, muội mới có thể ủy khuất mang nàng đi.”

Phịch một tiếng! Nguyên bản tay vịn trên ghế dựa theo tiếng vỗ này cũng vỗ thành từng khối gỗ nhỏ, can đảm của Long Thiên Vũ cùng Vu Kính cũng gần như bị tiếng vỗ này đập cho vỡ vụn rồi vậy.

Thảm, thảm, lần này bọn họ thảm chắc rồi!

“Kỹ viện! Muội lại dám mang nàng ấy tới kỹ viện?”

Như sấm bên tai gào thét khiến Long Thiên Vũ thiếu chút nữa mất đi thính giác, mà ngoan ngoãn đợi trong ngực hắn Vu Kính bị rỗng đầu óc choáng váng càng lợi hại hơn.

“Ta thật sự là quá cứng chịu muội, mới có thể để cho muội vô pháp vô thiên như vậy!” Hắn cúi đầu nhìn Kính Nhi đang nhẹ nhàng kéo quần áo của hắn. “Nàng cũng giống vậy, đợi lát nữa ta lại tính sổ với nàng.” Một nghĩ đến nàng từng rơi vào nguy hiểm, hắn cố gắng duy trì tỉnh táo.

“Vu thiếu úy, người lui ra trước đi.” Hắn muốn bắt đầu thanh lý môn hộ (giải quyết chuyện gia đình).

“Thần tuân chỉ.” Vu Thế Doãn quyến luyến nhìn mỹ nhân trong ngực hắn mấy lần, mới lưu luyến không rời rời đi Ngự Thư Phòng.

Vu Kính khó nén thất vọng nhìn bóng dáng hắn rời đi, nàng cho rằng có thể có cơ hội nghe được hắn nói chuyện trong nhà, không nghĩ tới hắn nhanh như vậy đã đi mất.

“Không muốn để cho hắn rời đi?” Long Tiểu Thiên nhay bén nhìn chăm chăm Kính Nhi, đối với vẻ mặt khác thường của nàng mà sinh ra hoài nghi, trong lòng không nhịn được dâng lên nỗi chua xót.

“Vương huynh, huynh đừng hiểu lầm, Kính Nhi chẳng qua là. . . .” Long Thiên Vũ còn chưa nói xong, đã bị một đôi mắt sắc bén như chim ưng trừng trừng nhìn không cách nào mở miệng được nữa.

“Ta có hỏi muội sao?” Chuyện nàng mang Kính Nhi xuất cung hẳn vẫn chưa có tính sổ nàng! “Người đâu, tới mang công chúa hồi cung, không có lệnh của Bổng vương, ai cũng không được phép cho nàng bước ra tầm cung một bước.” Hắn muốn nàng suy nghĩ kỹ những hành vi của mình.

“Kính Nhi, thật xin lỗi, sự phụ đi trước.” Vương huynh đang nổi nóng, nàng chính mình còn không dám bảo đảm, thật sự là không cách nào giúp được nàng, “hai người tự giải quyết cho tốt.” Thừa dịp Vương huynh chưa thay đổi chủ ý, Long Thiên Vũ vội vàng rời đi; cho dù nói như thế nào, trừng phạt này đối với nàng đã nhẹ lắm rồi.

Vu Kính không hiểu, tại sao nàng ấy muốn nàng tự giải quyết cho tốt? ! Sự phụ chỉ bị phạt không thể bước ra khỏi cung mà thôi, nàng chắc cũng không sai biệt lắm đi!

“Nói rõ ràng, hai người như thế nào chạy ra khỏi cung? Sau khi xuất cung đã làm những chuyện gì, nói rõ toàn bộ ngày mồng một tháng năm.” Hắn muốn biết tất cả những chuyện đã xảy ra, nhất là những chuyện có liên quan đến Vu Thế Doãn.

Nhìn bộ dạng hung thần ác sát của hắn, Vu Kính không thể làm gì khác hơn là thành thật nói toàn bộ những chuyện đã xảy ra.

“Trừ lần đó ra? Nàng không có gặp lại Vu thiếu úy?” Ba tên du côn kia là đáng chết, nhưng lúc này uy hiếp lớn nhất đối với hắn, ấy là cái người làm nàng nhớ thương Vu Thế Doãn; chính nàng không phát hiện, nhưng hắn vẫn là thấy rất rõ ràng, khi nói đến Vu Thế Doãn thì trong mắt nàng rõ ràng xuất hiện tia tình cảm khác thường.

“Không có. . . . Không có.” Vu Kính chột dạ không dám nhìn hắn.

Nhìn ra nàng đang nói dối, Long Tiểu Thiên giận đến muốn giết người, không nghĩ tới nàng vì Vu Thế Doãn cư nhiên nói dối hắn.

“Kính Nhi, ta cuối cùng hỏi nàng một câu, nàng đối với Vu Thế Doãn. . . . Có tình cảm sao?” Hắn tin tưởng mình mắt thấy chính là sự thật, nhưng hắn không muốn thừa nhận Kính Nhi đối với những người đàn ông bên ngoài sinh ra hứng thú.

Vu Kính kinh ngạc nhìn hắn, không hiểu vì sao hắn hỏi như thế. Trên người nàng chảy cùng dòng máu với đại ca, phần tình cảm này nhất định dính dấp cả đời dù như thế nào cũng không thể xóa bỏ.

“Không có. . . . Không có.” Nàng không dám nói, vì mọi người Vu gia, nàng cái gì cũng không thể thổ lộ.

“Nàng!” Long Tiểu Thiên cực kỳ tức giận, tại sao nàng muốn lừa gạt hắn?

Hắn làm sao vậy? Hắn như thế nàng thật là sợ nha!

“Đáng chết!” Long Tiểu Thiên một chưởng đánh tới cột đá, cả người phát ra tức giận làm cho người khác sợ hãi.

“Tiểu Thiên. . . .” Vu Kính sợ hãi tiến tới cạnh hắn, muốn chạm vào hắn.

Long Tiểu Thiên hất tay của nàng, “Đừng đụng ta!”

Vu Kính nhất thời trọng tâm không vững ngã xuống đất, vốn là đeo vòng ngọc trên cổ tay cũng bởi vì ngã nhào mà đụng gãy, cắt bị thương cổ tay mảnh khảnh của nàng, hơn nữa còn làm bị thương lòng của nàng.

Khi Long Tiểu Thiên hiểu việc làm lúc này của mình, tự trách như sóng lớn cuốn lấy hắn, hắn nhẹ nâng tay đầm đìa máu của nàng, tâm giống như bị lưỡi dao sắc bén nặng nề cắt mấy đao đau đớn không chịu nổi.

“Thái y! Lập tức truyền thái y cho ta!” Trời! Nếu như hắn không có đẩy bàn tay duỗi ra của nàng, nàng cũng sẽ không bị thương.

Không để ý vết thương đau đớn trên tay, Vu Kính sợ hãi kéo lấy hắn, thấy hắn không có bất kỳ điểm nào không vui, mới thoáng an tâm một chút.

“Chàng đừng tức giận được không?” Nàng không thích hấn như vậy, thật là dọa người, nhưng nàng lại không thể giải thích với hấn nỗi khổ tâm riêng của nàng.

Nhìn bộ dạng thận trọng của nàng làm Long Tiểu Thiên tự trách không thôi, nhưng lửa giận hừng hực một chút cũng không có tiêu giảm.

“Kính Nhi, ta tín nhiệm nàng, ta hi vọng nàng cũng có thể tín nhiệm ta.” Bất kể xảy ra chuyện gì, coi như nàng muốn thay lòng, hấn cũng hi vọng nàng có thể chính miệng nói cho hấn biết.

Trong tròng mắt đen hiện đầy thống khổ nhéo đau lòng Vu Kính, há mồm muốn nói, rồi lại không biết nên nói cái gì cho phải, nàng không biết nên làm sao cho phải.

“Thiếp muốn xuất cung.” Nàng muốn trở về nhà nhìn một chút, không muốn lại nhìn thấy bộ dạng thống khổ của hấn như vậy; chỉ cần hỏi rõ ràng tất cả, nói không chừng nàng cũng không cần phải giấu giếm hấn nữa.

“Xuất cung!” Kính Nhi muốn rời hấn đi?

“Ừ, thiếp nghĩ thiếp nên.”

“Nàng nghĩ muốn đi đâu ta cùng đi với nàng.”

“Không! Thiếp. Ý của thiếp là, chàng bận rộn nhiều việc như vậy, thiếp đi một mình là được rồi.” Hấn cùng nàng trở về, không phải sẽ biết thân thể của nàng sao.

“Nàng muốn xuất cung là bởi vì Vu Thế Doãn?” Long Tiểu Thiên muốn giết hấn.

“Không, không phải là, thiếp chỉ là.” Nàng nên nói như thế nào mới phải đây? “Tiểu Thiên, thiếp không thể ra khỏi cung sao? Nếu như chàng không yên tâm, có thể để cho sư phụ cùng đi với thiếp?”

“Nàng nghĩ cũng đừng nghĩ, không có mệnh lệnh của ta, ai cũng không thể mang nàng từ bên cạnh ta đi!” Hấn tuyệt đối không cho phép nàng rời hấn đi.

“Thiếp không phải là muốn rời khỏi chàng, thiếp chỉ là không muốn nhìn chàng thống khổ mới xuất cung.”

Long Tiểu Thiên đột nhiên ôm chặt lấy nàng. “Mặc kệ lý do là gì, ta đều sẽ không để cho nàng rời đi, coi như lòng của nàng không ở nơi này, ta cũng sẽ không tha nàng.”

Kính Nhi là của hấn, vĩnh viễn chỉ có thể thuộc về hấn.

9. Chương 9

“Thả ta đi ra ngoài, các người để cho ta đi ra ngoài!”

Trong cung Vân Tường, Vu Kính không ngừng đập vào cánh cửa, khàn cả giọng hô to.

Ba ngày qua, nàng vẫn bị nhốt ở nơi này, trừ cung nữ và thái y phục vụ nàng, nàng người nào cũng không thể gặp, ngay cả Long Tiểu Thiên cũng không có đến nhìn qua nàng.

Nàng cho là hấn tức giận nên không xuất hiện, nhưng ba ngày qua đi, hấn vẫn như cũ không đến nhìn nàng, cũng không để cho nàng đi ra ngoài.

“Ly Ly, chị nên làm cái gì mới tốt đây?”

Tất cả cung nữ ở đây đều là người do hấn phái tới, hoàn toàn sẽ không có người đáp ứng yêu cầu của nàng, chân chính là của nàng, cũng chỉ có Ly Ly mà thôi.

Tiểu Bạch Hồ không kiên nhẫn cào loạn cắn loạn, rõ ràng nó cũng rất tức giận khi bị nhốt ở đây.

“Tiểu Thiên hiểu lầm tỷ thích đại ca, còn tiếp tục như vậy nữa, hấn có thể gây phiền toái cho đại ca hay không?” Đây vẫn là lo lắng của Vu Kính.

Là bởi vì nàng nói bí mật cho sư phụ biết, nên mới hại đại ca sao? Nghe cung nữ phục vụ nàng nói, sư phụ vẫn bị giam như cũ, không cách nào đi ra ngoài, bản thân còn khó bảo vệ, chứ đừng nói tới cứu nàng.

Chẳng lẽ. Nàng thật sự là người mang lại xuôi xẻo sao?

Tiểu Bạch Hồ không để ý tới sắc mặt tái nhợt vì lo lắng của nàng, cắn làn váy nàng kéo nàng hướng bên cạnh đi tới, sau đó nhảy lên bàn, cắn bút lông thả lên trên bàn.

“Em muốn tỷ viết thư?” Nàng cũng từng nghĩ qua, nhưng nàng hoàn toàn không có cách nào truyền thư đi ra ngoài.

Tiểu Bạch Hồ nhảy mấy cái, bắt mắt trông mắt nàng.

“Tỷ hiểu rồi.” Ly Ly là muốn giúp nàng đưa thư ra bên ngoài sao, Vu Kính không thể làm gì khác hơn là cầm bút nhanh chóng viết.

“Như vậy liền viết thư cho sư phụ đi, điều này rất quan trọng với tỷ, nhất định sẽ có biện pháp.” Ở trong cung, trừ Long Tiểu Thiên ra, nàng có thể lệ thuộc vào cũng chỉ có sư phụ mà thôi.

“Vương huynh, sao huynh có thể nhốt Kính Nhi lại!”

Phịch một tiếng, bởi vì chạy quá nhanh đến nỗi quên vượt qua ngưỡng cửa thật cao, Long Thiên Vũ cứ như vậy thành kính hành đại lễ đầu rạp xuống đất.

“Ai cho muội ra ngoài?” Long Tiểu Thiên nghiêm nghị trong con mắt không chút khách khí liếc về hướng thị vệ chạy phía sau nàng tới.

Bốn thị vệ tâm cả kinh, ngay tức khắc quỳ xuống nhận tội.

“Là muội uy hiếp bọn họ để cho muội ra ngoài.” Nàng đã nói qua có chuyện gì nàng sẽ phụ trách, mà bây giờ chính là thời điểm nàng nên thực hiện lời mình nói.

“Muội cho rằng cái muội nói như vậy ta liền không truy cứu tội của bọn họ sao?” Rốt cuộc chủ tử của bọn họ vẫn là hắn, người nào nên có trách nhiệm là do hắn quyết định, mà không phải nàng.

“Vương huynh không thể trách bọn họ, bọn họ cho ta ra ngoài cũng là vì huynh.”

“Vì ta cái gì?”

“Muội nói, nếu không để cho muội gặp huynh, như vậy người Vương Thượng mến yêu là Kính Nhi sẽ chết.” Những lời này tương đối hiệu quả, với trình độ Vương huynh quan tâm Kính Nhi, khiến người trong cung đều hiểu mệnh lệnh của hắn so ra kém mạng sống của Kính Nhi.

“Muội nói cái gì?” Ngay cả lời nói Kính Nhi sẽ chết như thế mà Thiên Vũ cũng có thể dễ dàng nói ra khỏi miệng, Long Tiểu Thiên thật không biết nàng còn có cái gì không dám.

“Vương huynh, huynh có thể ăn dấm của bất luận kẻ nào, cũng chỉ có người họ Vu là không nên ăn.” Long Thiên Vũ tin tưởng nàng cùng Kính Nhi bị nhốt cho đến hôm nay sẽ là ngày cuối cùng.

Người họ Vu?

Lời nói của Long Thiên Vũ giống như một đạo ánh sáng xuyên qua đầu Long Tiểu Thiên, một ý nghĩ gần như muốn thoát ra trong tầng tầng sương mù kia. “Muội muốn nói cái gì?”

“Muội không thể nói cái gì, muội đã đáp ứng với Kính Nhi tuyệt đối không nói ra, Thiên Vũ chỉ có thể nói cho huynh biết, nếu như muội là Kính Nhi, như vậy Vương huynh chính là một nửa Vu Thế Doãn.” Như vậy, hắn nên biết đi!

Long Tiểu Thiên đột nhiên nhớ tới Vu tướng quân quả thật cười hai thê tử, một nửa quan hệ chứng tỏ cùng cha khác mẹ. “Bọn họ là huynh muội, Kính Nhi là nữ nhi của Vu tướng quân!”

“Muội cái gì cũng không có nói, là huynh tự mình đoán được, chuyện không liên quan đến muội.” Long Thiên Vũ vội vàng phủi sạch quan hệ, nàng cũng không muốn Kính Nhi nói nàng là tiểu nhân không giữ lời hứa.

“Thì ra là như vậy.” Bởi như vậy, tất cả mọi chuyện đều đã có đáp án. Kính Nhi đối với Vu Thế Doãn chẳng qua là tình cảm huynh muội, vậy mà hắn lại hiểu lầm nàng. Hắn không có suy nghĩ nhiều đứng dậy lập tức chạy ra ngoài.

Thấy Vương huynh xông ra ngoài, Long Thiên Vũ cũng vội vàng theo ở phía sau. Không cần nói cũng biết, hắn là muốn đi tìm Kính Nhi.

“Vương huynh, chuyện này nhất định phải giữ bí mật, nếu không xảy ra điều gì ngoài ý muốn, Kính Nhi sẽ khó chịu khổ sở.”

“Muội chỉ cần quản tốt miệng của chính mình là được.”

“Huynh như thế nào lại nói như vậy, muội là bắt đắc dĩ mới nói cho huynh, ai bảo huynh ăn dấm lung tung.” Hơn nữa còn tức giận nhốt hai người các nàng, nàng và Kính Nhi đều yêu thích chạy chơi ở bên ngoài, hành động này của hắn không thể nghĩ ngờ là làm cho hai người bọn họ buồn chết.

“Kính Nhi chịu nói thân thể của nàng cho muội biết, đối với ta lại một chữ cũng không chịu tiết lộ.” Vì thế, hắn cảm thấy đau lòng không chịu nổi, chẳng lẽ trong lòng nàng hắn so với Thiên Vũ không đáng giá để nàng tin nhiệm sao?

“Vương huynh, huynh chẳng lẽ ngay cả muội huynh đều muốn ăn dấm sao?” Hắn như thế nào càng ngày càng đồ kị rồi hả? “Nếu huynh giống như muội, uy hiếp nàng muốn lôi Vu Thế Doãn xuống thiên, Kính Nhi sẽ nói cho huynh biết.” Thủ đoạn tuy tàn nhẫn, bắt quả hiệu quả rất tốt.

Liếc nàng một cái, bước chân Long Tiểu Thiên vẫn như cũ chạy như bay về phía trước.

“Muội cùng tới đây làm cái gì?” Chẳng lẽ nàng không biết hắn nghĩ muốn một mình cùng Kính Nhi ở một chỗ?

“Muội chừng mấy ngày không nhìn thấy Kính Nhi rồi, cho muội nhìn mỹ nhân bỏ mắt không được sao?” Nếu có thể, nàng còn muốn ôm nàng ấy mấy cái!

“Liếc mắt xong thì rút về cho ta, ta chưa nói tha thứ cho muội chuyện tự ý mang Kính Nhi xuất cung.” Đừng tưởng rằng hắn sẽ bởi vì nàng báo cho thân thể của Kính Nhi mà quên nàng đã phạm phải lỗi gì.

“Vương huynh, lúc này huynh chỉ cần nghĩ đến Kính Nhi là tốt rồi, về phần muội, huynh có thể tạm thời quên sự tồn tại của muội được không.” Ngay cả lỗi nàng phạm phải cũng đều quên hết là tốt nhất.

“Tốt lắm, càng kéo thời gian tội càng nặng.”

“Nha? Như thế nào lại như vậy.”

“Muội làm sao. Vương huynh, Kính Nhi không thấy!” Long Thiên Vũ đối với Long Tiểu Thiên kêu to.

“Ta có mắt sẽ chính mình nhìn.” Long Tiểu Thiên cắn răng nghiêng lợi nhìn tấm cung trống rỗng, ở ngoài cửa có thị vệ trông chừng, dưới tình huống phòng khách cũng có cung nữ phục vụ, nàng có thể nào không dấu vết biến mất?

“Làm sao có thể! Nhiều người như vậy trông giữ, ngay cả muội cũng không có biện pháp bước ra cửa phòng nửa bước, Kính Nhi làm sao có thể. Vương huynh, huynh làm cái gì?” Long Thiên Vũ nhìn hắn lật đống đứng tây (lục lọi lung tung), không nhìn được hoài nghi hắn chẳng lẽ cho là Kính Nhi núp ở trong bình hoa hoặc trong cây cột!

Xong đời, Kính Nhi làm cho Vương huynh hồ đồ rồi.

“Thiên Vũ, mật đạo trong phòng muội ở đâu? Làm sao để mở? !” Long Tiểu Thiên đột nhiên hỏi.

Vừa hỏi xong cái này, Long Thiên Vũ lập tức hiểu trong lòng hắn đang suy nghĩ những gì.

“Huynh hoài nghi cung Vân Tường này cũng có mật đạo?” Long Thiên Vũ cặp mắt lóe ra vẻ hưng phấn.

“Nếu Kính Nhi thật sự xuất cung, chúng ta tốt nhất nên nhanh chóng tìm được nàng.” Nếu không lấy dung nhan xinh đẹp của nàng, chỉ sợ sẽ rước lấy rất nhiều phiền toái không cần thiết.

“Ly Ly cũng không thấy nữa, sau khi giao thư cho muội nó liền chạy mất, nhất định là mang theo Kính Nhi rời đi!” Ly Ly có biện pháp mình chạy vào trong cung, nhất định cũng có biện pháp chạy ra khỏi cung! Nói không chừng, nó biết mật đạo so với bọn họ còn nhiều hơn. Mà Kính Nhi, có thể là được Ly Ly mang ra ngoài rồi!

Long Tiểu Thiên đột nhiên nghĩ đến cái gì. “Người đâu.

“Dư Nhi, uống thuốc trước được không?” Bên giường, Vu tướng quân bưng một chén thuốc, tận tình khuyên bảo thê tử bị bệnh ở trên giường.

Trên giường Dư phu nhân cũng không nhúc nhích nhìn lấy phía trên, đối với trượng phu hiềm khi ăn nói khép nép làm như không thấy, giờ phút này trong lòng nàng chỉ nghĩ đến nữ nhi bảo bối đã mất tích hơn hai tháng.

“Ta cho nàng ăn.”

“Đừng đụng ta.” Rốt cuộc Dư phu nhân cũng mở miệng nói chuyện, nhưng trong giọng nói cũng là lạnh lùng chưa bao giờ có, hơn nữa đối tượng còn là trượng phu kết hôn với nàng gần hai mươi năm.

“Dư nhi.” Hắn là người làm chủ gia đình, lời nói luôn luôn là mệnh lệnh tuyệt đối không cho phép cãi lại, nhưng hắn lại không thể làm gì với nàng, bởi vì nàng đang bị bệnh ở trên giường, hắn nên chịu tất cả trách nhiệm.

“Di nương, người không ăn không uống như vậy Kính Nhi cũng sẽ không trở lại, tại sao người phải khổ như thế chứ?” Vu Phù Dung nhìn không được, nàng không biết “Tiểu Hắc” quý kia có chỗ nào tốt, lại có thể khiến di nương vì nàng bệnh thành bộ dạng này.

“Phù Dung, người đừng lăm mồm.” Vu Hương Lan trợn mắt nhìn muội muội một cái, sau đó thân thiết quỳ gối ở bên giường, nắm lấy tay của Dư phu nhân. “Di nương, Kính Nhi muội muội nhất định sẽ trở lại bên người ngài, nếu để cho nàng nhìn thấy ngài vì nàng mà bị bệnh, Kính Nhi nhất định sẽ rất khổ sở.”

Mọi người đều biết, mặc dù phụ thân bình thường giống như không quan tâm di nương, nhưng vào lúc đêm khuya yên tĩnh hắn lại đến Lan Uyển thăm mẹ con các nàng, thậm chí mỗi khi mang về cái gì tốt cũng đều chọn trước cái tốt nhất đưa đến Lan Uyển, cha là thật yêu thích di nương, nếu không phải là vì Kính Nhi. . . . Ai, di nương ngày thường xinh đẹp như vậy, tại sao sinh ra Kính Nhi nữ nhi xấu như vậy, ngay cả nàng cũng không nhận được hoài nghi, Kính Nhi thật là con của cha cùng di nương sinh ra sao?

“Đúng vậy, phu nhân, ngài trước tiên phải bồi bổ thân thể thật tốt, mới có sức khỏe chờ Kính Nhi tiểu thư trở lại.” Nhìn bộ dạng không còn sức sống của phu nhân, nha hoàn bên cạnh cũng khó nén nước mắt.

“Dư Nhi, uống thuốc trước có được hay không?” Nhìn thấy lời nói của mọi người tựa hồ tác động đến thê tử, Vu tướng quân tính toán thử cho nàng ăn lại lần nữa.

“Người hoàn toàn là không có phái người đi tìm Kính Nhi.” Dư phu nhân mở miệng lần nữa, mặc dù hơi thở mong manh, nhưng tính khí quật cường cũng xuyên thấu qua giọng nói lạnh nhạt chỉ trích Vu tướng quân vô tình.

Nàng biết, hắn hoàn toàn không hi vọng Kính Nhi trở về, vì giữ lấy tính mạng những người khác, hắn thậm chí ngay cả thử một lần tiếp nhận Kính Nhi cũng không có; hiện tại, Kính Nhi không tạo nên uy hiếp đối với hắn, vì sao hắn vẫn không muốn tiếp nhận nó, nó là nữ nhi ruột thịt của hắn mà!

“Dư nhi, nàng biết nỗi khổ tâm của ta không phải sao?” Đối với mẹ con các nàng, hắn thật sâu cảm thấy hổ thẹn, nhưng hắn có thể vứt bỏ cả một đại gia đình không để ý sao?

“Nỗi khổ tâm buồn cười của chàng chẳng qua chỉ là lo sợ vợ vẫn thôi, chàng hoàn toàn không có tư cách là cha của Kính Nhi.” Nàng chưa bao giờ hối hận gả cho hắn, nhưng kể từ sau khi con gái mất tích, nàng cảm nhận sâu sắc, lúc đầu không nên quen biết hắn. “Ta mệt mỏi, các người đi đi.”

Vu tướng quân quay đầu nhìn về phía đại phu bên cạnh, “Ngoại trừ để cho nàng uống nước thuốc, chẳng lẽ không còn biện pháp nào khác chữa trị bệnh của nàng sao?”

Đại phu bắt đắc dĩ lắc đầu thở dài. Bệnh nhân lại không phối hợp chữa trị, cho dù đại phu bọn họ có bản lĩnh lớn hơn nữa cũng là anh hùng không đất dụng võ (người có tài nhưng không có điều kiện để bộc lộ tài năng).

Xem bộ dạng đại phu, mọi người trong lòng đều hiểu, những ngày còn lại của Dư phu nhân chỉ sợ là không nhiều lắm.

“Dư nhi, tin tưởng ta một lần cuối cùng, chỉ cần nàng ngoan ngoãn uống xong thuốc, ta lập tức phái người đi tìm Kính Nhi.” Vu tướng quân gấp gáp, hần không thể để cho nàng cứ thế rời đi hẳn.

Dư phu nhân trả lời chính là nhắm hai mắt lại, bất kể hần nói gì, làm bao nhiêu cam kết, nàng đều sẽ không tin tưởng hần nữa.

“Dư nhi, nàng mở mắt ra nhìn ta, Dư nhi!” Ở trên sa trường giết vô số quân địch hần cũng chưa từng cảm thấy hoảng sợ, nhưng giờ phút này nhìn khuôn mặt tái nhợt của thê tử, hần lại có thể cảm thấy vô cùng bất an, sợ nàng ngủ một giấc sẽ vĩnh viễn mất đi nàng!

Đột nhiên một giọng nói rất nhỏ vang lên, tiếp theo là từng tiếng hút khí.

Vu tướng quân không kiên nhẫn nhìn về phía nơi phát ra âm thanh, vừa nhìn, hần cũng dời không được tầm mắt, mắt không chớp nhìn chằm chằm cô nương xinh đẹp đột nhiên xuất hiện bên trong phòng.

“Mọi người như thế nào đều ở đây?”

Mỹ nhân lên tiếng, giọng nói của nàng êm tai dễ nghe, ai cũng không dám trả lời, giống như nếu trả lời sẽ làm cho cô nương xinh đẹp như tiên nữ này chạy mất.

Vu Kính không hiểu nhìn những người nhà vừa quen thuộc lại xa lạ trước mặt này, khi tầm mắt nàng rơi vào mẫu thân đang nằm trên giường thì tâm cả kinh, lập tức xông đến bên giường. “Mẹ.”

“Mẹ?” Nghe nàng gọi, mọi người không dám tin nhìn cô nương xinh đẹp tuyệt trần trước mắt.

“Mẹ, người thế nào, đã xảy ra chuyện gì, tại sao mẹ gầy như vậy chứ? Mẹ tỉnh tỉnh!” Nước mắt tràn mi, lúc này Vu Kính cảm thấy đau lòng vô cùng, chỉ sợ mẫu thân cứ như vậy bỏ nàng đi.

Giống như nghe được tiếng gọi của nàng, lông mi đóng chặt của Dư phu nhân giật giật, chậm rãi mở ra.

“Mẹ! Mẹ nhìn con đi, con là Kính Nhi! Kính Nhi trở về tìm mẹ, mẹ sờ sờ.” Kéo lấy bàn tay mẫu thân để bên má, Vu Kính nước mắt vẫn rơi không ngừng.

“Kính Nhi?” Tất cả mọi người không thể tin được nàng là cô nương vừa đen vừa xấu, Kính Nhi.

Chỉ có Vu tướng quân tin tưởng người trước mắt thật là nữ nhi đã mất tích hơn hai tháng của mình, trừ kinh ngạc, trong lòng hần còn có nhiều cảm xúc phức tạp tập hợp lại.

“Kính. Kính Nhi?” Dư phu nhân trừng mắt nhìn, lúc này mới thấy rõ người con gái xinh đẹp không tỳ vết ở trước mắt là Kính Nhi của nàng. “Kính Nhi, thật sự là con.” Đúng vậy, con bé chính là Kính Nhi, cuối cùng con gái của nàng cũng trở về bên cạnh nàng rồi.

“Đúng vậy, Kính Nhi trở về rồi. Mẹ, tại sao mẹ biến thành như vậy? Là bởi vì Kính Nhi sao?” Là bởi vì nàng vô cớ mất tích mới làm hại mẹ bị bệnh sao?

“Đừng khóc, mẹ rất nhanh sẽ khỏe lại, Kính Nhi đừng khóc.” Nhìn thấy nữ nhi bảo bối, bệnh tình Dư phu nhân đã tốt hơn một nửa.

“Thật?”

“Thật, ngoan, đừng khóc, con khóc mẹ rất đau lòng.” Nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt con gái, trên dung nhan tái nhợt của Dư phu nhân hiện lên một nụ cười lúm đồng tiền xinh đẹp. “Nói cho mẹ nghe, mấy ngày nay con đã đi nơi nào? Là ai giúp con khôi phục thành (hà để nguyên văn án vì ko biết nên dùng từ gì) như vậy?” Là ai đã nhìn ra diện mục thật sự của Kính Nhi, sau đó tiết lộ hết chân tướng sự thật mà nàng tổn bao tâm tư ẩn giấu đi?

“Kính Nhi đã bái một sư phụ, là sư phụ giúp Kính Nhi giải độc. Trừ sư phụ ra, không ai biết thân phận của Kính Nhi, mẹ không cần phải lo lắng.” Nàng sợ hãi nhìn liếc nhìn phụ thân bên cạnh, đây là lần đầu tiên nàng nhìn phụ thân ở khoảng cách gần như vậy, không biết phụ thân có phải vẫn còn rất ghét nàng hay không?

“Kính Nhi.” Vu tướng quân khẽ gọi, không bắt ngờ khi thấy nàng trợn to mắt nhìn mình. “Con mấy ngày qua có khỏe không?” Dù sao cũng là cốt nhục của chính mình, hẳn muốn tuyệt tình đối với nàng là không có khả năng, mà thường ngày đối với đề nén tình cảm cũng theo lần mất tích này mà chịu rất nhiều đau khổ.

“Rất. Rất tốt.” Phụ thân bắt ngờ quan tâm làm Vu Kính vừa mừng vừa sợ, nhưng đồng thời cũng rất sợ hãi, sợ tất cả chẳng qua chỉ là một giấc mộng; mà sau khi tỉnh mộng, trừ thất vọng gấp bội ra, cái gì cũng đều không có.

“Người. Thật sự là Kính Nhi? Xấu xí. Kính Nhi?” Vu Phù Dung còn chưa dám tin tưởng, cô nương đẹp như thiên tiên trước mắt là muội muội Kính Nhi nàng xem thường nhất.

“Ừ, ta là Kính Nhi.”

“Lão gia, Vương Thượng đến, Vương Thượng đến!” Gia đình vội vàng vàng chạy vào thông báo.

Mọi người nghe thấy, trong lòng cả kinh.

“Vương Thượng?” Vu tướng quân không kịp ngẫm nghĩ tại sao Vương Thượng có thể tới, đã vội vàng đứng dậy đi nghênh đón, “Hương Lan, Phù Dung, mau cùng cha đến đại sảnh đi cung nghênh Vương Thượng.”

“Không cần, Vu tướng quân.”

Dứt lời, Long Tiểu Thiên một thân Tử Sam (quần áo màu tím) đã đi vào bên trong phòng của Dư phu nhân, nhất thời trong phòng trở nên cực kỳ nhỏ hẹp chật chội.

“Tham kiến Vương Thượng, Vương Thượng vạn an. Vì thần không biết Vương Thượng quá bộ đến hàn xá, không kịp thời cung nghênh, mong Vương Thượng thứ tội.” Vì sao Vương Thượng lại đến vào lúc này?

“Bình thân, Bốn vương chẳng qua là”

“Chờ ta một chút! A ——”

Phanh một tiếng, một thiếu niên chạy quá nhanh, đến nỗi đã quên vượt qua ngưỡng cửa mà ngã rạp xuống đất.

“Hắn” không phải là ai khác, chính là người luôn vội vàng hấp tấp lại nghịch ngợm luôn làm cho người khác nhúc nhích Long Thiên Vũ; mà thói quen được nhận “Đại lễ” của nàng Long Tiểu Thiên cũng không có ý tứ ra tay giúp đỡ, chẳng qua là ở bên cạnh nhìn.

“Ách. Công. Công chúa điện hạ, người không có sao chứ?” Nhận ra thân phận của thiếu niên, sắc mặt Vu tướng quân lập tức trở nên quái dị. Trước kia nghe nhi tử thuật lại, để cho hắn đối với vị công chúa cao ngạo bày trực giác xây lên 12 vạn phần phòng bị.

“Có chuyện, đương nhiên có chuyện.” Vốn là đang nằm dài trên mặt đất Long Thiên Vũ bỗng chốc nhảy dựng lên, trên mũi vẫn còn chảy máu. Nàng kéo ống tay áo tùy ý lau đi máu mũi, hung thần ác sát nói: “Gọi nữ nhi của ngươi ra cho ta!” Hoàn toàn là một bộ dạng “Trả thù”.

Nữ nhi?

Vu tướng quân còn chưa kịp mở miệng trả lời, chỉ nghe thấy giọng nói của Kính Nhi.

“Sư phụ!”

Thoáng chốc, vốn là khuôn mặt hung thần ác sát lập tức biến thành khuôn mặt tươi cười sáng lạng cơ hồ chói mắt hơn cả ánh mặt trời.

“Kính Nhi!” Long Thiên Vũ giang hai tay, tính toán ôm trọn người đang chạy tới, không nghĩ tới nàng ôm lại là Tiểu Bạch Hồ, “Ly Ly?” Nó tới xem náo nhiệt gì? Nàng lại không muốn ôm nó, nàng muốn ôm là Kính Nhi.

“Tiểu Thiên!” Vu Kính nhào vào trong ngực Long Tiểu Thiên, hành động này dọa sợ người nhà mới vừa gặp lại.

Tiểu Thiên! Nàng ấy lại có thể đại bất kính gọi thẳng tục danh của Vương Thượng?

Cảnh tượng kế tiếp càng làm mọi người sợ tới mức há to mồm, quên phải phản ứng như thế nào.

“Tại sao nàng lại khóc nữa?” Long Tiểu Thiên dịu dàng lau đi nước mắt trên mặt Vu Kính, đau lòng ôm nàng thật chặt. Đến bây giờ, lòng của hắn mới dám để xuống lo lắng sợ hãi vì nàng, hoàn hảo nàng thật sự ở chỗ này.

“Mẹ bị bệnh, đều là bởi vì Kính Nhi mất tích, là Kính Nhi hại mẹ ngã bệnh.” Không biết tại sao, vừa nhìn thấy hắn, nước mắt Vu Kính ngược lại rơi càng lợi hại; mà chuyện trước kia buồn bã vì bị giam đều bởi vì bệnh của mẫu thân mà quẳng ra sau đầu, nàng chỉ muốn tìm người dựa vào, mà hắn là người mà nàng tin nhiệm nhất.

“Đừng lo lắng, mẹ nàng sẽ khá hơn.”

An ủi của Long Tiểu Thiên giống như kỳ tích làm dịu tâm tình bất an của Vu Kính.

“Tại sao chàng biết thiếp ở chỗ này?” Vu Kính đột nhiên nghĩ đến chuyện này, hắn không biết thân phận của nàng mới phải, vì vậy nàng nhìn Long Thiên Vũ bên cạnh.

“Đừng nhìn ta, ta cái gì cũng không nói.” Long Thiên Vũ vội vàng phủi sạch quan hệ, tính toán đánh chết cũng không thừa nhận.

“Nhưng mà cũng chỉ có sự phụ biết mà thôi.” Vu Kính hoàn toàn không tin.

“Đừng lo lắng, tất cả có ta.” Long Tiểu Thiên càng thêm ôm chặt Vu Kính, hắn biết nàng đang sợ cái gì.

“Nhưng là.”

“Không có nhưng nhị gì hết, nàng về sau có thể thân nhiên làm Vu Kính, ai cũng không thể giấu nàng đi nữa.” Hắn muốn nàng vui vẻ, mà bóng ma trong lòng nàng hắn sẽ vì nàng mà làm cho nó biến mất.

“Vương Thượng, này.” Vu tướng quân buồn bực không hiểu nhìn bọn họ, không cần phải nói cũng biết tâm Vương Thượng đã buộc chặt trên người Kính Nhi, mà mới vừa rồi theo lời Kính Nhi nói sự phụ của nàng là công chúa điện hạ! Chẳng lẽ, trong thời gian mất tích Kính Nhi đều ở trong cung? Như vậy cô gái bên cạnh Vương Thượng trong lời nói của con trai trước khi bị phái tới biên cương chính là Kính Nhi?

“Thiên Vũ, muội tới giải thích.” Sau khi giao nhiệm vụ cho muội muội, Long Tiểu Thiên liền cầm lấy tay Vu Kính đi xem Dư phu nhân.

“Muội giải thích?” Việc này liên quan gì tới nàng. Được rồi! “Vu tướng quân, thật ra thì chuyện này rất đơn giản, con gái người Kính Nhi, là đồ nhi Bốn cung mới vừa thu nhận, cũng là Vương Phi tương lai của Vương Huỳnh. Như vậy, người hiểu chưa?” Hồ, giải thích xong.

“Vương. Vương Phi!”

10. Chương 10: Hồi Cuối

“Giấu Kính Nhi đi, là vì tránh cho những tranh đoạt không đáng có sau này, dung mạo của con bé thuộc hạ không có cách nào bảo vệ được, thậm chí có thể sẽ đánh đổi bằng tất cả tính mạng của những người trong Vu phủ; bắt đắc dĩ, thuộc hạ đành phải giấu Kính Nhi đi.” Vu tướng quân giải thích, nhìn Vu Kính bằng

ánh mắt nồng đậm áy náy. Hắn vì những người khác mà lựa chọn hy sinh nàng, chỉ sợ rằng nàng sẽ không tha thứ cho người cha này rồi.

Vu Kính cũng không ngại mình trở thành người hy sinh, nàng chỉ muốn biết một chuyện. “Trước kia phụ thân cho dù Kính Nhi ở trước mặt cũng không bao giờ nhìn Kính Nhi lấy một lần, con còn tưởng rằng là bởi vì bộ dạng xấu xí của mình, cho nên phụ thân mới ghét Kính Nhi, không thừa nhận Kính Nhi là con gái của người.”

“Kính Nhi, cha thực sự rất xin lỗi con, cha là bởi vì cảm thấy áy náy đối với con cho nên mới không dám gặp mặt con, tuyệt đối không phải là vì chán ghét con, làm sao cha có thể sẽ chán ghét con đây? Con là con gái duy nhất của ta cùng Dư Nhi.” Hắn không phải là bởi vì nàng sẽ gả cho Vương Thượng mới nói như vậy, những lời này đã giấu ở trong lòng hắn nhiều năm rồi, hôm nay nói ra, cũng coi là thực hiện được tâm nguyện nhiều năm qua.

Vu Kính vui mừng nói không nên lời, không nghĩ tới đời này nàng có thể có cơ hội nghe được lời này của cha, đột nhiên trong lúc này, sự tình giống như đều đã thay đổi tốt hơn.

“Làm sao nàng lại khóc nữa?” Long Tiểu Thiên bất đắc dĩ mà cười cười, nhẹ nhàng lau đi nước mắt vui sướng của nàng.

“Thiếp nghĩ thiếp vĩnh viễn đều phải làm một người thật kiên cường. Nhưng thiếp không làm được.” Vu Kính không nhịn được vừa khóc vừa cười.

“Không sao.” Hắn lại không hi vọng nàng ở trước mặt hắn cố giả bộ kiên cường. “Nàng làm chính mình là được rồi.”

Nàng còn có thể tiếp tục làm chính mình sao?

Thấy tình cảnh này, Vu tướng quân không khỏi nói: “Vương Thượng, thuộc hạ có thể giao Kính Nhi cho người hay không? Trong thiên hạ này, không còn có người nào so người có năng lực bảo vệ Kính Nhi hơn.” Chỉ có giao con gái cho hắn mới có thể khôi phục lại diện mạo của nàng, nếu không nàng nhất định phải trở lại bộ dáng xấu xí trước kia; mặc dù trong nội tâm hiểu rõ việc này đây đối với nàng vô cùng không công bằng, nhưng vì tính mạng hơn một trăm người của Vu phủ, hắn không thể không ủy khuất nàng.

“Bổn vương đến đây, chính là muốn mang Kính Nhi hồi cung.” Mặc dù đây là nhà mà nàng từ nhỏ tới lớn đã sinh hoạt, vốn dĩ với dung nhan tuyệt sắc của nàng bất kỳ nam nhân nào cũng nghĩ muốn độc chiếm, hắn là tuyệt đối không có khả năng để cho nàng rời đi bên cạnh hắn. So với cảm vệ nghiêm ngặt ở hoàng cung, Vu phủ có thể nói là nguy cơ tứ phía.

Vu Kính luôn luôn không thèm để ý dung mạo của chính mình, dĩ nhiên cũng sẽ không hiểu bản khoản của bọn họ.

“Thiếp muốn ở bên cạnh mẹ, hiện tại không muốn hồi cung.” Mẹ bệnh thành ra như vậy, nàng có thể nào rời đi vào lúc này, nàng nhất định phải ở bên cạnh mẹ mới được.

“Kính Nhi, nàng ở lại nơi này làm cái gì? Ta sẽ truyền lệnh ngự y lưu lại vì chữa bệnh cho mẹ nàng, còn nàng theo ta hồi cung.” Chuyện này không thể để cho nàng cự tuyệt, sau vài lần trải qua nỗi thống khổ thiếu chút nữa mất đi nàng, hắn sẽ không bao giờ để cho nàng có cơ hội dính tới một tia nguy hiểm.

“Không cần, mẹ bệnh là bởi vì thiếp, nên Kính Nhi cần phải lưu lại chăm sóc mẹ; chỉ cần thiếp ở bên cạnh mẹ, mẹ sẽ rất nhanh khỏe lại.”

“Nếu không để nàng ở bên cạnh ta không thể yên tâm.” Nàng bây giờ đã không còn giống trước kia, không thể làm việc lỗ mãng như vậy nữa.

“Chàng không thể lần nào cũng bá đạo như vậy, cho dù chàng có nói gì thiếp nhất định cũng phải ở bên cạnh mẹ.” Mẹ bị bệnh cũng là do hắn tùy ý dẫn nàng hồi cung, mới có thể để mẹ lo lắng sinh bệnh.

“Kính Nhi, không thể đối với Vương Thượng vô lễ.” Vu tướng quân quát khê, Vương Thượng luôn luôn cao cao tại thượng, nàng như thế nào có thể vô lễ phản bác lời nói của Vương Thượng như vậy!

“Con chẳng qua là nói thật.” Vu Kính không vui chu cái miệng nhỏ nhắn tròng mắt người khởi xướng đang ôm lấy mình đứng ở bên cạnh. Mặc dù biết phụ thân không chán ghét mình, nhưng cùng vua một nước so sánh, phụ thân nhất định là đứng về phía hắn. “Mặc kệ mọi người nói cái gì, Kính Nhi đều phải ở bên cạnh mẹ mới được, phản đối không có hiệu quả.”

“Kính Nhi.” Vu tướng quân thật sự rất muốn cầm kim khâu vá cái miệng nhỏ của nàng lại, thật sự lo lắng nàng không cẩn thận chọc giận Vương Thượng.

Long Tiểu Thiên cũng không thèm nhìn hắn một cái, chỉ chăm chú nhìn kiều nhan không vui trong ngực. “Nàng không sợ gặp lại chuyện giống như lần trước lén lút xuất cung sao? Không phải lần nào nàng cũng có thể may mắn thoát khỏi.”

“Chàng là đang nguyên rửa thiệp sao?”

“Ta là nói thật.” Nhìn nàng vẫn như cũ bất mãn tròng mắt hắn, xem tình huống là tính toán kiên trì tới cùng. “Được rồi, chúng ta đánh cuộc thử đi.”

“Đánh cuộc?”

“Đúng, nàng bây giờ ra cửa đi dạo trên đường lớn, trong nửa canh giờ, nếu nàng không có gặp gỡ đáng đồ tử (đồ dê xồm) như lời ta nói, ta liền để cho nàng lưu lại; ngược lại, nàng nhất định phải cùng ta hồi cung.” Dĩ nhiên, hắn sẽ không thật sự để cho nàng một mình ra đường gặp nguy hiểm.

Tất cả tại chỗ người đều biết rõ, đánh cuộc này hên không công bằng, bởi vì bất quá là vương thượng nói, ai cũng không dám có ý kiến.

Vu Kính buồn buồn tròng mắt hắn.

Nàng cũng biết đánh cuộc này có công bằng không, nhưng có kinh nghiệm kinh khủng từ lần trước, nàng hoàn toàn cũng không nghĩ thử lại một lần nữa.

“Nếu không thì đón mẹ nàng vào trong cung, sau đó, nàng nghĩ như thế nào theo hầu ở bên cũng không thành vấn đề.” Long Tiểu Thiên chủ động nhường một bước.

Vu Kính nghĩ một lát, “Chỉ cần phụ thân đồng ý là được rồi.” Nhưng, phụ thân thật không quan tâm tới mẹ sao?

Thấy tiêu điểm đột nhiên chuyển tới trên người mình, trong lúc nhất thời Vu tướng quân không biết nên trả lời như thế nào mới phải.

“Thần tất cả tuân theo an bài của Vương Thượng.” Hắn biết Dư nhi đối với hắn hiểu lầm rất sâu, có lẽ đời này cũng sẽ không tha thứ hắn; mặc dù như thế, hắn vẫn hi vọng nàng có thể tha thứ hắn, ở thời điểm thiếu chút nữa mất đi nàng, thì hắn gần như hận chết bản thân mình vô tình, mà trong lòng càng thêm hiểu, hắn không muốn mất đi nàng.

“Cứ quyết định như vậy đi.” Long Tiểu Thiên nhìn Vu Kính trong ngực, đột nhiên thấy nàng muốn hắn cúi đầu, kê vào lỗ tai hắn nói nhỏ. Chỉ là sau khi nghe xong kinh ngạc nhìn thoáng qua nàng, sau đó hướng Vu tướng quân nói: “Hôn sự của Bồn vương và Kính Nhi đang trong thời gian chuẩn bị, nếu Vu tướng quân là cha của Kính Nhi, chuyện này liền do Vu tướng quân cùng lễ quan phụ trách, phải làm cho hôn lễ này hoàn mỹ nhất; vô luận chuẩn bị tới đâu, mỗi ngày cũng phải hướng Bồn vương báo cáo.” Như vậy, hắn cũng có nhiều cơ hội vào cung hơn, có thể cùng Kính Nhi bồi dưỡng tình cảm cha con, hay đôi khi có thể vào thăm Dư phu nhân.

“Thần, cẩn tuân thánh mệnh.” Kính Nhi mới 16 tuổi đã phải lấy chồng, Vu tướng quân trong lòng cảm thấy vạn phần không muốn; nhưng đây có lẽ là thiên ý đi, giao nàng cho Vương Thượng là an bài tốt nhất.

“Lão gia, không xong!”

Vội vội vàng vàng kêu to đưa tới chú ý của mọi người, chỉ thấy mấy nha hoàn đỡ lấy hai vị tiểu thư Vu gia tiến vào đại sảnh, sắc mặt hai người trắng bệch, mới đi không được mấy bước đã mềm nhũn người ngã ngổ trên mặt đất.

“Xảy ra chuyện gì?” Vu tướng quân khẩn trương hỏi.

Họ thể nào đột nhiên biến thành bộ dáng này? Mới vừa rồi không phải còn rất tốt sao?

“Phải Là công chúa điện hạ. . . .” Vu Phù Dung chặt vật mở miệng, vừa mở miệng liền khạc ra một đồng bọt mép.

“Công chúa điện hạ thể nào?”

Vu Hương Lan bưng lấy miệng, chặt vật nói: “Công chúa điện hạ ép chúng ta uống. Uống độc tửu. . . .” Nôn một tiếng, một đồng bọt mép cũng theo đó phun ra.

“Tại sao công, công chúa điện hạ lại làm như vậy?” Vu tướng quân gần như không đứng vững, hắn không thể tin được công chúa điện hạ cao cao tại thượng sẽ hạ độc nữ nhi của hắn, họ không phải là lần đầu tiên gặp mặt sao?

Cổ tình Vương Thượng lại một câu cũng không nói, chẳng lẽ hắn cũng cho phép công chúa làm chuyện này?

“Sư phụ, người thật là quá đáng!” Vu Kính trừng mắt người đang dương dương đắc ý bước vào trong phòng Long Thiên Vũ. “Tại sao sư phụ có thể hạ độ các tỷ tỷ của Kính Nhi!”

“Ta là ăn miếng trả miếng, ta nói rồi sẽ giúp con báo thù.” Dù sao nàng cũng nhìn không vừa mắt hai cái nữ nhân cứ liếc mắt đưa tình với Vương huynh này.

“Nhưng là mọi chuyện cũng đã qua rồi.” Chỉ cần phụ thân chịu chấp nhận nàng, nàng cái gì đều không so đo.

“Quân tử báo thù, ba mươi năm không muộn.” Nhất là nàng Long Thiên Vũ, dám động vào người nàng quan tâm, nàng sẽ mang thù suốt một đời. “Họ có can đảm đối với người hạ độc, phải có can đảm tiếp nhận báo ứng.”

Hạ độc? Vu tướng quân nhất thời nghiêm mặt.

“Hương Lan, Phù Dung, các người hạ độc Kính Nhi?” Vu tướng quân không thể tin trừng mắt hai tỷ muội các nàng.

“Không có, không có, chúng con không có. . . .” Nhìn Vương Thượng, Vu Phù Dung chống lấy thân thể sắp đổ ngã vội vàng phủ nhận.

Còn Vu Hương Lan lại ngập ngừng giải thích, “Đó là khi còn bé không hiểu chuyện.”

Lời nói của Vu Hương Lan giống như sét đánh ngang tai đánh vào trên người Vu tướng quân.

“Tại sao các người có thể làm ra những chuyện như vậy! Kính Nhi thể nào cũng là muội muội của các người!” Mặc dù không cùng một mẫu thân sinh ra, nhưng trên người các nàng cũng đều chảy chung dòng máu của hắn, chuyện anh em giết nhau này bọn họ làm sao có thể làm ra được!

“Ai bảo. Ai bảo cha luôn bảo hộ lấy Kính Nhi. Có cái gì tốt cũng đều dành cho nàng trước.” Lời nói bất mãn còn chưa nói xong, Vu Phù Dung lại trào ra một đồng bọt mép.

Vu Kính sững sờ nói không ra lời, nàng hoàn toàn không biết, thì ra là các tỷ tỷ khi dễ nàng là bởi vì ghen tỵ nàng, mà phụ thân. Nhưng thật ra là rất thương nàng!

“Tiểu Thiên.” Tâm tình Vu Kính vô cùng phức tạp, nhìn các tỷ tỷ khổ sở như vậy nàng không đành lòng, nhưng đồng thời cũng bởi vì được phụ thân sủng ái mà cảm thấy vô cùng cao hứng.

“Đừng lo lắng, Thiên Vũ chẳng qua là dạy dỗ bọn họ một chút mà thôi, không có việc gì.” Cá tính muội muội mình như thế nào hắn là người hiểu rõ nhất, bất quá ngay cả mấy chiêu lừa bịp người của nàng hắn cũng đã sớm nhìn thấu.

“Bản công chúa nhân từ lại thiện lương như vậy, làm sao có thể lấy đi mạng của các nàng chứ, việc này đối với ta cũng không có lợi ích gì. Cho nên người yên tâm, họ chẳng qua là sẽ khó chịu vài ngày thôi.” Nàng đã hạ thủ lưu tình. “Đúng rồi, chúng ta muốn ở chỗ này thêm vài ngày?” Khó có dịp được quang minh chính đại ra cung như vậy, không vui chơi cho thoải mái thì thật rất có lỗi với chính mình.

“Ta có nói muội hết thời gian chịu phạt sao?” Long Tiểu Thiên nhàn nhạt hướng nàng bỏ xuống một tin tức chấn động.

“Gi?” Long Thiên Vũ ghen hòng trên trời.

“Sư phụ, Kính Nhi sẽ đến thăm người.”

Cái gì?

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-hau-xau-xi>